

Giới thiệu Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]

Người dịch: fishscreen

Luận Anh Hùng hệ liệt:

1. Ôn Nhu Nhất Dao
2. Nhất Nộ Bạt Kiếm
3. Kinh Diễm Nhất Thương
4. Thương Tâm Tiểu Tiễn
5. Triều Thiên Nhất Côn
6. Quần Long Chi Thủ
7. Thiên Hạ Hữu Địch
8. Thiên Hạ Vô Địch

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đại hiệp tiểu thuyết

- Thiên hạ vô địch?

Y nghe vậy, bèn cười hỏi lại:

- Tại sao ta phải là thiên hạ vô địch?

Người vốn hỏi y, lại bị y hỏi khiến cho cứng họng.

- Thực ra trên đời không có chuyện thiên hạ vô địch. Cho dù có, đó cũng là một loại ảo giác tạm thời. Hôm nay thiên hạ vô địch là ngươi, ngày mai có thể sóng lớn sóng sau đè sóng trước, một đời người mới thay người cũ, người vô địch thiên hạ là người có thể sẽ không địch lại người khác nữa.

Có người hỏi y chuyện này, y luôn trả lời như vậy. Hiện giờ y cũng trả lời tương tự:

- Vào lúc này nơi này, ngươi có thể làm chuyện này tốt nhất, giỏi nhất, làm một chuyện thành công nhất, ưu tú nhất, nhưng ngươi không thể vĩnh viễn làm tốt nhất, cũng không thể mọi chuyện, mọi lúc đều chỉ có ngươi làm thành công nhất.

- Thiên hạ vô địch quá cực khổ, một khi có được danh hiệu này sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, thậm chí ngay cả bằng hữu kết giao cũng phải đề phòng, sinh hoạt bình thường cũng không tự tại, giống như quanh năm ngồi trên lò lửa. Muốn sống lâu trăm tuổi, an nhàn tự tại, ta không cần thiên hạ vô địch.

Y còn nói:

- Ngài cho rằng thiên hạ vô địch dễ có được sao? Phải bao nhiêu chua xót, bao nhiêu mồ hôi và máu, bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu vận may, thậm chí phải hi sinh nhiều người, mới có thể đạt được. Nếu như không thành, có thể sẽ chết sớm trong quá trình tranh đoạt; cho dù đạt được, vẫn sẽ có người ngày ngày tìm ngươi giao đấu, đá ngươi xuống đài. Phí hết sức lực, hao hết thời gian, chỉ đổi lấy một thứ ăn không được, dùng không xong, không cần thiết, vậy để làm gì? Ta sẽ không làm.

- Thế nhưng.

Một người khác vẫn không cam lòng:

- Dĩ nhiên danh tiếng này có lúc không phải ngươi muốn là được, nhưng một khi ngươi đã gánh vác nó, e rằng cũng không phải muốn bỏ là bỏ, có lúc nó sẽ theo ngươi cả đời; nhưng có một số người, cả đời lại dùng trăm phương ngàn kế cầu mà không được. Giống như đại hiệp ngài, chính là thiên hạ vô địch được mọi người công nhận, ngài không nhận, không cần, không đồng ý cũng không được.

- Ta à? Thiên hạ vô địch? Câu khoắc lác này ngài cần phải nói nhỏ giọng, nói cẩn thận, tốt nhất là nói ít thôi!

Trên đường đi đến kinh sư, đại hiệp vẫn ôn hòa, đôn hậu, không hề kiêu ngạo, nhưng từ đầu đến cuối lại “thà chết không nhận” danh hiệu này.

- Nếu nói về võ công, người giỏi còn có người giỏi hơn, khi nào mới đến phiên ta đệ nhất? Nếu nói về văn tài, núi cao còn có núi cao hơn, tám đời cũng chưa đến phiên ta vô địch. Ngoại trừ ăn, ta rất thích ăn, hơn nữa còn ăn rất ngon. Cái gì cũng là giả, chỉ có ăn vào trong bụng mới là hưởng thụ nhất. Đại giang nam bắc, cao lương mỹ vị, ta đều nếm hết; hang cùng ngõ hẻm, đồ ăn thức nhắm, không có gì mà ta không ăn. Bảo ta đi chiến xào nấu nướng thì ta không làm được, nhưng ăn thì ta luôn chu đáo, tạm thời xưng là thiên hạ vô địch ở mặt này, sẽ không có người tìm ta so... ăn... chứ?

Đại hiệp ra về không dám tin hỏi.

- Nhưng mà, Phurong đại hiệp, bất kể ngài có thừa nhận hay không, ngài vẫn là đại hiệp trời sinh, thiên hạ vô địch được công nhận.

Người nói lời này rất có phân lượng, là vạn sự thông được đồng đạo võ lâm công nhận, cũng là sự quan trọng trong Long Đồ các của triều đình:

- Lúc còn trẻ ngài đã học võ hành hiệp, dựa vào sức lực bản thân, dũng cảm chiến đấu giang hồ, một mình giao chiến võ lâm. Đương thời bảy đại cao thủ võ công lợi hại nhất, không có ai mà ngài chưa từng giao đấu. Có lúc ngài bị bại, có lúc ngài bị thương, nhưng bọn họ có người trở thành sư phụ của ngài, có người trở thành nhạc phụ của ngài, đến sau này không một ai không phục ngài, võ công của ngài cũng vượt qua bọn họ. Thiếu Lâm tự ngài xông qua, Vô Đâu cốc ngài đi lại tự nhiên, Ác Nhân lâm cũng không vây khốn được ngài, ngay cả nữ đệ tử đã xuất gia cũng bị ngài kéo xuống phạm trần. Khi đó có ai ngăn được Huyết Hà Xa của Huyết Hà phái? Chỉ có ngài xông qua. Năm xưa có ai địch được Vi Thanh Thanh Thanh? Chỉ có ngài so tài với y. Ngài chẳng những còn trẻ đã làm tổng chương môn của Lục đại phái, đồng thời cũng là bang chủ của Thất đại bang, hội chủ thay mặt của Bát đại hội, người thừa kế của Cửu liên minh, còn là tông chủ một đời của Trăm Kinh đường. Ngài mấy lần xả thân giết địch, một mình ngăn con sóng dữ, giải trừ tai kiếp cho võ lâm chính đạo; có lần còn dùng một địch vạn, không sợ tan xương nát thịt, cứu đồng đạo giang hồ thoát khỏi phi cầm mãnh thú mai phục bao vây...

- Được rồi, được rồi. Anh hùng không nhắc tới cái dũng năm xưa. Huống hồ lần này ta chỉ tới thăm con trai mình, không có ý tiếp tay cho ai, càng không có lòng nâng đỡ cho ai. Thiên hạ chỉ có người trong thiên hạ quản được, vô địch hay không, từ lâu ta đã không đối địch với người khác, như vậy cũng có thể xem là vô địch chứ!

Phurong đại hiệp vội ngắt lời:

- Chuyện cũ không đề cập tới, ít nói những lời vô ích. Chỉ không biết, hôm nay huynh đệ các người luôn nói với ta bốn chữ “thiên hạ vô địch” kinh tâm động phách, phiền não phiền lòng này, rốt cuộc là có dụng ý gì?

- Không có ý gì khác.

Một người tướng mạo khá chừng chạc, khá thâm trầm cẩn thận giải thích:

- Chúng ta nghênh đón trước khi ngài vào kinh, chỉ là muốn nói với ngài một câu.

Mái tóc của y trắng xoá, dung mạo trang nghiêm. Có lẽ là vì cử chỉ và tướng mạo này của y, cho nên những lời nói ra hiển nhiên đều trải qua suy nghĩ cẩn thận, được người tín phục.

Không phải ai cũng có loại thần thái này.

Y có, hơn nữa còn là bẩm sinh.

Lại nói, có phải những người nói chuyện rất hoạt bát, rất nghịch ngợm, rất uyển chuyển bùi tai, những lời nói ra sẽ không đủ phân lượng?

Chẳng lẽ một câu nhận thức chính xác, một đạo lý thấu triệt sâu sắc, lại không thể biểu đạt một cách nhẹ nhàng, tự tại, vui vẻ, để khiến người ta tiếp nhận?

Có lẽ, chính vì biến các loại phương thức thuận tiện thành kinh điển thâm thúy khó hiểu, tối nghĩa khó phân, cho nên Lục Tổ Tuệ Năng mới sáng lập nên Thiền tông giảng đạo giác ngộ, càng có thể truyền bá Phật pháp vô biên.

Cho dù nói thế nào, biến đạo lý đơn giản thành phức tạp bí hiểm, khiến cho người nói đạo mạo trang nghiêm, khiến cho người nghe trầm lặng im ắng, bản thân nó đã bóp méo chân lý của sinh mệnh.

Chỉ có điều, bất cứ người nào, giống như người nói chuyện này đã trả giá lớn như vậy, bỏ ra nhiều thời gian như vậy, hao tổn nhiều tâm huyết như vậy để nghiên cứu ra chân lý, khi nghe được đạo lý mà hắn nói, cho dù không nhất định đều đồng ý, nhưng sẽ khiến người ta cảm thấy kính nể.

Đại hiệp hiển nhiên cũng coi trọng lời nói của đối phương, hơn nữa còn tôn kính.

Cho nên đại hiệp hỏi:

- Là câu gì?

Hán tử tóc trắng nói:

- Ngài mới là thiên hạ vô địch. Chúng ta đã nhiều lần nghiên cứu, thảo luận và cân nhắc, trong võ lâm hiện nay, chỉ có ngài mới xứng với bốn chữ này.

Đại hiệp cười:

- Đó là bất hạnh của ta, cũng là bất hạnh của các người. Lẽ ra được Ôn Thiên Tàn, Ôn Địa Khuyết của Lão Tự Hiệu đánh giá cao như vậy, cầu còn không được, có gì phải tiếc nuối? Đáng tiếc những năm gần đây ta đã không còn động võ, từ lâu đã không giao thủ với người khác, cũng ít khi luyện võ, rảnh rồi chỉ trồng hoa trồng cỏ, nuôi cá nuôi chim, đọc sách của Không Tử, Mặc Tử, Lão Tử, Trang Tử, chỉ vậy mà thôi.

Hán tử tóc trắng Ôn Nhâm Bình lẩm bẩm, nói một câu nhưng không rõ.

Mấy người ở bên cạnh đại hiệp đều không nghe rõ.

Mấy người này đều không phải tầm thường.

Trong số những người này, có một người là Ôn Tử Bình, em ruột của “Thiên Tàn Tôn Giả” Ôn Nhâm Bình. Xét về trình độ sử học, y quyết không thua kém anh trai của mình, còn về danh vọng trong dân gian lại vượt xa Ôn Nhâm Bình.

Đồng dạng, thủ pháp dùng độc và võ công của y cũng vượt trên ngòi bút.

Ôn Nhâm Bình và Ôn Tử Bình tuy là anh em ruột, lại đều đứng thứ hai trong “Thập Toàn Thập Mỹ” của Lão Tự Hiệu, nhưng một người là sử quan triều đình, biên soạn sử sách cho đám quyền quý, còn một người là lã khách giang hồ, chỉ ghi chép đúng sự thật cho người đời sau. Từ trước đến nay bọn họ đều ngang vai ngang vế, nhiều lần kề vai chiến đấu.

Đối diện với bọn họ là Lôi Du Cầu, “Phóng Hóa Vương” Lôi Du Cầu.

Cũng giống như việc đứng đối diện với “Thiên Nhai Hải Giác, Ôn Thị Song Bình”, hần là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, vừa lúc đối lập với Lão Tự Hiệu Ôn gia. Hơn nữa trong võ lâm hai nhà cũng là kinh địch đã lâu. Xét về võ công và danh vọng, Lôi Du Cầu cũng xứng đáng là đối thủ của Ôn gia.

Đáng tiếc một sư huynh khác của hần là “Sát Nhân Vương” Lôi Vũ lại không đến, nếu không hai đôi hai, vừa lúc “trời sinh hai đôi”, có thể lập tức bắt cặp chém giết.

Nếu như một đồng môn khác của hần là “Kim Yêu Đới” Lôi Vô Vọng cũng đến, vậy thì ba đấu hai, e rằng huynh đệ “Tàn Hoa Bại Liễu Nhiệm Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình và “Âm Tinh Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình sẽ phải chịu thua thiệt.

Có điều lần này hần ở đây, không phải đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, mà là Lục Phấn Bán đường.

Hai người khác cũng là “vương”, đều dùng đao.

“Ngũ Hổ Đoạn Hồn Đao” Bành Tiêm

“Linh Đình Đao” Thái Tiểu Đầu.

Bọn họ vốn là hai vương trong Bát Đại Đao Vương, nhưng trong chiến dịch pháp trường, Bát Đại Đao Vương đã mất đi “Đại Khai Thiên” Tín Dương Tiêu Sát, “Tiểu Tích Địa” Trương Dương Tiêu Bạch, lại chết mất “Tàng Long Đao” Miêu Bát Phương, “Bát Đại” chỉ còn lại “Ngũ Đại”. Ngũ đại Đao Vương đều tranh công, công hiến cho Tập đoàn Hữu Kiều.

Còn có một người cũng là “vương”.

Hần là “Phạn Vương” Trương Thán.

Hần đại biểu cho Thích Thiểu Thương của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Gần đây khuôn mặt của hần biến thành âm dương, nửa bên đen, nửa bên trắng, nói chuyện thờ dốc hơn nữa còn gấp gáp, nhưng đường nét ngũ quan vẫn anh tuấn uy vũ, phong thái bất phàm. Thích Thiểu Thương phái hần đi đón nhân vật quan trọng như vậy, ngoại trừ võ công thực lực của Trương Thán không thể xem thường, ứng biến nhạy bén hơn người, hần còn là thành viên của Thiên Cơ, Đào Hoa Xã, Thất Đại Khẩu, Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, rất có tính đại biểu.

Người này xưng là “Phạn Vương”, là vì có thể ăn hết tô lớn tô nhỏ, thậm chí thùng lớn thùng nhỏ com trắng, miệng như cá voi. Nhưng hần chỉ là “Phạn Vương”, chứ không phải “Phạn Dũng” (thùng com).

Trên thực tế, hần là một thành viên tài giỏi của Kim Phong Tế Vũ lâu, cũng là ái tướng bên cạnh Vương Tiểu Thạch, Thích Thiểu Thương.

Những người này ai cũng là cao thủ, xưng vương xưng hùng; chỉ có một người, không hề nổi bật, danh tiếng cũng không tính là quá lớn, thậm chí còn chưa “trưởng thành”.

Hần là Hà Phạm.

Một trong Nhất Dao Tam Kiếm Đồng bên cạnh người đứng đầu Tứ Đại Danh Bỏ là Vô Tình, “Ngân Hà Hỏa Tinh Kiếm” Hà Tiểu Nhị.

Tuổi tác của hắn còn nhỏ, nhưng lại là kiếm đồng bên cạnh danh bỏ Vô Tình.

Danh tiếng của Vô Tình đại bỏ đầu lại vang dội trong võ lâm.

Chỉ dựa vào thân phận này, đã đủ đi ngang đi dọc trong võ lâm, ai cũng phải bán cho ba phần mặt mũi, bảy phần sổ sách.

Những người này bất kể đứng ở đâu, đã là một đại sự trên giang hồ; nếu như bọn họ đánh nhau, càng là chuyện chấn động võ lâm.

Nhưng mấy người này tụ tập ở đây, đều chỉ vì một chuyện, một người.

Giống như chỉ cần người này chịu tiếp kiến bọn họ, chính là vinh quang vô thượng, đủ để tự hào khoe khoang.

Y là ai?

Y chẳng phải ai cả, mà là một đại hiệp.

Nếu y không phải là đại hiệp, vậy thì có lẽ không ai xứng đáng xưng là hiệp giả; nếu gọi y là đại hiệp, dường như còn chưa đủ để hình dung quá khứ cực kỳ phong phú, cực kỳ rực rỡ, cực kỳ tình cảm, cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ rung chuyển trời đất, cực kỳ phức tạp lý kỳ của y.

Y chính là đại hiệp trong đại hiệp.

Y họ Phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cự hiệp

Người khác không nghe rõ, nhưng vị đại hiệp trong đại hiệp này... hoặc chúng ta có thể gọi là “cự hiệp”... lại dường như nghe được rõ ràng.

- Đừng bắt phục!

Y ôn hòa nói:

- Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, đúng không?

Mặt Ôn Nhâm Bình nóng lên, vội biện bạch:

- Không phải ta không phục, chỉ là ta cảm thấy bất bình cho ngài.

Cự hiệp lại không hiểu:

- Hà?

Mặt Ôn Nhâm Bình đỏ lên, giống như chim ưng nhìn chăm chú vào cự hiệp, nói:

- Ngài vốn là thiên hạ vô địch, nửa đời trước huy hoàng lý kỳ, nhiều màu nhiều sắc, hiện nay cần gì phải tự khốn tự khổ, tự dày vò mình như vậy.

Cự hiệp họ Phương mỉm cười nói:

- Khổ à? Ta không khổ, sống như vậy mới thoải mái. Đánh đánh giết giết, thành tựu dựng lên từ thi thể người khác, có tặng ta cũng không cần. Danh dự kiếm được từ gió tanh mưa máu, ta đã sớm chán ngán rồi. Lúc nhàn rồi nhìn mây bay, không muốn tranh với đời; trong bận rộn tranh thủ lúc rảnh rang, tự tìm vui vẻ... như vậy không phải rất thoải mái sao?

Ôn Nhâm Bình nghe được những lời an nhàn đạm bạc này, lại bị sự thoải mái tự tại kia khiến cho hơi lúng túng:

- Ngài có võ công tuyệt đỉnh, là một nhân tài, sao không cống hiến cho quốc gia? Sao không dùng công trạng để lưu danh vạn thế? Không làm quân vương bình thiên hạ lấy giang sơn ngàn dặm?

Phương Cự Hiệp nhướn mày:

- Thế nào là công hiến cho quốc gia? Nếu muốn diệt kẻ địch, trừ đối lập, nhất định phải công thành vượt ải, chẳng phải là máu chảy thành sông, giết người phóng hỏa sao? Những người đó không phải là người sao? Bọn họ không có cha mẹ con cái sao? Bọn họ không có nhà sao? Danh tiếng muôn đời, có lưu hay không cũng được. Con người chỉ có một đời, chỉ cần không làm việc ác, làm nhiều việc thiện, không cho kẻ ác tiếp tục làm ác, bảo vệ người thiện tiếp tục hành thiện, như vậy là được rồi. Tần Hoàng lưu danh thiên cổ, cuối cùng vẫn bị người ta mắng chửi ngàn năm, sau khi chết hài cốt còn bị đem làm con rối để giết quan chém tướng. Hán Vũ mở mang bờ cõi, cầu tiên không thành, cuối cùng phải chết, còn giết ái thiếp đại thần khiến cho máu chảy thành sông, cúng tế khắp nơi cũng không tìm được nửa thần tiên.

Y cười hỏi ngược lại:

- Ngài muốn nói tốt cho hoàng đế sao?

Ôn Nhâm Bình lại bị cự hiệp nhìn thấu, càng không cam lòng:

- Đương kim vạn tuế một lòng chiêu hiền, cầu tài như khát. Ngài có một thân bản lĩnh tung hoành thiên hạ, sao không thống lĩnh quân đội cho thánh thượng, hoàn thành sự nghiệp phi thường? Bảo đảm phú quý vinh hoa hưởng dụng không hết.

Cự hiệp nói:

- Hoàng đế cũng chỉ là người, tại sao chúng ta phải bán mạng cho y?

Ôn Nhâm Bình kinh ngạc.

Y không ngờ đối phương lại nói câu này.

Y lại đỏ mặt lên, lắp bắp nói:

- Ngài... ngài đại nghịch bất đạo!

- Tại sao nói một câu như vậy lại là đại nghịch bất đạo? Nếu ta là bình dân bách tính, cho dù là đại thần trong triều, có lẽ cũng sẽ bị tru tam tộc, diệt cửu tộc đúng không? Tại sao ý chỉ của y lại không thể chất vấn? Tại sao y ra lệnh một tiếng là có thể khiến chúng ta chết không toàn thây? Tại sao chúng ta phải mặc cho y áp bức trừng phạt? Há?

Những câu hỏi liên tiếp của Phương đại hiệp khiến mọi người đều run sợ biến sắc, cứng họng không nói được:

- Nếu như hoàng đế chưa tốt, vậy thì còn được, nhưng y lại hoang dâm xa xỉ, bại hoại hơn bất cứ ai, lại còn ngu ngốc mê muội, tự cho là đúng, chúng ta cần gì phải nghe theo y. Y là người, chúng ta cũng là người, vì sao y làm hoàng đế là có thể tùy ý giết chóc? Hoàng đế không có nhân dân, y còn làm hoàng đế được sao? Là hoàng đế mà chỉ biết ức hiếp người khác, còn xem như hoàng đế cái gì! Nếu muốn bán mạng, ta thà rằng lấy dân làm chủ, công hiến cho dân chúng.

Những lời này tại đương thời quả là rước lấy họa sát thân, cả nhà bị xử trảm tịch biên. Mấy người võ lâm này mặc dù gan lớn, danh tiếng cũng lớn, nhưng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua, cũng chưa từng nghĩ tới, hiện giờ nghe được lại kinh hãi giật mình.

Cự hiệp cười ha hả:

- Ta thấy ngài không nên khuyên ta thì tốt hơn, ngài không thuyết phục được ta đâu. Ta cũng không nên nói tiếp thì tốt hơn, để tránh các người bị liên lụy hoảng sợ.

Chợt nghe một tiếng cười lạnh:

- Những lời này của ngài có ý mới mẻ, nhưng lại không hợp thời, hơn nữa hoàn toàn thiên lệch, chỉ lãng phí miệng lưỡi, nói suông phóng đại mà thôi.

“Cự hiệp” nghe vậy lại có phần ngạc nhiên. Chỉ thấy người nói chuyện dung mạo khí chất, mi vũ thần sắc có mấy phần tương tự với Ôn Nhâm Bình, nhưng hai người đứng chung một chỗ, lại khiến người ta cảm thấy chỗ khác biệt rất nhiều, cũng chẳng biết vì sao.

- Ôn nhị hiệp?

- Ta không phải hiệp. Ở trước mặt ngài, ta chỉ là một tú tài cầm bút viết sử mà thôi.

Ôn Từ Bình nói:

- Nhưng ta dùng sử để nhìn, công bình mà luận, nghĩ rằng ngài có thể tái xuất giang hồ, vì người trong thiên hạ công phá trận địch, không ngại đứng lên giết sạch tham quan ô lại, quyền quý nịnh thần. Ngài nên là người thứ nhất đứng ra, trước tiên thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ, thay đổi tác phong bất chính, làm rạng rỡ Tống thất, như vậy mới không phụ kỳ vọng của người trong thiên hạ, không phụ hi vọng của bình dân bách tính.

Phương Cự Hiệp nghe vậy chỉ nói:

- Không.

Ôn Từ Bình nhướn mày hỏi:

- Ngài sợ?

Phương Cự Hiệp nói:

- Ta sợ không hữu dụng.

Ôn Từ Bình cười lạnh nói:

- Hay cho cự hiệp, ngay cả khi khái biết không thể làm mà vẫn làm, trước ngàn vạn người ta vẫn tiến cũng không có, thật là khiến ta thất vọng, không cần phải viện cớ gì nữa.

Cự hiệp ôn hoà nói:

- Ngài nói ta sợ cũng được. Giết chết gian tướng lộng thần tham lam vô si, hại nước hại dân, vậy thì thế nào? Vẫn còn hoàng đế một dân hại nước, nắm giữ quyền lực. Cho dù hành thích thiên tử thì thế nào? Vẫn sẽ có hôn quân kế tiếp khiến cho trời giận dân oán, thủy chung không phải là cách trị tận gốc.

Sắc mặt Ôn Từ Bình chợt biến đổi, vẫn cố chấp nói:

- Vậy ngài muốn thế nào? Thay đổi triều đại, lật hoàng đế xuống ngựa, tự mình lên làm thiên tử sao?

- Cũng không phải.

Cự hiệp nói:

- Ta không muốn làm hoàng đế. Nhưng quyền lực của hoàng đế quá lớn mà không bị hạn chế, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Một mình y có bao nhiêu bản lĩnh? Dưới tình huống hoàn toàn không bị kiểm chế trừng trị, chỉ khiến y hù bại trầm luân. Cứ tiếp tục như vậy, dân chúng lại bị chà đạp giày vò, khổ không thể tả.

Ôn Từ Bình hừ lạnh nói:

- Vậy hoàng đế trong lý tưởng của ngài là gì?

Cự hiệp đáp:

- Là người được mọi người kính yêu, chứ không phải rập khuôn, thừa kế. Một khi không phù hợp với ý nguyện của bách tính cộng đồng, có thể bỏ cũ thay mới, do đó quyền lực cũng có thể hạn chế và cân bằng.

Ôn Từ Bình mở to mắt:

- Cái gì? Người nói là dân chúng chọn một hoàng đế mà mình yêu quý? Chuyện này giống như kẻ ngốc nói mê. Mọi người làm sao chọn được? Bọn họ không có đầu óc anh minh, không biết quy tắc triều đình, cũng không đọc nhiều sách thánh nhân, có một số người còn mù chữ. Bọn họ tự lo cho mình còn không xong, đang cần để vương lãnh đạo và giáo hóa, bây giờ lại muốn bọn họ chọn vương bãi đế, đúng là trò đùa quá hoang đường rồi, đúng không?

Cự hiệp bất đắc dĩ nói:

- Có lẽ là vậy. Nhưng ta thấy vẫn tốt hơn so với hoàng đế một mình xưng vương, không bị hạn chế. Mọi người có thể giáo dục, quyền lực phải hạn chế và cân bằng. Người làm cho dân chúng có cuộc sống an định, cải thiện, sung túc, vui vẻ chính là hoàng đế tốt, điểm này không hề phức tạp, cũng không khó chọn.

Ôn Từ Bình hừ một tiếng nói:

- Suy nghĩ của ngài đúng là hão huyền, nhìn Trung quốc ba ngàn năm lịch sử chưa từng có tiền lệ này, luận điệu hoang đường của ngài có thể nói là trái với đạo của thánh nhân.

Cự hiệp không nóng không lạnh nói:

- Rất nhiều nhân sĩ có kiến thức đều nói, xem hết sử sách văn hiến, không thấy có chuyện lấy dân làm chủ, thực ra rất sai lầm. Bọn họ là sử gia, sao lại bắt công thiên lệch, không dùng đầu óc như vậy? Cho dù có trí giả trí thức từng đề xuất tư tưởng lấy dân làm chủ, tại thời đại nho gia luôn tôn sùng lối cũ, hùa theo ý vua, nịnh hót lấy lòng, không mở đường cho dân nói, làm sao cho phép những tư tưởng dị đoan này phát dương truyền bá? Hơn nữa Trung Nguyên lừa binh không ngừng, động một tí là đồ thành hủy đô, một ngọn đuốc thiêu rụi di vật văn hoá của tiền triều, mà quân chủ lại áp chế mọi người bàn luận lung tung, chỉ cho phép nho học thích hợp truyền bá, những kinh thư quan trọng đều do quốc gia cất giữ, loại tư tưởng tôn dân khinh vua này cho dù có ghi lại, nhất định cũng sẽ bị chôn vùi diệt tuyệt. Ai nói Trung Nguyên ba ngàn năm qua không có tư tưởng lấy dân làm chủ, dân quyền làm trọng? Chỉ cần là người có một chút kiến thức về sự thật lịch sử đều biết, Trung Nguyên không phải không có nhân tài như vậy, chỉ là có người đã sớm bị tịch biên diệt tộc, có người bị thiêu hủy cách chức, có người cất giấu lưu truyền chỉ sợ đã bị rút lưỡi hành hình, tội tội liên đới. Dưới tình huống này, ai

dám phát ngôn thẳng thắn? Ai có thể cầu xin giúp dân? Ngay cả nhà nho cũng chỉ vâng vâng dạ dạ, một mực ca tụng công đức đế vương, vất vả lắm mới tìm được thời cơ can gián, nếu may mắn được chấp nhận vài điều thì vui không thể tả; nhưng thường là phạm thượng trị tội, lưu đầy thâm thiết, thậm chí là bị giết, liên lụy đến thân hữu, không biết bao nhiêu mà kể, cho nên ai cũng sợ hãi. Những sĩ phu nhát gan khúm núm này có thể làm được gì? Đọc nhiều thi thư, rốt cuộc vẫn phải nhìn sắc mặt người khác. Nho sĩ nếu ngay cả nghĩa, hiệp đều không làm được, cuối cùng chỉ có thể hòa cùng một giuộc với Pháp Gia, Hoàng Lão, nửa lừa nửa ngựa, bản thủ xấu xa. Đã trôi gà không chặt, lại không thể ngăn con sóng dữ, không dám gánh vác thời cơ, đầu bạc bơ vơ cũng chỉ là kẻ đọc sách suông mà thôi. Thực ra không phải không có người cầu xin cho dân, cải cách thay đổi, cũng không phải không có nhân tài suy nghĩ như vậy, chỉ là loại người này, ý kiến như vậy quyết không được chấp nhận trong triều đình, cho nên không được lưu truyền, cũng không được ghi chép, càng không thể phát triển mà thôi. Theo ta suy đoán, các đời trước đây, người bị tru diệt bởi các loại tội danh, bao gồm chí thánh tiên sư Không Khâu tự mình ra tay sát hại những kẻ tiểu nhân “phản nghịch mà nham hiểm, bất chính mà cố chấp, dối trá mà ngụy biện, xằng bậy mà uyên bác, sai trái mà đường hoàng”, thực ra rất có thể là những nhân sĩ hiệp nghĩa vốn không hợp thời, vì quyền lợi của dân chúng mà đắc tội với quyền quý quân chủ.

Hai người Ôn Tử Bình và Ôn Nhâm Bình đưa mắt nhìn nhau, đều trở mặt ra. Ôn Tử Bình thăm dò hỏi:

- Vậy ngài muốn nói... nho học vô ích, sĩ phu không còn hữu dụng?

- Không thể quơ đũa cả nắm. Nho sĩ nếu chỉ tham sống sợ chết, cố chấp cố hù, vậy thì còn không bằng một phạm phu tục tử, ít nhất cũng không làm hại muôn dân. Dù sao trong đám nho sinh cũng từng có người dám vì quốc gia xem nhẹ sinh tử, vì bách tính suy nghĩ thiệt hơn.

Phương Cự Hiệp nói:

- Nói cách khác, phải có học thức uyên bác của đại nho, nhưng cũng phải có hiệp cốt mới được, không hành hiệp, không thể xem là nho sinh tốt.

Y vội bổ sung một câu:

- Đương nhiên, “hiệp” mà ta nói là tác phong đại hiệp, không tiếc vì dân xả thân hi sinh, vì nghĩa không màng sống chết, vì thiện xem nhẹ sinh tử. Chứ không phải hành vi của những kẻ lỗ mãng và tử sĩ, chỉ trung với một nhà, một hộ, một người, hung hăng hiếu chiến, không biết đại thể, không phân thị phi, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết kiếm chác lợi ích, chỉ lo quan hệ cá nhân.

Y cười cười lại nói:

- Dù sao đó cũng là chuyện khác biệt.

- Đó là khác biệt rất lớn.

Y nhấn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Làm thế nào để mưu sát một đại hiệp

- Nói cách khác.

Ôn Tử Bình thận trọng hỏi:

- Ngài cho rằng nho và hiệp nên kết hợp với nhau?

- Thứ ta đề xướng là nho hiệp, tri thức và hành động hợp nhất.

Cự hiệp cẩn thận nói:

- Đó là hào hiệp trung nghĩa, có cương có nhu, trí dũng song toàn, kiếm khách thư sinh.

- Vậy cự hiệp ngài nên theo tôi.

Trương Thán nói:

- Kim Phong Tế Vũ lâu chúng tôi rất phù hợp với tư tưởng của ngài, chúng ta đã chí đồng, cũng đạo hợp. Thích lâu chủ đã dẫn dò, nếu ngài tới lãnh đạo, y sẽ nhường người hiền. Nếu không thì chúng ta cũng cùng hội cùng thuyền, kẻ vai chiến đấu, làm chút chuyện cho người giang hồ, mưu phúc lợi cho lão bách tính.

Cự hiệp cười, lắc đầu.

Trương Thán thất vọng:

- Không phải ngài và chúng tôi đều đi trên một đường sao?
- Là đồng đạo, cũng là đồng chí. Tôn chỉ của Kim Phong Tế Vũ lâu là dùng bạo thay bạo, dùng ác trị ác, đánh mạnh giúp yếu, trừ gian cứu thiện, ít nhất cũng tương tự với ta.

Phương Cự Hiệp cười tủm tỉm nói:

- Có điều, ta không đi Kim Phong Tế Vũ lâu.
- Tại sao?
- Có người từng nói, vào ban ngày, ta đã hát khúc ca; vào chập tối, ta đã đi qua con đường gập ghềnh, chuyện ta muốn làm thì đã làm, hùng tâm đã hùng, tráng chí đã tráng, hiện giờ ta chỉ muốn nhàn nhã tự tại, ngâm nga chơi đùa.

Phương Cự Hiệp vừa đi vừa nói, những người khác cũng theo y bước thong dong:

- Hơn nữa Kim Phong Tế Vũ lâu đã có nhân tài, Vương Tiểu Thạch, Thích Thiếu Thương, Tôn Thanh Hà, Lôi Quyển đều ở đó, trước kia còn có Tô Mộng Châm, Bạch Sâu Phi nắm giữ đại cục, không cần có ta nữa. Chúng ta đã là người một đường, không nhất định phải cùng một thuyền, giống như tất cả mình châu không thể để trong cùng một hộp gấm. Mỗi người chúng ta nên giữ vững cương vị của mình, làm chuyện của mình, như vậy mới có thể khiến cho lực lượng phát triển, trải rộng, đồng tâm hiệp lực, sớm thành chí nguyện.
- Ngài không đến chỗ bọn họ, vậy thì hãy đến chỗ chúng tôi.

Giọng nói rất trầm, rất khàn, rất mãnh liệt.

Mãnh liệt như lửa, giống như khô khóc.

Hắn là Lôi Du Cầu.

- Người đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo?

Phương Cự Hiệp mỉm cười hỏi hắn:

- Hay là Lục Phân Bán đường?

Lôi Du Cầu còn chưa trả lời, cự hiệp đã hỏi ngược lại:

- Nếu như người đại biểu cho Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, hiện giờ vì sao lại gia nhập Lục Phân Bán đường? Nếu người đại biểu cho Lục Phân Bán đường, vậy người mới gia nhập với bọn họ bốn mươi bảy ngày, tham gia bốn lần hành động, hơn nữa còn khiến cho đồng môn huynh đệ bất hòa nghi kỵ, cũng chưa hiểu rõ về cơ mật, chế độ, tác phong trong đường, người dùng lý do gì để khuyên ta gia nhập?

Lôi Du Cầu ngẩn ra.

Hắn không ngờ cự hiệp trong lời đồn này lại hiểu rõ hắn như lòng bàn tay.

- Chỗ của người, ta không thể đi. Ta cũng không thể đến một bữa tiệc chuẩn bị cho mình để đập đài lật bàn, đập chén ném chầu, đúng không? Lôi Thuần không phải người giết ta, là vì biết ta không dễ giết; Dịch Phi Kính phải người mời ta, là hi vọng ta nên không vừa đến kinh sư đã đi đập nhà của hắn.

Đôi mắt nhìn thấu tình đời của Phương Cự Hiệp lại hiện ra sự sắc bén mãnh liệt:

- Người hãy nói với bọn họ, ta đã hiểu rồi. Lần này ta tới, không can thiệp vào chuyện giang hồ, bảo bọn họ tự thu xếp ổn thỏa. Ta biết Lục Phân Bán đường là cường đạo cũng có đạo, trừ khi bọn họ tàn dân hại nước, nếu không ta cũng không đến mức đối địch với bọn họ, người hãy bảo Lôi cô nương và Dịch đại đường chủ đừng lo lắng.

- Như vậy.

Ôn Nhâm Bình thừa cơ hỏi:

- Lần này cự hiệp đến vì chuyện gì?

Phương Cự Hiệp chỉ nói hai chữ:

- Chuyện riêng.

Ôn Nhâm Bình kiên nhẫn hỏi:

- Chuyện riêng gì, có thể cho biết không?

Phuong Cự Hiệp lạnh nhạt nói:

- Đã là chuyện riêng, không liên quan đến người khác.

Ôn Từ Bình đột nhiên nói:

- Theo ta được biết, Phuong Cự Hiệp lần này đến kinh, đại khái chỉ có hai chuyện. Còn như những chuyện lớn chuyện nhỏ khác, cự hiệp đều hoàn toàn bỏ qua, từ lâu đã không để ý tới nữa.

Lông mày cự hiệp nhướng lên:

- Ngài hãy nói thử xem!

- Thứ nhất, đã sắp mười lăm tháng tám rồi, là lúc lên núi Tổng Từ ở ngoại thành, bái tế tôn phu nhân.

Ôn Từ Bình vừa nói vừa quan sát cự hiệp trước mắt.

Gió chậm chậm thổi tới.

Ánh mắt vẫn trẻ trung của cự hiệp thoáng hiện lên vẻ buồn rầu, mí mắt vẫn tươi trẻ nhú lại thành vài nếp nhăn sâu muộn.

- Thứ hai.

Lần này là Ôn Nhâm Bình nói tiếp, bất kể trong triều hay ngoài triều, là địch hay là bạn, y và em trai của mình luôn luôn hiểu ngầm, rất ăn ý với nhau:

- Ngài còn có một đứa con nuôi ở kinh thành, ngài phải xử lý một chút chuyện của hắn.

Y cũng dùng ánh mắt sắc bén liếc cự hiệp:

- Gần đây hắn ở kinh kỳ náo loạn đến mức hung hăng càn quấy, nếu như không quản, e rằng không ai quản được hắn nữa; nếu không kiềm chế, chỉ sợ cũng không kiềm chế được hắn nữa.

Phuong Cự Hiệp khẽ thở dài một tiếng.

Y dường như ngửi được mùi vị dạ hương lan, trong đó còn xen lẫn một chút hương vị hoa thủy tiên.

Cho dù chỉ là một chút mùi vị, cũng khiến y nhớ đến nàng. Nhớ đến nàng, cũng khó tránh khỏi nhớ đến đứa con nuôi mà nàng thương yêu khi còn sống, Phuong Ứng Khán.

Y nhú đôi mày kiếm, cho dù đã gần tráng niên, lông mày của y vẫn rậm rạp có lực, giống như hai thanh kiếm tâm sự trùng trùng.

- Những năm gần đây, hắn cũng làm loạn hơi quá.

Y thở ra một hơi, nói:

- Hắn cấu kết hoạn quan, liên lạc quyền quý, còn tư thông ngoại địch, chỉ vì muốn quyền thế lớn mạnh. Ta quả thật nên khuyên hắn thu liễm một chút.

- Xem ra.

Nói đến đây, cự hiệp cười một tiếng, trong nụ cười có nhiều sự bất đắc dĩ và tự giễu mình:

- Các người đều hiểu rõ mục đích mà ta đến, có lẽ còn hiểu hơn chính ta.

- Thực ra.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Mọi người đều hi vọng ngài làm như vậy. Phuong tiểu hầu gia cũng quá ngây cuồng, quá đáng rồi. Vì dân trừ hại, răn ác trừ gian, đó là chức trách của đại hiệp.

- Ngài nên sớm đến trừng trị hắn.

Ôn Từ Bình cũng nói thêm:

- Nếu ngài không đến, e rằng không ai từng trị được hắn nữa.

- Ta chỉ tới khuyên hắn một chút. Đường là của hắn, chân cũng là của hắn, hắn muốn đi thế nào thì ta không can được. Ta cũng không thể cưỡng ép hắn đi một con đường khác.

Cự hiệp ôn hoà nói:

- Một đứa trẻ thông minh giống như hắn, nếu như không nghe lời thì luôn có rất nhiều cách, có thể che trời gạt đất, bằng mặt không bằng lòng. Ta cũng không có biện pháp.

Ôn Tử Bình lãnh đạm nói:

- Nếu hắn không nghe lời, ngài có thể cưỡng chế hắn, không cho hắn tiếp tục làm xằng làm bậy.

Phương cự hiệp cười.

Vừa cười, y lại trở nên trẻ trung, nhàn nhã.

- Ta nghĩ, các người không phải muốn tiếp đãi ta, lôi kéo ta, bởi vì sớm biết làm như vậy cũng vô dụng.

Cự hiệp nói:

- Các người cũng không phải muốn ta giáo huấn hắn, khuyên can hắn.

Y ngừng lại một chút, mới nói tiếp:

- Các người muốn ta giết hắn.

- Đúng không?

Ôn Nhâm Bình trầm mặt, không trả lời.

Ôn Tử Bình nhìn qua nơi khác, cũng không trả lời.

Dù sao Phương Ứng Khán cũng là con nuôi của cự hiệp, cự hiệp luôn xem tiểu hầu gia giống như con ruột. Nếu không ngày đó cự hiệp từng cứu hoàng đế một mạng, hoàng đế phá lệ muốn phong cự hiệp làm vương hầu, cự hiệp lại khéo léo từ chối, phản phúc khí tước vị này lại nhường cho Phương tiểu hầu gia, khiến cho hắn hôm nay uy danh lớn mạnh.

- Đúng.

Một giọng nói ngầy thơ trả lời.

Người lên tiếng là Hà Phạm.

- Hà?

Phương Cự Hiệp rất hứng thú quan sát tiểu kiếm đồng này.

- Tại sao?

- Bởi vì Phương Ứng Khán đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện ác, hãm hại rất nhiều rất nhiều người tốt, hơn nữa hắn còn muốn tiếp tục hại, tiếp tục giết.

Hà Phạm nghiêm túc chớp cặp mắt linh hoạt, kích động nói ra ý kiến của mình:

- Nếu ngài không muốn hắn tiếp tục hại người, không muốn hắn tiếp tục giết chết người tốt, vậy thì nên giết hắn.

Cự hiệp cười lên, tầm tắc vài tiếng, giả vờ trách móc:

- Người còn nhỏ tuổi, sao lại tàn nhẫn như vậy? Công tử nhà người có khỏe không?

Lúc này Hà Phạm mới nhớ tới nhiệm vụ của mình:

- Công tử đang muốn mời cự hiệp qua đó một chuyến. Thế công cũng rất muốn gặp đại hiệp, có chuyện quan trọng muốn thương nghị.

- Gia Cát tiên sinh là người bạn rạn trong kính, còn ta là người nhân rồi giang hồ, ta không cần phải đi quấy rầy y.

Cự hiệp cười tủm tỉm nói:

- Công tử nhà ngươì càng là kỳ nhân thể gian, xin thay ta chuyển lời thăm hỏi. Lần này ta đến, đã không giết người, cũng không phiền người, chỉ đến để tào mỗ thê tử, khuyên nhủ từ hai ba chuyện mà thôi. Tiểu ca có tấm lòng cao, hiệp tâm lớn, có điều chưa tới lúc nên giết thì đừng nên giết người thì tốt hơn... Cũng đừng giống như Thịnh công tử nhà ngươì, xuất thủ không lưu tình, hạ thủ không người sống!

- Tôi lập chí phải tàn nhẫn với kẻ ác, chính là đối tốt với người thiện, đạo lý này cũng không phải học từ công tử.

Hà Phạm thật thà nói:

- Tôi học theo tiền bối ngài.

- Ta à?

Lần này cự hiệp lại nghi hoặc.

Y thiếu chút nữa dùng ngón tay chỉ vào mũi mình nói:

- Ta “dạy” người bao giờ!

- Năm đó cự hiệp xông pha giang hồ, gặp địch giết địch, gặp mạnh đè mạnh, không đâu không chiến, không đâu không thắng, có từng sợ gì?

Hà Phạm đầy hứng thú nói:

- Nghe nói cự hiệp giết vào Thiếu Lâm tự, giết ra Vô Đầu cốc, giết đến Ác Nhân lâm, giết lên Tuyệt Tình phong, giết đến thống khoái trần trề, người chết khắp nơi. Những chuyện sáng khoái này đã sớm truyền khắp giang hồ, thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu, khiến người ta ngưỡng mộ trong lòng, noi theo gương sáng. Tôi đã kích kẻ địch không mềm tay, diệt trừ kẻ ác không nhân nhượng, chính là được cự hiệp cảm hóa.

Nghe vậy, cự hiệp đứng là cảm xúc lẫn lộn.

Y liếm môi, định dùng một cách khác khuyên bảo thiếu niên ngây thơ mà cố chấp, nhiệt huyết mà xung động này:

- Cũng vì trước kia ta giết chóc quá nặng, cho nên những năm gần đây mới không muốn động võ, càng không muốn giết thêm một người... .

- Đúng đúng đúng.

Chợt nghe một người phụ họa:

- Phương Cự Hiệp nhất định không nên bị kẻ xấu ly gián. Cự hiệp và hầu gia phụ tử tình thâm, tiểu hầu gia phái chúng tôi đón cự hiệp đến phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý, y đã chờ sốt ruột lắm rồi.

Người nói chuyện vóc dáng rất gầy, rất nhỏ.

Cộng thêm biểu tình của hắn, ngay cả khi nói một cách hớn hờ như vậy, hắn cũng cau mày nhíu môi, đáng vẻ kỳ quái đáng thương.

Xem ra, hắn giống như từ vùng hoang dã phương bắc đói rét khổ cực vất vả đến đây, ít nhất có bảy năm không ăn ngon, bảy tháng không ngủ yên, mà lại bảy ngày không uống một ly nước đảng hoàng.

Thực ra, hắn vẫn luôn ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống cực kỳ xa hoa thoải mái.

Hắn có đôi lông mày chữ “Bát” (八), môi lệch về bên cằm, chẳng những đáng vẻ cột nhà, hơn nữa thoạt nhìn rất gầy, đầu nhọn trán hẹp, hoàn toàn không có phong cách quý phái. Nhưng ở trong võ lâm, không ai dám khinh thường người này.

Bởi vì hắn có một thanh đao, một thanh đao nhỏ nhỏ.

Thanh đao này lại khiến hắn nổi danh trong võ lâm, cũng khiến hắn có thể chen chân vào “Bát Đại Đao Vương”.

“Linh Đình Đao” Thái Tiểu Đầu.

Đầu của hắn quả thật rất nhỏ, nhưng giọng nói lại rất lớn, hơn nữa còn vang dội.

Vóc dáng của hắn nhỏ gầy, nhưng tay lại rất lớn. Nói theo tướng số, người nhỏ tay lớn, lá gan cũng lớn, can đảm hơn so với người cường tráng mập mạp nhưng tay lại nhỏ.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân Phương Ứng Khán phái hắn đi nghênh đón Phương Cự Hiệp?

Có điều hiệu quả dường như không rõ ràng.

Bởi vì cự hiệp đã nhíu mày, hỏi:

- Tiểu Khán thật sự nói như vậy?

Cự hiệp gọi Phuong Ứng Khán là Tiểu Khán, bởi vì y là nghĩa phụ của Phuong Ứng Khán. Trong suy nghĩ của y, Phuong Ứng Khán võ công có lợi hại, địa vị có cao, mưu kế có thâm trầm, nhưng bản chất vẫn không thay đổi, Phuong Ứng Khán vẫn là một đứa trẻ, là Tiểu Khán. Huống hồ, mẹ ruột của Phuong Ứng Khán là Lão Long Bà, vốn là một phụ nữ danh đá. Mà phụ thân của Phuong Ứng Khán lại là một đại ma đầu, làm nhiều việc ác, cuối cùng bị quần hùng bao vây chém chết. Nhưng Phuong mẩu lại không cam lòng, tiếp tục làm ác, còn thề không sợ báo ứng, gọi đứa con đang còn trong tã là “Ứng Khảm” (nên chém), ý tứ là “giang hồ bạch đạo, võ lâm chính đạo các ngươi, có bản lĩnh thì tới chém con ta ngàn đao, trăm kiếm, Lão Long Bà ta tuyệt đối không nhú mảy, nhưng ai dám động thủ, ta tuyệt đối sẽ không tha... cả nhà lớn nhỏ, gà chó mèo bọ, một kẻ cũng không tha”.

Lão Long Bà luôn là một nhân vật hung ác.

Cũng vì bà đủ tàn nhẫn, cho nên mới không chịu nương nỡ Phuong phu nhân. Cho đến khi bà xảy ra chuyện, mới bắt đắ dĩ gởi gắm cho phu nhân của Phuong Cự Hiệp.

Phuong phu nhân dĩ nhiên không muốn con của cô nhân được gọi là “Ứng Khảm”, do đó đổi “Khảm” thành “Khán”, vợ chồng Phuong Cự Hiệp gọi thân mật là “Tiểu Khán”. Còn có một điển cổ khác mà ít người biết.

Đó là vì Phuong Ứng Khán có trí năng trời phú, từ nhỏ đã thông minh hơn người, khi tranh đấu rất ít người có thể thắng hắn; cho dù võ công có thể thắng, cũng sẽ bị hắn dùng mưu kế đánh bại.

Phuong Ứng Khán so văn đầu võ, không đầu không thắng.

Thế nhưng, có một thiếu niên nhìn có vẻ mộc mạc, đàn độn, họ Cao, tên Tiểu Thượng, mọi người đều gọi là Cao Cao, hoặc chế nhạo hắn là “Tiểu Cao ngốc”. Hắn cũng không tức giận, chỉ thật thà chăm chỉ, văn võ kiêm tu, căn cơ vững chắc. Có một lần Phuong Ứng Khán thử khiêu chiến hắn, chỉ mới một lúc đã chiếm hết thượng phong trước mặt đám đông môn, công kích khiến cho Cao Cao chật vật vô cùng, được đảng này hồng đảng kia. Phuong Ứng Khán như mèo vờn chuột, rõ ràng mấy lần có thể chiến thắng, nhưng lại cố ý nương tay, muốn đùa giỡn đối phương, thỏa thích làm nhục.

Đồng môn nhìn thấy lại phần khởi, không ngừng hoan hô. Phuong Ứng Khán cũng đắc ý vênh vao, nhất thời sơ xuất lộ ra sơ hở. Sơ hở chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất, nhưng Cao Cao đã nắm lấy thời cơ ngàn cân treo sợi tóc này, tấn công Phuong Ứng Khán một chiêu.

Một chiêu này cũng không đánh ngã Phuong Ứng Khán, nhưng người sáng suốt trong lòng đều hiểu rõ.

Thứ nhất, Cao Tiểu Thượng đã nương tay.

Thứ hai, Phuong Ứng Khán đã xem như thua cuộc.

Phuong Cự Hiệp cũng ở một bên, nhìn thấy tất cả.

Lúc đó y không nói gì.

Sau đó y mới mình khuyên bảo Phuong Ứng Khán, nhất định không được xem thường người khác.

Loại người giống như Cao Cao này, tiềm phục ẩn nhẫn, nhìn chuẩn thời cơ, một kích tất trúng, đây mới là nhân vật không thể xem thường.

Y ân cần khuyên nhủ, siêng năng dạy bảo, thuận tiện khuyến cáo Phuong Ứng Khán vốn luôn được cưng chiều từ nhỏ, bình thường không nên quá kén chọn ăn mặc, gạo lúc không ăn liền vứt bỏ, đồ cũ không mặc liền ném đi. Nên biết, những gạo thô đồ rách này vẫn có thể nuôi sống bao nhiêu người nghèo, sưởi ấm bao nhiêu người lạnh, không thể xa xỉ lãng phí, nhất định không được xem thường những thứ thoát nhìn cũ rách này, một khi cần đến thì cầu còn không có.

Vì muốn khuyên bảo tốt hơn, cự hiệp dứt khoát gọi con nuôi của mình một cách thân mật là “Tiểu Khán”.

Gọi hắn là Tiểu Khán, là muốn hắn nhất định không được xem thường những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày.

Có điều Tiểu Khán cũng thật sự biết nghe lời.

Hắn thay đổi thói xấu, cố gắng hết sức, ngay cả Cao Cao cũng thật lòng khâm phục hắn.

Hắn thiên tư thông minh, ngộ tính cực cao, học tập rất nhanh, một khi chịu sửa đổi thiếu sót thì khó có khuyết điểm. Từ đó về sau, Cao Tiểu Thượng liên tiếp thua bởi tay hắn hai mươi một lần, không có cơ hội thắng. Cao Cao cũng thua tâm phục khẩu phục, hơn nữa hết sức sùng bái kính ngưỡng Phuong tiểu hầu gia, nói gì nghe nấy.

Chuyện này khiến cho cự hiệp trong lòng càng yêu quý Phuong Ứng Khán.

Cho dù Phuong Ứng Khán danh tiếng có lớn, thủ đoạn có cao, võ lâm đồng đạo có kính nể sợ hãi, hắn vẫn chỉ là Tiểu Khán trong suy nghĩ của cự hiệp.

Chỉ y mới có thể gọi Phuong tiểu hầu gia “lật tay làm mây, trở tay làm mưa” là Tiểu Khán.

Cho nên khi cự hiệp nghe Thái Tiểu Đầu nói như vậy, y cũng hơi thất vọng và khó chịu, tự giấu cười nói:

- Nếu hán thật sự tiếp đãi ta như vậy, đó là không hi vọng ta sẽ đến.

Y dường như còn có phần thương cảm:

- Hán biết ta không thích những thứ này.

“Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm ở bên cạnh vừa nghe, vội thêm vào:

- Đó cũng không phải. Tiểu hầu gia muốn cung nghênh cự hiệp giá lâm, quả thật đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục, mấy ngày qua chúng tôi đều bận rộn vì chút thịnh yến này. Tiểu hầu gia đã mời đào kép hạng nhất trong kinh đến trợ hứng cho ngài, lại mời nhạc công hàng đầu trong cung đình tấu nhạc cho ngài, còn tìm kiếm rất nhiều người đẹp mỹ nữ từ các nơi, muốn đại hiệp tận hưởng vui vẻ... Lòng hiếu thảo của y đủ cảm động trời đất, chúng tôi làm thuộc hạ cũng cảm thấy xúc động.

Vũ khí mà Bành Tiêm sử dụng là Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao.

Một đao đoạn hồn, hán rất ít khi phải sử dụng năm đao.

Hán từng dùng một đao chém chết mười bảy kẻ địch, cần gì phải chém liên tục năm đao.

Thân hình của hán cũng hồ đầu hồ não (khoẻ mạnh cường tráng), giống như một con hổ lớn.

Hán nói chuyện cũng hồ hồ sinh phong (hồ gầm gió nổi), hồ lý hồ khí (nói năng hùng hồn).

Vóc người của hán rất lớn, nhưng tay lại không lớn.

Xem ra hán cũng giống như Thái Tiểu Đầu, lá gan đều rất lớn, cho nên mới có thành tựu xuất sắc về đao như vậy.

Đao vốn là binh khí tấn công nhanh, người lá gan không đủ lớn, thân thủ không đủ tốt, ứng biến không đủ nhanh, căn bản không thể sử dụng được.

Cái người đầu hồ mất hồ này, chẳng những rất có hồ uy, hơn nữa còn có một thanh trảm hồ đao bên hông, không biết bao nhiêu người đã chịu thiệt vì nó.

Hán sợ Thái Tiểu Đầu nói còn chưa đủ, cho nên thêm vào mấy câu. Không ngờ Phương Cự Hiệp nghe vậy càng liên tục lắc đầu:

- Nếu hán thật sự nói như thế, vậy nhất định rất không muốn ta đến đó gặp hán. Hán biết rõ ta rất ghét những thứ phô trương lãng phí này.

Nhất thời Bành Tiêm lại cứng họng.

Người này lại không thích những thứ như vậy!

Bản thân hán cam chịu phục vụ người khác, liếm máu bên dưới lưỡi đao, tranh phong bên cạnh tử thần, chẳng qua là vì cuộc sống muốn mỹ nữ có mỹ nữ, muốn ăn ngon có ăn ngon, muốn hô mưa gọi gió thì hô mưa gọi gió.

Cự hiệp này vừa nghe những thứ hưởng thụ như thế lại từ chối!

Trong khoảnh khắc này, Bành Tiêm lại có một loại cảm giác.

Hán vốn là một vị công tử tôn quý của Bành môn, được người ta gọi là “công tử Tiêm”. Khi đồng môn so tài, hán thường độc chiếm ngôi đầu, nhưng khi ra ngoài liều mạng với cao thủ võ lâm khác, lập tức thất bại thảm hại, thân bại danh liệt. Vì vậy hán không tiếc nghiên luyện khổ luyện, đóng cửa khổ tu, thề rằng mặt dày quỷ gỏi, uốn mình theo người, mục tiêu là những thứ mà cự hiệp trước mặt không xem trọng, thậm chí là coi thường. Điều này khiến hán cảm thấy bị khinh miệt, tâm tình rất xấu, khiến hán giống như ở trước mặt cự hiệp không ngẩng đầu lên được, quả là không thể làm “người” được nữa.

Những thứ người có, ta đều không có, người đương nhiên sẽ không quý trọng!

Bành Tiêm đột nhiên nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Không biết vì sao, hán lại căm hận người này.

Hán muốn giết chết người này.

Giết chết người này, không phải vì thù, không phải vì oán, mà là để chứng thực hán có thể giết chết cự hiệp.

Chỉ cần giết chết cự hiệp được võ lâm công nhận này, hán sẽ có thể thay thế địa vị. Chỉ cần lấy được địa vị tương tự, hán sẽ có thể quát tháo giang hồ, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, lãnh tụ quần hùng. Đến lúc đó, những thứ mà cự hiệp xem thường kia, hán sẽ thu hết toàn bộ, biến thành của mình.

Khi đó, ngay cả tiểu hầu gia cũng sẽ nhìn hán với con mắt khác.

Tiểu hầu gia chẳng phải là con nuôi của cự hiệp sao?

Hừ, nếu có thể tự mình giết chết cự hiệp, thân phận của hắn chẳng những vượt trên đồng lứa, còn có thể cười ngạo thiên hạ.

Sẽ có một ngày như vậy chứ?

Sẽ có một ngày như vậy.

Tâm niệm của Bành Tiêm thay đổi liên tục.

Có điều, võ công của cự hiệp cao như vậy, danh lừng thiên hạ, mình phải làm thế nào để đánh bại được y?

Cho dù có thể một lần thành danh thiên hạ, nhưng làm thế nào để mưu sát một đại hiệp, dù sao cũng là một chuyện cực kỳ phiền não, rất phí tâm tư.

Càng phiền não là lời khuyên của bọn họ hiển nhiên đã thất bại, bọn họ đã phụ ủy thác quan trọng của tiểu hầu gia.

Tiểu hầu gia rất ít khi tự mình giao phó nhiệm vụ.

Chuyện lần này, không chỉ tiểu hầu gia tự mình hạ lệnh, ngay cả Mễ công công cũng đặc biệt dặn dò, hơn nữa còn nói với bọn họ:

- Các ngươi từ phe phái tướng gia gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, nhất định phải lập một chút công lao, mới có thể được giao trọng trách.

Mễ Thương Khung nói rất chân thành:

- Trước mắt chính là đại công hàng đầu, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

Sau đó y nói với giọng nghiêm trọng:

- Đón Phụng Cự Hiệp về tập đoàn là tâm nguyện rất lớn của chúng ta, làm như vậy mới không có lỗi với tiểu hầu gia đã hao phí tâm tư, cũng khiến Phụng Cự Hiệp có thể an ủi linh hồn Phụng phu nhân trên trời.

Mặc dù Bành Tiêm không hiểu tâm tư của tiểu hầu gia, Thái Tiểu Đầu cũng không hiểu vì sao Phụng Cự Hiệp đi chuyến này lại có thể an ủi vong linh của Phụng phu nhân, nhưng hiển nhiên sự dụ hoặc và khuyên nhủ của bọn họ vừa rồi đã thất bại.

Bọn họ đành phải trông chờ vào người khác.

Đó là người bên cạnh Phụng Cự Hiệp.

Hắn là thân tín của cự hiệp, nhưng cũng là bạn cũ thâm giao với Phụng Ứng Khán.

Chỉ cần hắn chịu mở miệng, nói không chừng Phụng Cự Hiệp sẽ động dung, động tâm.

Người này họ Cao.

Cao Tiểu Thượng.

Cái tên này thoạt nghe rất bình thường, nhưng người này lại có một ngoại hiệu, đó là “Loạn Thế Giao Long”.

Extrahieu của hắn rất nổi tiếng.

Sự tích của hắn dường như cũng lưu truyền không nhiều, nhưng quá nửa đều có thể đại biểu cho cự hiệp đã thoái ẩn nhiều năm.

Hắn xuất thủ cũng không được ghi chép nhiều, nhưng Bán Hầm Đại Tiên đứng đầu Lang Nha bổng pháp của Lang Gia bang Sơn Đông, trong mười tám chiêu đã bỏ mạng dưới Hồn Độn đao của hắn. Đồng dạng Phù Sinh Nhất Quân tại Phật Sơn dùng một đôi Nhật Nguyệt Phong Hỏa luân thành danh thiên hạ, cũng mất mạng bởi “Thiên trường địa cửu đá không mòn, quỷ truyền thần sai người không thấy, một châm uống máu, một đâm lấy mạng” của hắn, trước sau chỉ dùng chín chiêu. Còn như “Thân Giang Vương” Dư Mao Vũ, với một đôi Tảo Mi đao của hắn, lại không qua nổi bốn chiêu trước Âm Sơn Liệt Dương phủ của Cao Tiểu Thượng.

Trong một ngày, hắn liên tục giết chết ba đại cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, dùng ba loại chiêu thức khác nhau, ba loại binh khí bất đồng.

Ba loại binh khí và chiêu thức đều thất truyền trong võ lâm đã lâu.

Hơn nữa kẻ địch người sau võ công cao hơn người trước, nhưng hắn giải quyết bọn họ người sau lại dùng ít chiêu hơn người trước.

Giống như kẻ địch càng mạnh, hắn lại giết càng hơi hợt, càng điều luyện, hơn nữa dường như còn chưa dùng hết sức.

Giống như có mười tên cao thủ cùng tới, hắn cũng có thể nhẹ nhàng ứng phó như vậy.

Đây chính là Cao Tiểu Thượng, một đệ tử nhập thất làm bạn bên cạnh cự hiệp lâu ngày.

Ngoại hiệu của hắn là “Loạn Thế Giao Long”.

Giao long chân chính, ứng thế mà ra, thuận thời mà đến, không sợ loạn thế rồi ren.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Có nhiều phương pháp mưu sát đại hiệp

Quả nhiên, Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh vẫn mở miệng, lên tiếng:

- Ta thấy, Bành huynh, Thái huynh chắc hẳn rất không muốn cự hiệp vào kinh, cho nên mới nói ra những lời như vậy.

Câu này lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu và “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm.

Cũng khiến bọn họ nghe xong đỏ mồ hôi lạnh.

Cự hiệp mỉm cười nhìn khuôn mặt bình tĩnh và ung dung này, biết lời nói của hắn còn có đoạn sau.

Y luôn hiểu rõ tên đệ tử nhập thất này, bề ngoài bình tĩnh nhưng thực ra lại dễ bộc lộ cảm xúc, thoát nhìn ung dung nhưng lại dễ bị kích động. Cho dù là môn sinh đặc ý của y, nhưng vẫn luôn gọi y là cự hiệp, giống như Tứ Đại Danh Bồ gọi Gia Cát tiên sinh là thế thúc chứ không phải sư phụ.

Quả nhiên, Cao Tiểu Thượng hỏi lại một câu.

- Các người có biết làm thế nào để thuận lợi thành công mưu sát một vị đại hiệp đại danh鼎鼎鼎鼎 không?

Bành Tiêm vội đọc nói:

- Ta vốn không có ý giết đại hiệp.

Hắn bổ sung một câu:

- Ta nào có thể giết được? Làm sao giết được?

Nói xong bèn dùng đầu lưỡi nhanh chóng liếm những giọt mồ hôi nhỏ đọng trên môi.

Cao Tiểu Thượng lại hỏi:

- Thật sao?

Nhìn ánh mắt xảo trá của hắn, cũng không biết chỉ là ranh mãnh, hay có ý xoi mói?

- Thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sao? Há?

- Cao huynh, huynh quá lời rồi.

Vẫn là Thái Tiểu Đầu giảng hòa:

- Chúng tôi toàn tâm toàn ý tới nghênh đón Phương cự hiệp, chứ không phải tới mưu sát cự hiệp. Huynh nói như vậy, chúng tôi là tiểu nhân vật vốn chẳng quan trọng gì, nhưng khiến cự hiệp hiểu lầm thành ý của tiểu hầu gia, vậy thì không được tốt lắm.

Hắn và Cao Tiểu Thượng cũng xem như có giao tình, hi vọng lúc này Cao Tiểu Thượng không nói tốt cũng đừng phá hoại chuyện tốt.

Nhưng người có hứng thú hỏi tiếp lại là Tiểu Hà Phạm.

- Giết đại hiệp?

Hắn lại hiểu kỳ:

- Giết đại hiệp có phương pháp đặc thù gì? Chuyện này cũng có học vấn chuyên môn sao?

- Chuyện này thì có gì.

Bành Tiêm rất không muốn tiếp tục dính vào đề tài này:

- Võ công có thể cao hơn đại hiệp, vậy thì đánh thắng y, giết chết y, không phải được rồi sao.

Đôi mắt nhỏ của Hà Phạm xoay chuyển:

- Nếu không phải là đối thủ của đại hiệp thì sao?

Thái Tiểu Đầu cũng híp đôi mắt nhỏ, nhỏ giọng nói một câu:

- Vậy thì ám toán y, đánh lén y. Con cộp cũng có lúc buồn ngủ, vẫn có thể giết chết nó.

Hà Phạm lại không đồng ý:

- Đây là dùng thủ đoạn hèn hạ, thắng không vinh quang.

- Thực ra giết một người và đánh thắng một người vốn là hai chuyện khác nhau.

Ôn Nhâm Bình bỗng nhiên chen vào:

- Không có chuyện thắng không vinh quang, chỉ có phương pháp giết được người hay không.

- Ngài thì sao?

Cao Tiểu Thượng quay sang hỏi Ôn Thiên Tàn:

- Ngài sẽ dùng phương thức gì để mưu sát một đại hiệp?

Ôn Nhâm Bình cười ha hả.

Tướng mạo của y rất tang thương, nhưng vừa cười lại giống như trẻ ra một cách thần kỳ. Gương mặt của y mặc dù rất phong sương, nhưng giọng nói vẫn luôn tươi trẻ.

Hơn nữa còn vui vẻ, dễ nghe.

Y dường như cũng rất vui lòng nói tiếp:

- Đầu tiên, làm một vị đại hiệp, nhất định là danh nhân. Nếu đã danh chấn giang hồ, vậy nhất định là người bận rộn.

- Quá trình sinh mệnh của một người là do cái gì tạo thành? Đương nhiên là thời gian. Một người chết đi, chính là hắn không thể hưởng dụng thời gian được nữa. Ngược lại, một người còn sống, chính là có thời gian để vận dụng.

- Cho nên, giết chết một người, chính là cướp đoạt thời gian của hắn.

Phương cự hiệp nghe vậy liếm mím cười không nói gì.

Y dùng tay khề vuốt bụng dưới hơi nhô lên, dường như cũng rất vui lòng nghe tiếp.

Nhưng Hà Phạm, Bành Tiêm, Thái Tiểu Đầu nhất thời vẫn không hiểu được ý tứ của Ôn Nhâm Bình.

Lần này đến phiên Ôn Tử Bình nói rõ hơn một chút:

- Nếu vị đại hiệp kia võ công quá cao, thực ra cũng không cần giết hắn, chỉ cần khiến cho hắn bận rộn là được...

- Bận rộn như thế nào? Khiến hắn có danh có lợi, quan cao chức lớn, hoặc là cho hắn vinh hoa phú quý, mỹ nữ như mây. Rượu thịt xuyên qua ruột, ca sắc mục lòng người. Một khi đại hiệp trầm mê thì sẽ lười biếng, nếu đã hưởng thụ quen rồi thì sẽ sa đọa. Đầu óc của hắn sẽ không linh hoạt, sức khỏe cũng bị tổn hại, lại không chăm chỉ tu luyện, bên cạnh có đầy tiểu nhân, bụng nhỏ ra, bụng mất càng rõ ràng, thân thể cũng đổ vỡ...

Ôn Nhâm Bình cười vỗ lên mái tóc đen của mình, nói tiếp:

- Còn có tóc cũng bạc đi, phản ứng không còn nhanh nhạy... dù sao năm tháng cũng không tha người.

Hai huynh đệ bọn họ, bình thường mỗi người làm phận sự của mình, mỗi người có chí hướng của mình, giống như không nhượng bộ nhau, nhưng khi nói chuyện, làm việc vẫn rất nhất trí, hơn nữa còn rất hiểu ngầm.

- Vậy xin hỏi thanh danh của đại hiệp làm sao có được?

Ôn Từ Bình chợt hỏi một câu hỏi mãi thương.

- Đó là liều mạng giành lấy. Hắn có võ công siêu phàm, cho nên mới có điều kiện trở thành đại hiệp. Hắn vì võ lâm làm chuyện tốt, cho nên mới được xưng là đại hiệp. Hắn nhất định quý trọng danh dự, được người ủng hộ, cho nên mới có danh hiệu đại hiệp.

Ôn Từ Bình nói:

- Hiện giờ hắn đã trầm luân, hủ bại, hoang dâm, thân thể lại mục nát, nhân phẩm cũng có tí vết, còn xem là đại hiệp cái gì?

- Hôn nữa, con người luôn là dễ lên khó xuống. Một khi ngồi lâu ở địa vị cao, khó tránh khỏi bị đám tiểu nhân vây quanh, ánh mắt hạn hẹp, cũng không biết nỗi khổ của dân gian. Làm đại hiệp, có thể còn dương dương tự đắc, nghe những lời a dua xu nịnh, cho rằng mình vẫn là thiên hạ vô địch, thế gian đệ nhất. Không ngờ hắn đã sớm đóng cửa tự thủ, giam chân tại chỗ, tự chặt đứt trường thành lâu rồi.

Ôn Từ Bình nói:

- Những người vốn ủng hộ hắn, đều mất đi lòng tin với hắn; mà những thứ khiến hắn vượt trội như võ công thực lực, hành hiệp lương thiện, cũng dần dần mất đi, biến chất.

Ôn Từ Bình nói:

- Nhưng Trường Giang sau sóng dề trước sóng, một đời người mới giết người cũ.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Vì muốn làm đại hiệp, mọi người đều sẽ nghiêng răng khổ luyện, đổ máu liều mạng. Người trẻ tuổi vì muốn thành đại danh, lập đại nghiệp, luôn luôn sẽ quật khởi, đứng ra khiêu chiến đại hiệp.

- Thế nhưng đại hiệp đã già, cho dù tuổi tác của hắn không lớn, nhưng võ công thân thủ, thanh danh chí khí đã không còn như xưa. Cho dù vẫn như xưa cũng vô dụng, bởi vì nếu không tiến bộ, hoặc không cấp tiến, vẫn sẽ bị những người mới cấp tiến thay thế đã kích.

Ôn Từ Bình nói rất nhanh, nhưng vẫn rõ ràng từng chữ:

- Học giống như chèo thuyền ngược dòng, không tiến thì sẽ lùi. Đại hiệp một khi sa đoạ, cũng sẽ rất nhanh bị người khác thay thế. Nếu đại hiệp tự trọng cố gắng, không chịu chìm đắm trong truy lạc trầm luân, người cũng có thể tung tin thị phi, nói rằng sức khoẻ của hắn không tốt, làm nhiều chuyện bất nghĩa, chìm đắm trong phú quý nữ sắc, trước tiên phá hủy danh dự của hắn.

Hà Phạm nghe được liền tròn mắt há mồm, vẫn có điểm không phục.

- Nếu như đại hiệp của chúng ta thật sự không đam mê tửu sắc, cự tuyệt trầm luân thì sao? Trên đời này luôn có tuyệt thế đại hiệp chính trực biết kiểm chế, không giống đám đồng lưu, đúng không?

- Có.

Ôn Từ Bình nhanh chóng liếc Phương đại hiệp một cái:

- Nhưng phương pháp mưu sát đại hiệp cũng luôn có rất nhiều.

- Ta không phải đại hiệp.

Phương cự hiệp tự giễu cười lên:

- Mặc dù ta không thích phú quý cao sắc của thế gian, gong cùm danh lợi cũng không trói buộc được ta, nhưng ta đã đánh chán rồi, đấu mệt rồi, không muốn giày vò thân thể mình như vậy. Cho nên đã ít tu luyện, cũng không muốn tiếp tục chiến đấu vì hư vinh. Chỉ muốn cùng vui cùng khổ với bách tính bình thường, không muốn tiếp tục giữ gìn ngôi vị trên giang hồ đầy ánh đao bóng kiếm, gió tanh mưa máu. Các người xem, ta bị nói trúng rồi, bụng cũng nhô lên rồi.

- Sai.

Lần này người nói chuyện là Lôi Du Cầu.

- Bụng nhô lên, không có nghĩa là không khỏe mạnh, ngược lại là một loại phúc lợi.

Lôi Du Cầu rất không đồng ý:

- Người bây giờ luôn dùng bụng lớn để cười nhạo người khác không chú ý ăn uống điều độ, xem nhẹ thân thể. Thực ra nếu không phải vạch lá tìm sâu, vậy chính là hiểu sai về dưỡng sinh. Xem tranh có thể thấy, danh sĩ thời xưa có nhiều người bụng lớn, cho dù là cao thủ hạng nhất, danh tướng sa

trường, đến tuổi trung niên cũng có nhiều người bụng lớn, như vậy mới đủ phân lượng. Trong bụng tể tướng có thể chống thuyền, điều này biểu thị mức độ; rộng lượng có thể chứa chuyện thiên hạ, như vậy biểu hiện sự khoan dung.

- Nói vậy cũng đúng.

Phượng cự hiệp hơi kinh ngạc vì Lôi Du Cầu lại phản ứng mạnh với chuyện này:

- Nếu dùng tướng pháp thời xưa để luận, đến một tuổi nhất định, bụng hoàn toàn không có một chút thịt dư, chẳng những khó ngồi cao được lâu, phúc khí có tổn hại, mà còn là tướng chết yểu. Người hiện nay không biết, phần lớn cho là chuyện đùa. Tuy ta thà chết không nhận là đại hiệp, nhưng cái bụng này ta sẽ giữ lại, chết cũng không bỏ.

- Bụng của ngài hơi nhô ra một chút, như vậy mới càng thoải mái ung dung. Một người đến tuổi trung niên, eo hơi gầy ốm thì sẽ càng khó coi.

Cao Tiểu Thượng phụ họa:

- Có một số người muốn nhô ra mấy phân, quả thật cầu còn không được.

Cự hiệp bổ sung một câu:

- Chỉ cần không phải bụng phệ là được rồi.

- Nếu như nữ nhân bụng phệ, đó cũng là chuyện tốt.

Ôn Tử Bình nói:

- Mang thai, sắp sinh con rồi, đó không phải là chuyện rất vui sao.

Mọi người đều cười lên, giống như hoàn toàn không còn ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bớt nói lời thừa

Chợt nghe có tiếng vỗ tay.

Có người vừa vỗ tay vừa đi đến gần, vẻ mặt ôn hòa cười nói:

- Cảm ơn, đa tạ, thật cảm tạ!

Ôn Nhâm Bình vừa nhìn thấy người này lại nhú mày:

- Ngụy quân tử!

Đó là một người mập mạp.

Một người mập mạp nở nụ cười như lượn lấy được.

Dáng vẻ của hắn mày thanh mắt tú, hơn nữa còn tươi cười hớn hở, khiến người ta vừa nhìn đã dễ sinh thiện cảm.

Một người thân thiết ôn hoà như vậy, chẳng biết vì sao Ôn Nhâm Bình vừa nhìn thấy lại muốn mắng chửi hắn.

Hắn dường như cũng không tức giận.

Lôi Du Cầu bất giác đồng tình với người này.

Ôn Tử Bình lại nói:

- Người cảm ơn cái gì, chúng ta không có khen người!

Người mập mạp trước tiên vãi cự hiệp, cười hì hì nói:

- Các người cho rằng bụng lớn thì dễ nhìn, ta đương nhiên gio tay tán thành, còn gio chân phụ họa. Các người xem, ta luôn có một cái bụng bự, giống

như mang thai mười tháng, chướng mắt cản trở. Hôm nay các người nói như vậy, ta đây không tự ti nữa, ngay cả đi đường cũng có hào quang. Ta là người đứng mũi chịu sào, giữ bụng không bỏ, các người nói như vậy giống như đang khen ta, ta làm sao có thể không cảm tạ các người từ đáy lòng.

Cự hiệp đáp lễ, nói:

- Nói cũng phải. Ta thật sự cũng không thích người bụng ồm ồm, gầy còm, giống như gặp phải năm hạn mất mùa, khó coi chết đi được. Càng không thích bản thân mình đã có cái bụng như ong vò vẽ, lại luôn nói người khác bụng bự bụng lớn, đánh đòn phủ đầu, như vậy không chỉ thiếu ánh mắt thâm ný, kẻ ác tố cáo trước, ngay cả nhân cách cũng có một chút vấn đề.

Y lại biểu thị hoan nghênh người mập mập kia:

- Có ai không biết bụng của Hình bộ đại lão tổng Chu Nguyệt Minh, cũng không làm trở ngại một thân khinh công trác tuyệt, hơn nữa còn là một trong những vũ khí khó mà đề phòng, vượt bậc thiên hạ. Trong võ lâm có ai dám xem thường bụng của Chu tổng, e rằng đời này phải gãy ngón tay rồi.

Lôi Du Cầu nghe vậy lại kinh ngạc, không ngờ cái người khiến cho người khác thiện cảm này lại là Chu Nguyệt Minh danh động thiên hạ, lòng dạ độc ác, khó phân chính tà.

Chu Nguyệt Minh lại chấp tay, lại thi lễ:

- Phương cự hiệp phóng đại rồi. Kẻ hèn này không thừa nhận nổi, không đảm đương nổi, thẹn thùng, thẹn thùng! Xấu hổ, xấu hổ!

Ôn Nhâm Bình lại hừ lạnh một tiếng:

- Lão hồ ly!

Ôn Tử Bình đính chính:

- Hắn không phải là lão hồ ly.

Ôn Nhâm Bình không ngờ vào lúc này em của mình lại “tạo phản”:

- Hắn còn không phải là lão hồ ly sao? Bao nhiêu người bởi vì hắn khẩu Phật tâm xà mà phải chịu hình ngục, vĩnh viễn không thể trở mình; bởi vì hắn nụ cười giấu dao mà bị vu khống chịu tội, không thấy mặt trời.

Ôn Tử Bình chỉ nói:

- Hắn là hồ ly, cũng là con hồ biết cười. Nhưng hắn không phải lão hồ ly, hắn còn chưa đủ “già”.

Cao Tiểu Thượng chen vào một câu:

- Hồ ly thật sự đủ “già” là Thái Kinh.

Ôn Tử Bình gật đầu:

- Nói đúng.

Chu Nguyệt Minh cũng không tức giận, mặt dày cười nói:

- Ta vẫn khá giống con hồ biết cười.

Hắn vẫn cười rất khả ái, khuôn mặt mập mập giống như một đứa trẻ to béo, lại giống như thần tài không râu.

- Ta thích cười mà, hòa khí phát tài, nhưng lúc cần thiết ta cũng đủ hung ác giống như một con hổ, chẳng qua là hàng mã. Cho nên ta là con hồ biết cười, không hề giả chút nào.

Ôn Nhâm Bình cũng không chịu thua:

- Con hồ biết cười, người tới làm gì?

Chu Nguyệt Minh đưa tay ra, vẫn tươi cười nói:

- Ta cũng giống như các người, tới để nghênh đón Phương cự hiệp.

Ôn Nhâm Bình vẫn xem thường hắn:

- Người cũng tới mời cự hiệp? Chẳng lẽ muốn mời y vào thiên lao sao?

- Ta không dám, cũng mời không nổi.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười đến viên mãn hạnh phúc, giống như hẳn là một người rất dễ thỏa mãn:

- Ta không nghĩ ra, đương thời người nào có thể giải Phurong cự hiệp vào nhà giam.

Về mặt này Ôn Tử Bình và huynh trưởng của y tuyệt đối thân mật khẳng khái:

- Các người muốn trừng trị người khác, luôn có biện pháp. Đừng nói là người chính trực hơn các người, cho dù là người lợi hại hơn các người, bản lĩnh cao hơn các người, chức quan lớn hơn các người, cũng sẽ rơi vào tay các người. Một khi rơi vào tay các người thì sẽ không còn hình người. Hiện tại trong thiên lao có không ít trung thần, liệt sĩ, danh tướng, cao thủ, ngay cả Thê Lương Vương nắm đố danh chấn giang hồ, cũng phải thê thê lương lương trải qua nửa đời sau trong dinh Đại Lý. Thủ đoạn của hình tổng người ở phương diện này là đệ nhất, tuyệt đối không hư truyền.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Chu Nguyệt Minh lại xem những lời này là nịnh hót, nhận hết toàn bộ:

- Có thể bắt cao nhân, danh nhân, văn sĩ, hiệp sĩ, đều là công lao của quan lại, bỏ khoái các nơi. Hình tổng ta chỉ ngồi không ăn bám, đánh lộn con đen, đánh cướp danh vị, nhờ huynh đệ giang hồ lưu tình, anh em trong bộ có nghĩa, mới có thể phân phát công văn, tu bổ ấn giám. Những thứ khác, ta cũng chỉ là một kẻ làm nền, đại sự không có phần của ta, bắt hảo hán ta càng đứng một bên, còn về oan uổng người tốt, ta càng lực bất tòng tâm. Huynh đệ họ Ôn quá lời rồi.

Hắn lại cười hì hì nói:

- Nói đến chuyện bắt cao thủ, phá đại án, làm đại nhân vật, bốn vị bảo bối Tử Đại Danh Bỏ kia còn lòng dạ ác độc hơn ta nhiều, trên giang hồ đã có bao nhiêu hảo thủ mất mạng trong tay bọn họ. So với bọn họ, ta ngay cả chỗ đứng cũng không có.

Hà Phạm vừa nghe lại rất bức dọc, lên tiếng kháng nghị:

- Thế nhưng, người mà công tử nhà tôi và các sư thúc bắt đều là kẻ ác, tội phạm!

Chu Nguyệt Minh dường như lúc này mới “phát hiện” ra Hà Phạm, tẩn tẩn cúi người nhìn kỹ, ngạc nhiên nói:

- Vị tiểu ca này chắc hẳn là một trong bốn kiếm đồng của Vô Tình đại bồ đầu? Chà, nhất thời không phát hiện ra, thật là đắc tội, thất lễ rồi. .

Phurong cự hiệp mỉm cười hỏi:

- Vậy ngài mời ta đi làm gì? Ta đã phạm tội gì? Ngài cứ áp giải ta đi chịu hình đi!

Chu Nguyệt Minh vội cung kính nói:

- Sao lại nói vậy! Kẻ hèn này chỉ mời cự hiệp qua ăn bữa cơm thôi.

- Ăn cơm?

Phurong cự hiệp hơi nhíu mày:

- Ta cũng không dám quấy rầy cơm nước trong tù.

- Đương nhiên không phải trong tù.

Chu Nguyệt Minh lễ độ cung kính nói:

- Ta đây kính mời cự hiệp ăn một bữa ngon, đến tiệm ăn phô trương nhất, cao quý nhất, cũng ngon nhất trong kinh để ăn một bữa.

- Vậy người không xem là ăn rồi.

Phurong cự hiệp khề thờ dài nói:

- Thông thường, những nơi phô trương càng lớn, giá tiền càng cao, món ăn quá nửa chẳng ra gì.

Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh chen vào:

- Dù thấy là Chu hình tổng đã đến chậm một chút, nếu không ngài sẽ không mở lời mời đi yến tiệc.

- Không nên đi!

Ôn Nhâm Bình vẫn tức giận:

- Tên này là chồn chúc tết gà, không có lòng tốt đâu. Loại địa phương như đình Đại Lý dễ đi khó về, dễ vào khó ra, không thể đi được, loại người này cũng tin không được.

Chu Nguyệt Minh đầy ý cười:

- Ôn tiên sinh lúc thì nói ta là hồ ly, lúc thì nói ta là chó, bây giờ lại nói ta là chồn, như vậy cũng không sao, nhưng lại gọi Phương cự hiệp danh trọng thiên hạ là gà, không nên nói vậy như vậy chứ!

Ôn Nhâm Bình nhất thời nghẹn họng.

Ôn Tử Bình lại lạnh lùng phun ra một câu.

Câu này chỉ có một chữ:

- Chó!

Chu Nguyệt Minh vẫn mỉm cười, quay đầu nhìn Ôn Tử Bình, cười hỏi:

- Thực ra, hai huynh đệ các người cũng muốn mời Phương cự hiệp qua. Tại sao các người có thể mời, còn ta lại không thể?

Hắn tươi cười hỏi.

Nhưng trong lời có lời, trong nụ cười giấu đao.

Ôn Tử Bình lại không giật mình, cũng không kinh ngạc.

Y thân nhiên trả lời:

- Nguyên nhân rất đơn giản.

Ôn Tử Bình không hề nghĩ ngợi, liền nói:

- Bởi vì chúng ta là trung, còn các người là gian.

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói:

- Vậy sao? Ta lại cho rằng mình mới là trung. Chỉ nhìn người, làm thế nào phân định trung gian? Đại gian như trung, đại trung như gian, nhìn vào sử xanh, đập nắp quan tài mới đánh giá còn khó, huống hồ là người còn sống?

- Nếu muốn luận nhân vật, định trung gian, không cần nói lời thừa, chỉ xem hành vi và việc làm của hắn.

Ôn Tử Bình dứt khoát nói:

- Trước kia người đã làm chuyện gì? Trong bụng người tự biết. Bình sinh người đã làm những chuyện tốt gì? Đếm ngón tay cũng tính ra được.

Chu Nguyệt Minh lại không hề tự ti:

- Có lẽ, bởi vì ta ngoài mặt không làm chuyện tốt, mới có thể ngồi ở vị trí này lâu như vậy. Có lẽ, như vậy mới có thể khiến ta ở trong tối làm không ít chuyện tốt.

Hắn cường điệu hai chữ “ngoài mặt”, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “trong tối”.

Hắn giống như có ý ở ngoài lời, âm thanh ở ngoài dây đàn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Dịch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tiểu thuyết nói mặn

- Vậy ai biết người đã từng làm chuyện tốt gì?

Ôn Tử Bình chế nhạo:

- Ta chỉ biết bộ ngành của ngươi không làm chuyện tốt, luôn luôn không làm.
- Vậy chúng ta chỉ bàn công việc.

Chu Nguyệt Minh vẫn cười híp mắt:

- Các người muốn đón Phương cự hiệp, là phụng lệnh của ai? Có dụng ý gì?

Ôn Từ Bình cười lạnh nói:

- Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?

Hai hàng lông mày của Ôn Nhâm Bình dựng lên:

- Nói cho hần biết cũng không sao. Ta phụng lệnh của kim thượng mời Phương cự hiệp vào cung, hoàng thượng có chuyện muốn bí mật thương nghị với đại hiệp.

Chu Nguyệt Minh lại mặt mày rạng rỡ, khề lui một bước:

- À, ngài đã có lệnh vua trên người, vai vế thân phận còn cao hơn ta nhiều, ta đây phải chấp tay dựa dẫm, nào dám tranh giành. Có điều, phụng thánh dụ thì nhất định là chuyện tốt sao? Như vậy chắc đã sớm không còn dân oán, thiên hạ thái bình rồi, đúng không? Ha ha, ta đã nghe chuyện rồi. Đã là ý chỉ của thánh thượng, chắc chắn là trên thuận ý trời, dưới hợp nhân hòa rồi, chẳng những là một chuyện tốt, mà còn là một đại công.

Chu Nguyệt Minh là một người lão luyện, không đến lúc cần thiết thì hần nói chuyện luôn chứa lại đường lui.

Huống hồ chuyện này còn liên quan đến việc phê bình thánh ý.

Giống như những lời vừa rồi, hần đã nói một cách rất hàm súc rồi.

Ôn Nhâm Bình dĩ nhiên hiểu ý của hần.

Do đó y giận dữ nói:

- Hoàng thượng luôn coi trọng Phương cự hiệp, mấy lần muốn mời cự hiệp đứng ra chủ trì đại sự của triều đình, chỉ là cự hiệp vẫn luôn kiên quyết từ chối. Thực ra chỉ cần y chịu rồi núi, ở bên cạnh hoàng thượng quản lý đại cục, thanh trừ tiểu nhân, đã kích gian nịnh, khiến triều đình không còn suy đồi, lấy lại sĩ khí, đó không phải là một chuyện cực tốt sao? Cự hiệp cũng vừa lúc dùng một thân bán lĩnh, một đời tâm huyết, cống hiến cho triều đình vạn dân, đó chẳng phải là chí lớn có thể thi triển, chuyện tốt bằng trời sao? Ta không cầu công, chỉ cầu chu toàn chuyện này.

- Đúng đúng đúng.

Chu Nguyệt Minh cười như trăng tròn:

- Là chuyện tốt, cũng là chiến công, càng là công đức vô lượng.

Loại người này, người đánh hần cũng không thấy hần sẽ đau, hần giết người có lẽ cũng không chảy máu.

- Ta cảm ơn ý tốt của hoàng thượng, nhưng lại không cho rằng hoàn toàn giống như ngài nói.

Cự hiệp lên tiếng:

- Hoàng thượng trầm mê nữ sắc, tính thích vui đùa, bên cạnh lại có một đám người hòa theo, cho dù y kiên quyết cải cách, chấn hưng đại cục, chỉ dựa vào ý chí của một mình y thì cũng vô dụng. Huống hồ kim thượng mà ta biết, nói chung còn không thoát được lẽ lối tham hoa háo sắc, sa vào hưởng thụ, cho dù y nhất thời muốn thay đổi, không lâu sau cũng sẽ từ bỏ, an nhàn hưởng lạc. Thằng thán mà nói, ta cho rằng gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, hoàng thượng mấy lần bị hành thích, y lo lắng cho an nguy của mình, mới không để ý tới quần thần xung quanh ngăn cản, triệu ta vào kinh vào cung để hộ giá cho y. Tất cả những thứ khác như quan to lộc hậu, lời ngon tiếng ngọt đều là giả dối. Y muốn ta bảo vệ y, đây mới là mục đích. Nếu không, thánh thượng sẽ không cần một kẻ luôn khuyên y phải quan tâm chính sự, quản lý dân sinh, ở bên cạnh y lái nhai không ngừng.

Ôn Từ Bình rất đồng cảm:

- Cho nên mới nói, triệu ngài vào triều phong quan, chính là để bảo vệ hoàng đế, chứ không phải vì muốn trọng dụng tài năng của cự hiệp, làm chuyện tốt cho thiên hạ vạn dân.

Cự hiệp hiện ngang nói:

- Những năm gần đây tuy ta đã không hỏi chuyện giang hồ, nhưng tuổi già chỉ chưa già, hùng tâm vẫn còn. Nếu thật sự có thể cống hiến cho thiên hạ lê dân, ta sẵn sàng dốc hết sức mình, cố gắng đến chết, tuyệt không oán hận. Nhưng nếu chỉ trung thành phục vụ cho một nhà một người, ta lại không muốn làm. Ta thà rằng dạo chơi bốn biển, thấy một người cứu một mạng, gặp một chuyện làm một việc thiện còn hơn.

Ôn Tử Bình nói:

- Tốt!

Ôn Nhâm Bình lại nói:

- Không tốt!

Ôn Tử Bình hỏi:

- Sao lại không tốt?

Ôn Nhâm Bình tức giận nói:

- Cũng bởi vì triều chính hủ bại, gian thần hại nước, mà người có năng lực như cự hiệp lại không cố gắng giành lấy sự tín nhiệm của hoàng thượng, được trọng dụng hơn, phát huy ra sức, gạn đục khơi trong, một khi giang sơn Đại Tống ngày càng lụn bại, ai có thể cứu vãn được? Nếu mọi người đều nghĩ giống như cự hiệp, chỉ lo thân mình, không màng chính sự, triều đình không người, Tống thất còn gì để trông chờ?

Cự hiệp nhìn Ôn Nhâm Bình, bỗng sinh ra một sự kính trọng với hán tử tóc trắng quật cường này.

- Ta không phải mặc kệ, mà là không quản được. Muốn cải cách thì phải thay đổi hoàn toàn, chỉ một hai người muốn đổi, chỉ thay đổi một vài chuyện, giống như diễn trò, vậy thì thà rằng không đổi, bởi vì một khi thế lực đối địch phản công, e rằng sẽ ngày một tệ hơn, làm hại muôn dân. Nên biết, chính sự hiện đang nằm trong tay một đám gian nịnh tiểu nhân bên cạnh hoàng thượng. Bọn họ dựa vào đó để chiếm được lợi ích, hơn nữa đã ngồi lâu ở chức vị cao, một khi muốn cải cách sẽ chạm đến điều kiêng kỵ của bọn họ, đã kích quyền lực của bọn họ, ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ... cho dù quyền lực của bọn họ là chiếm lấy từ việc tổn thương người lương thiện trung nghĩa. Nếu như đánh cắp cướp đoạt đã thành thói quen, muốn hoàn toàn thanh trừ thói xấu này, cần phải liều chết một phen để sống sót, đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống. Thế nhưng hiện nay triều đình suy nhược lâu ngày, chỉ biết hàng đêm ca hát, hàng ngày hoan lạc, giặc ngoại thì nhìn chằm chằm, tùy thời đem binh xâm lấn, có thể nghĩ đến chuyện tiến bộ sao?

Cự hiệp nói:

- Chúng ta nếu mưu đồ đại sự, đổi mới quốc lực, chậm đã không kịp, nhanh cũng chưa xong. Tống thất lâm nguy đã hiện rõ mồn một, giống như người bệnh sắp chết, trăm ngàn vết thương, một khi đổi sang dùng thuốc mạnh, ngay cả một hơi còn sót lại cũng sẽ đứt. Những quần thần quyền quý đã nhận được lợi ích, một khi lợi ích bị khiêu chiến, bọn họ sẽ từ bỏ sao?

Ôn Nhâm Bình cau mày lăm lăm:

- Vậy cũng không thể không làm.

Y rõ ràng là phản đối cự hiệp, nhưng lại phản đối một cách không rõ ràng.

Y cũng có nỗi khổ tâm, bởi vì y không thể không phản đối lời của cự hiệp.

Y nhận lệnh của hoàng đế tới mới cự hiệp vào cung, nói tốt giúp hoàng thượng, y không thể thoái thác trách nhiệm.

Y càng bắt buộc phải phản đối, bởi vì nếu lời của cự hiệp là đúng, vậy sau khi y không được trọng dụng nhiều năm, cuối cùng rời bỏ cửa nhà, thoát ly đồng đạo giang hồ, chạy đến trong kinh làm chức “quan” không lớn không nhỏ, nhưng có thể thay hoàng thượng truyền chỉ cho người trong võ lâm, cùng với ghi chép các sự kiện lịch sử ít người biết về hoàng thượng và quan cao trong cung thường thức, trong lòng y cũng có ủy khuất vô tận.

Y chẳng qua chỉ muốn lúc sinh thời có thể làm một vài đại sự, ít nhất cũng làm vài chuyện có thể lưu danh sử xanh.

Thế nhưng từ khi y vào kinh nhậm chức đến nay, chỉ làm những việc vặt vãnh. Sử ghi chép lại ít người xem, vị trí của y cũng ít người tôn trọng. Những chuyện ủy thác cho y làm, phần lớn lại là việc vặt có liên quan đến thánh thượng quyền quý an nhàn hưởng lạc.

Y làm chức “quan” này chỉ hữu danh vô thực, có tiếng không có miếng, nhưng lại bị võ lâm đồng đạo chính trực sỉ vả, còn bị một số kẻ cậy quyền nịnh hót gây khó dễ, lại phải bảo trì quan hệ với quan to quyền quý, không cẩn thận sẽ bị chém đầu trị tội. Cho dù y vẫn luôn cẩn thận, nhưng một thân hoài bão lại không thể thi triển được.

Do đó y luôn muốn lập một chút đại công, khiến người ta nhìn y với cặp mắt khác xưa.

Hôm nay, hoàng thượng giao nhiệm vụ “chiêu mộ Phương cự hiệp” cho y, chính là coi trọng địa vị vốn có trên giang hồ của y.

Y rất hi vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ, ngoại trừ được thánh thượng và đám quyền thần bên cạnh hoàng đế coi trọng, ngoài ra Phương cự hiệp tiến vào phạm vi quyền lực của triều đình, mình có thể liên kết với y để gia tăng thực lực. Mặt khác, ngay cả Phương cự hiệp cũng vào cung tham gia triều chính, người khác cũng không dám ngang nhiên miệt thị, cười nhạo mình đã già già nhưng vẫn đam mê chính sự nữa.

Cho nên thành bại của chuyện này có ảnh hưởng lớn đến y.

Nhưng hiện giờ xem ra, Phương cự hiệp không muốn làm việc chung với y, càng không nghe y khuyên bảo vào triều, hơn nữa lý do của Phương cự hiệp vô cùng hợp lý, cũng nói trúng tâm tư của y.

Có lẽ, lời nói của Phương cự hiệp là cố ý để cho mình nghe.

Cũng vì hợp tình hợp lý, Ôn Nhâm Bình mới muốn phản đối, nhưng lại phản đối rất yếu ớt.

Y nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lòng khô sở, đầu lưỡi mặn chát.

Cho nên lời nói của y cũng có phần chua chát, nhưng vẫn hùng hồn:

- Cho dù chỉ một người làm, cũng tốt hơn là không làm. Cho dù không làm được thì cũng đã tận hết sức mình, còn tốt hơn là thế cuộc khản trương mà chỉ biết tự bảo vệ mình, tro mắt nhìn quốc gia suy tàn sắp đổ. Với quyết tâm cải cách của hoàng thượng, cộng thêm lực lượng của cự hiệp, vẫn có hi vọng thành công.

- Nói rất hay.

Cự hiệp hết sức tán thưởng:

- Nếu mọi người đều giống như ngài, có tâm chí xem an nguy của thiên hạ là trách nhiệm của mình, Tổng thất đương nhiên có thể lớn mạnh, bách tính chắc hẳn có thể an cư. Có điều, đương kim thiên tử chỉ muốn bảo vệ quyền lực và tính mạng của y, tận tình hưởng lạc, không quan tâm đến lê dân, chúng ta sao có thể giúp y làm ác? Cho dù y có quyết tâm thanh trừ nịnh thần, cải cách phân đấu, vậy thì thế nào? Hán Vũ Đế xem như là một vị minh quân, cũng coi là một vị hoàng đế có thành tựu lớn sau Tần Hoàng, nhưng y hết lòng tin theo vu cô, nghi thần nghi quỷ, kết quả bao nhiêu người đã mất mạng dưới cổ thuật, vu thuật này. Cộng thêm y trọng dụng ác quan, dùng hình luật nghiêm khắc trị tội, liên đới đến cả mười vạn người. Kết quả, y còn chưa chết thì khai quốc danh thần, đại tướng mở mang bờ cõi, thậm chí là thân tín, tâm phúc đã chết không còn một mống. Ngay cả thái tử Lưu Cứ được y cưng chiều, cũng cha con giáo binh gặp mặt, bức tử nơi chân trời. Y cũng từng nghe hiền thần khuyên nhủ rằng hình phạt quá khốc liệt, cũng từng nghe can gián không nên quá tin vào vu cô, nhưng vẫn giống như trước, giang sơn đầy máu, liên lụy khắp nơi, đến chết mới thôi. Tại sao? Là vì y đã tin vào vu thuật, hết lòng tin theo thần tiên, đương nhiên sẽ có một đám lừa đảo, vu sư giả mạo thần tiên phục vụ y. Vì muốn củng cố quyền vị, bệnh đa nghi của y càng lúc càng nặng hơn. Vì muốn người người phục tùng, lại trọng dụng một đám ác quan cầm đao giúp y, thà rằng giết sai chứ không bỏ sót. Đến sau này, cho dù y phát hiện trung thần, tướng hiền, con ruột, ái thiếp đều đã chết hết, hơn nữa thế cuộc khản trương, dân tâm không còn, y muốn thay đổi thì cũng không thể được nữa. Bởi vì bên cạnh y có một đám ác quan, vu sư đã chiếm được lợi ích vây quanh, vất vả lắm mới thanh trừ được một nhóm thì lại có một nhóm khác, chẳng qua là binh mới rệu rũ mà thôi. Đây là nói đến thời xa xưa.

- Còn nói đến gần đây.

Cự hiệp dường như xem trọng Ôn Nhâm Bình có tâm chí như vậy, cho nên mới không tiếc phân tích cho y nghe:

- Thần Tông hoàng đế có lòng tiếp nhận hiến pháp cải cách của Vương An Thạch, hiến pháp này khẳng định có lợi với lê dân bách tính, nhưng lại không được sĩ phu tiền triều và quan lại triều đình ủng hộ, kết quả hiến pháp vẫn bị thất bại, khiến cho sau này tân đảng và cựu đảng tranh đấu, tiểu nhân đắc chí, gây họa vô cùng. Đương thời đại thần Văn Ngạn Bác từng nói với tiên đế, hoàng thượng cùng với sĩ phu trị thiên hạ, chứ không phải cùng với dân chúng trị thiên hạ. Nếu như sĩ phu không phục kiến nghị này, cho dù là hiến pháp tốt cũng không thể tiến hành. Văn Ngạn Bác nói rất đúng, trước kia là như vậy, bây giờ là như vậy, sau này nhất định cũng như vậy. Hán Vũ Đế, Tống Thần Tông được xem là hoàng đế anh minh còn như thế, hướng hồ là hôn quân tâm thường. Hoàng đế tốt bị đám tiểu nhân vây quanh, những gì nghe thấy đều là lời hay chuyện đẹp, dần dần sẽ bị che mắt, không còn biết lý lẽ nữa. Quân chủ xấu càng không cần phải nói. Vua của một nước như vậy, thủ trưởng một nơi như vậy, thậm chí là tướng của một quân, chủ của một thành cũng như vậy, cho dù là thủ lĩnh của một tập đoàn, tổ chức, họ tộc cũng không ngoại lệ. Vũ Đế, Thần Tông nhiều lần muốn cải cách cầu tiến còn không thể thành công, hướng hồ là kim thượng, há là vị quân chủ có tư tưởng tiến thủ sao?

Ôn Nhâm Bình lẩm bẩm, một lát sau, y giống như đã già thêm mười tuổi:

- Thật sự không thay đổi được sao? Thật sự không thể làm sao? Thật sự không cứu được sao? Ngài thật sự không chịu nhúng tay sao?

- Cũng không phải tuyệt vọng như vậy.

Cự hiệp nói:

- Ta dạy dỗ ra một số đệ tử, môn sinh, ai cũng cho rằng quốc gia hưng vong, thất phu cũng có trách nhiệm, chỉ chờ thời nổi dậy, tận trung vì nước. Quốc gia có nhân tài như vậy thì vẫn có hi vọng, mong rằng triều đình có thể tiếc tài, trọng tài, đừng nên hủy tài, giết tài. Mạch sống của quốc gia đều nằm ở đây.

Y than một tiếng, giải thích rõ hơn về thái độ của mình:

- Không phải ta không muốn dốc hết sức mình, ngăn con sóng dữ, mà là hữu tâm vô lực, một tay khó kéo. Nếu ta là triều thần, đảm nhiệm một cái quan hàm chức vị, vậy thì thế nào? Theo ngu kiến của ta, việc khẩn cấp trước mắt không gì hơn biên phòng nguy ngập, nên tích cực rèn luyện binh mã, phòng vệ lâu dài đối với người Nữ Chân, Liêu quốc, đóng quân ở biên quan để phòng ngoài xâm. Nhưng bây giờ triều đình trên dưới chỉ lo xây dựng sân vườn, an nhàn hưởng lạc, vận chuyển hoa lá, kỳ trân dị bảo, đưa vào kinh sư, thừa dịp này để tư lợi cá nhân, đục khoét dân lành, ai để ý tới cái gì biên phòng, đánh trận? Hướng hồ, triều thần được hoàng thượng tín nhiệm đều chỉ biết tham những trái luật, không hiểu nỗi khổ của lê dân bách tính, cũng không để ý tới triều chính; tướng quân được tin tưởng đều chỉ biết nịnh hót lừa dối, không biết đánh trận, cũng không biết lãnh binh. Bỏ chuyện quân sự qua một bên,

việc cần thiết trước mắt là nên hạ lệnh thiên hạ lập tức ngừng vận chuyển hoa đá, không thể tiếp tục thương dân hại nước, không cho quan viên dùng công phẩm làm lý do để dứt làm của riêng, nhằm giảm bớt sự oán hận của dân chúng, khiến quốc lực có thể nhanh chóng điều dưỡng khôi phục. Ngài thấy kiến nghị của ta ai sẽ tin tưởng? Ai sẽ phối hợp tiến hành? Ta vừa nói như vậy, đám quan lại dựa vào chuyện này để sưu cao thuế nặng, điền cuồng vơ vét, nhất định sẽ hợp sức công kích, kể cả người bên cạnh hoàng đế, thậm chí là bản thân hoàng thượng nhất định cũng sẽ cảm thấy lợi ích bị tổn hại, mặt mũi mất hết, quyền lực bị cắt giảm. Đến lúc đó người đầu tiên bị thanh trừ, khó tránh khỏi là ta đứng mũi chịu sào.

Phương cự hiệp bắt đầu nói:

- Ta chết không sao cả, nhưng hi sinh như vậy thì có ý nghĩa gì? Nếu như ta ở triều đình không thể mưu lợi cho bách tính, ngược lại còn dung túng đám quyền quý tham quan kiêu ngạo, vậy thì không bằng làm một giang hồ người nhàn rỗi, giúp nghèo cứu thiện còn tốt hơn. Chỉ cần ta kiên trì không đồng lõa với đám tiểu nhân gian nịnh kia, như vậy thực lực của bọn chúng đã nhỏ lại một phần. Nếu bọn chúng hành sự quá ngông cuồng, ta khó đảm bảo cũng sẽ ra tay, răn ác trừ gian, dùng bạo thay bạo.

Y cười cười:

- Dù sao, loại chuyện này lúc còn trẻ đã làm quen rồi.
- Nhưng mà, cự hiệp, ngài nói như vậy, nếu bị phía trên nghe được.

Lần này Chu Nguyệt Minh mặt cười thật không cười:

- Là phải chém đầu đấy.
- Đầu chỉ là chém đầu, đã sớm tru di cửu tộc rồi.

Ôn Từ Bình đứng chính:

- Thế nhưng không ai giết được cửu tộc của cự hiệp, bởi vì không ai đánh lại Phương cự hiệp.

Phương cự hiệp cười ha hả nói:

- Cho nên, đây chính là nguyên nhân mà ta dám lên tiếng. Bọn họ không đối phó được ta, đành phải mua chuộc ta.

Ôn Từ Bình nhướng mày nói:

- Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân mà ngài kiên trì không để bị mua chuộc.

Phương cự hiệp cười đùa nói:

- Một khi bị mua chuộc rồi, sẽ mặc cho người khác ức hiếp.

Ôn Nhâm Bình ngượng ngùng nói:

- Ta là biết không thể làm nhưng vẫn làm, còn các người chỉ bình chân như vại, khoanh tay đứng nhìn.

Ôn Từ Bình nói:

- Lời này của huynh rất nặng nề. Ta e rằng huynh làm quan chỉ là vì muốn thăng chức mà thôi.

Ôn Nhâm Bình nổi nóng:

- Câu này của ngươi mới đúng là chua. Ngươi tới đón Phương cự hiệp là vì cái gì? Chẳng qua cũng là giúp Lão Tự Hiệu một nhà một tộc củng cố giang sơn, tăng cường uy danh mà thôi.

Ôn Từ Bình hừ một tiếng nói:

- Ta dốc sức vì Lão Tự Hiệu, có gì không được? Ta vốn là đệ tử của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cúc cung tận tụy là chuyện đương nhiên. Lão Tự Hiệu trên giang hồ luôn đứng giữa chính tà, nhưng công phu dùng độc có lẽ là hạng nhất trong võ lâm. Sự đáng sợ của độc là không cần ra tay mà vẫn có thể giết người, hơn nữa không chỉ dùng một người giết một người, mà là dùng một người giết ngàn người, vạn người. Xét về địa vị giang hồ, nhân tài đông đảo, không mấy gia tộc có thể so sánh được. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa được Ôn gia phê chuẩn, nếu như có thể mời được Phương cự hiệp làm trợ thủ, dẫn dắt chúng ta phát triển theo hướng chính đạo, đó chẳng phải là chuyện tốt đối với giang hồ, võ lâm, triều đình, bách tính sao? Chúng ta có lực lượng không thể xem thường như vậy, sao không cố gắng vươn lên, được người tài gia nhập, được cao thủ dẫn dắt. Một khi bị dị tộc ngoại địch xâm phạm, cũng có thể liên hợp hảo hán giang hồ, các bang các phái, đánh phủ đầu bọn chúng, hộ quốc an dân. Đây là mưu lợi cho gia tộc, cũng cho cả thiên hạ, tốt hơn nhiều so với huynh chỉ lo tham mê danh lợi, cầu thăng quan phát tài, gia tăng thực lực của mình mà dục đồ đại hiệp luôn cúi triều đình, thông đồng làm bậy.

Ôn Nhâm Bình nghe vậy rất tức giận, sắc mặt biến đổi. Chu Nguyệt Minh lại mỉm cười giảng hòa:

- Ta thấy, lời của hai vị đều đúng, đều có lý, đều không nặng mùi, cũng không phải cay, càng không phải chua, chỉ có một chút mặn thôi.

Hắn mắt cười lòng không cười nói:

- Những lời này của chúng ta cũng chỉ là tán gẫu, chớ nên truyền ra ngoài thì hơn. Nếu không, cứ hiệp mời không được, tiểu quan ta đây mất mạng cũng không quan trọng, nhưng Lão Tử Hiệu từ đây trở thành hắc bang, Thiên Tàn huynh không còn được trọng dụng, Lục Phân Bán đường, Kim Phong Tề Vũ lâu gì đó đều bị xếp vào phần tử phản loạn, như vậy thì rất không hay.

Hắn da cười thịt không cười lại bổ sung một câu:

- Tán gẫu nói chuyện phiếm. Tất nhiên nói chuyện giống như xào rau, thêm một chút vị mặn luôn khiến người ta có dư vị, nhưng chỉ là muối thì ăn không ngon nữa. Chúng ta vẫn nên nói ngọt một chút. Trước kia có tiểu thuyết người Đường, đoạn này của chúng ta chỉ xem như là tiểu thuyết nói mặn, nhất định đừng lưu truyền ra ngoài. Sau này mong mọi người nói ít lời mặn thôi, để tránh ta đây bị xem là tiểu nhân “ác quan gian nịnh”, bất người ta không dám, thả người ta không tiện, thật là không dễ làm người, trái phải không ra người.

- Ngươi xem

Hắn cười khan nói:

- Ta có mực cười đáng ghét giống như những kẻ đã sớm ườn cái bụng phệ, nhưng lại cố ý thắt eo ườn ngực, chê cười người khác bụng lớn không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nói lời hay

Ôn Tử Bình cũng da thịt không cười chỉ môi cười, nói:

- Ta thấy theo như bình thường, Chu hình tổng bên này bảo chúng ta nói chuyện cẩn thận, bên kia đã lặng lẽ mặt báo, nói chúng ta mê hoặc xúi giục, âm mưu tạo phản rồi.

- Bình sinh ta chỉ cố nói lời hay, không nói xấu người khác.

Chu Nguyệt Minh nói rất gian xảo, bởi vì sự xảo quyết hoàn toàn hiện trên mặt hắn, cho nên ngược lại khiến người khác cảm thấy hắn xảo trá một cách chân thật, chứ không phải xảo trá âm thầm:

- Hôm nay nếu ta nói xấu sau lưng người khác, ngày mai người khác cũng có thể nói xấu sau lưng ta như vậy. Hôm nay nếu ta tin người này sẽ không kể lại những gì ta nói, hoặc là muốn hắn giữ bí mật... nhưng đối phương ngoài mặt đồng ý, lại âm thầm tố cáo những gì ta muốn hắn giữ kín. Cho nên ta chỉ cố nói lời hay.

Ôn Nhâm Bình mĩa mai:

- Loại người nắm giữ chức vị như ngươi, cũng chỉ nói lời hay, chỉ làm chuyện tốt sao?

Chu Nguyệt Minh vội nói:

- Không phải, không phải. Ta bảo là mình chỉ nói lời hay, lúc cần thiết thà làm chuyện xấu cũng không nói xấu người khác. Làm chuyện xấu là thực thực tế tế, kết quả đã xuất hiện rồi, còn nói nói xấu người khác thì lại rất tổn hại, chỉ nói miệng không thì đã kết thù sâu rồi. Ta chỉ bảo rằng mình không nói xấu, không có nghĩa là không làm chuyện xấu. Ta chỉ giỏi tự bảo vệ mình mà thôi.

Ôn Tử Bình chế giễu:

- Vậy ngươi thà làm chuyện xấu cũng không nói nói xấu người khác?

Chu Nguyệt Minh lại trả lời thẳng thắn vô tư:

- Đúng.

Lôi Du Cầu rất muốn vạch trần khuôn mặt thật của lão hồ ly này:

- Ta biết ngài được tín nhiệm, có thể vào thẳng cung đình, đặc biệt cho phép diện thánh. Nếu như thánh thượng hỏi đến, chẳng lẽ ngài cũng khi quân phạm thượng, biết rõ bại hoại làm ác mà không báo cáo sao?

- Vì sao không chọn nói lời hay?

Chu Nguyệt Minh cười híp mắt nói:

- Ta cũng không muốn làm Kinh Phòng, Trần Hàm, Lưu Canh Sinh, cũng không muốn làm Vương Chương, Phùng Thoan, Tiêu Vọng Chi. Ta biết hài lòng, tự cảm thấy vui, chỉ cầu bình an phú quý, không muốn mạo phạm thiên uy.

Lôi Du Cầu ngăn ra:

- Ngài hãy nói rõ một chút. Ta là người thô tục, đánh đổ như vậy ta không hiểu được.

Chu Nguyệt Minh vội chấp tay tỏ vẻ xin lỗi:

- Đó đều là chuyện xưa của Hán triều. Kinh Phòng có thể dự đoán gió mưa sáng tối, thiên tai nhân họa, chuẩn xác vô cùng. Y từng dâng thư cho Hán triều hoàng đế Lưu Thích, nghị luận thiên tượng, ngôi sao chuyển động, hoàn toàn linh nghiệm. Lưu Thích rất tán thưởng y. Đường thời Thạch Hiên giữ chức phó xạ, trung thư lệnh, liên kết với đám người Hoàng Cung, Ngũ Lộc Sung Tông, Sử Cao, nắm giữ cơ mật trung tâm, quyền khuynh triều đình, ra tay âm hiểm tàn độc, biết nịnh hót hoàng đế, lấy được tín nhiệm, lại lợi dụng thời cơ hãm hại những người không nghe theo hấn, tính toán chi li, có hận tất báo. Kinh Phòng thấy đám người Thạch Hiên, Ngũ Lộc Sung Tông cấu kết với nhau hãm hại trung lương, cho nên tìm cơ hội tốt có thể một mình diện thánh, mượn Xuân Thu đại nghĩa, mượn biến hóa thiên thời, tố cáo Thạch Hiên lạm quyền, nói thiện làm ác, nhiễu loạn triều cương. Lưu Thích nghe vậy đại ngộ, nhưng vẫn tín nhiệm Thạch Hiên như trước, còn cho Thạch Hiên, Ngũ Lộc Sung Tông biết Kinh Phòng tố cáo. Đám người Thạch Hiên liền xem Kinh Phòng là tử địch, mượn cơ đưa y rời khỏi kinh sư. Kinh Phòng biết là thời khắc sống chết, năm lần bảy lượt mật tấu xin ở lại bên cạnh hoàng đế, nhưng không tác dụng, cuối cùng bị chém ở chợ. Y chết bởi vì dám đưa ra ý kiến, còn địa vị của Thạch Hiên lại chẳng dao động chút nào. Lưu Canh Sinh lại cùng với quang lộc huân Chu Kham, quang lộc đại phu Trương Mãnh, dâng tấu chương tố cáo Thạch Hiên tà ác, loại bỏ người hiền. Không ngờ bản tấu chương này bị Thạch Hiên nhìn thấy, khiến hấn càng hận Chu Kham, Trương Mãnh, Lưu Canh Sinh đến thấu xương, lần lượt mưu hại. Kết quả, Chu, Trương không thoát được độc thủ của hấn, Lưu Canh Sinh thì bị cách chức làm bình dân, đã xem như mây mẩn lấm rồi.

Ôn Nhâm Bình tinh thông sử học, cũng nói tiếp:

- Tiêu Vọng Chi từng nhậm chức ngự sử đại phu, một trong tam công, lại là thầy của thiên tử. Bởi vì từng tiến cử Lưu Canh Sinh, từng tấu xin cách chức Thạch Hiên mà bất hòa với hấn, cuối cùng lâm vào tù ngục, phải uống thuốc độc tự sát. Còn Trần Hàm là ngự sử trung thừa đương thời, bởi vì liên tục công kích hành vi của Thạch Hiên, bị Thạch Hiên vu khống cùng hòng ly bào truồng Chu Vân tiết lộ cơ mật cung đình, đến nỗi bị hạ ngục trị tội. Chuyện này khiến cho toàn bộ quan viên, đại thần đều bị chấn nhiếp, cực kỳ sợ hãi, không dám nói thêm một câu phê bình Thạch Hiên nào nữa. Chỉ còn lại những kẻ nương nhờ nịnh hót bọn chúng, từng bước thăng quan.

Lôi Du Cầu giận đến biến sắc, mắng:

- Không có thiên lý! Hoàng đế nào mà lại tín nhiệm Thạch Hiên như vậy!

- Bởi vì quyền lực của hoàng đế không bị hạn chế, hấn muốn làm gì cũng được, ai làm hấn vui thì hấn sẽ nâng đỡ kẻ đó.

Ôn Từ Bình nói tiếp:

- Hán Nguyên Đế rất coi trọng năng lực dự đoán của Kinh Phòng, nghe lời khuyên của Kinh Phòng cũng tỉnh ngộ một thời gian, nhưng hấn lại không chịu xử trí Thạch Hiên, ngược lại tin lời Thạch Hiên bắt giữ Kinh Phòng. Vừa rồi Chu hình tổng còn nói đến Phùng Thoan. Phùng Thoan vốn là người can gián, còn do Thạch Hiên đề cử với hoàng đế, nói rằng Phùng Thoan hành vi liêm khiết, phẩm cách đoan chính, tốt nhất nên để y hầu hạ bên cạnh. Phùng Thoan vừa yết kiến hoàng đế liền yêu cầu được gặp mặt riêng, vừa gặp mặt riêng thì lập tức công kích Thạch Hiên chuyên quyền loạn chính. Thế nhưng kết quả, Lưu Thích rất kinh ngạc vì Phùng Thoan lại công kích phi báng người tiến cử y là Thạch Hiên, lập tức ngưng đề bạt Phùng Thoan. Chuyện này còn liên lụy đến Phùng Dã Vương có năng lực xuất sắc, bởi vì Thạch Hiên từ đây đề phòng gia tộc họ Phùng, kết nạp không được lại thừa cơ trả thù, khiến cho Phùng Dã Vương không được trọng dụng khi Lưu Thích cầm quyền, ngay cả con trai của Lưu Thích là Lưu Ngao cũng không dùng y. Phùng Dã Vương tuy đã biết cẩn thận, muốn hồi hương dưỡng bệnh, nhưng lại bị đại tướng quân đương thời Vương Phụng hãm hại, vu khống cách chức. Điều như nhau cả.

Ôn Từ Bình chế nhạo:

- Kẻ làm hoàng đế đều như nhau, chỉ là lúc Lưu Thích tại vị thì sùng ái Thạch Hiên, khiến hấn có thể tác oai tác quái, mặc sức lạm quyền, đến thời Lưu Ngao thì lại trọng dụng Vương Phụng. Phùng Dã Vương đề cử Vương Chương chính trực ngay thẳng đảm nhiệm chức triệu doãn Trường An, nhưng Vương Chương không a dua hòa theo Vương Phụng, cũng không mặc cho người khác an bài, còn mật tấu Thành Đế tố cáo Vương Phụng hãm hại lừa gạt, liên kết mưu lợi. Lưu Ngao nghe vậy cũng rất cảm động, nhờ đó tỉnh ngộ, vô cùng tin tưởng, còn muốn y đề cử nhân tài. Vương Chương liền tiến cử Lưu Hưng và Phùng Dã Vương. Nhưng chuyện bí mật thương nghị với hoàng đế này lại bị thị trung Vương Âm tiết lộ ra ngoài. Vương Âm lên báo cho Vương Phụng, Vương Phụng liền bịa đặt vu khống Vương Chương, giết ở trong ngục, hơn nữa còn ép Phùng Dã Vương đến bước đường cùng... Cho nên, vừa rồi Chu hình tổng đã nói, hấn cũng không muốn làm Kinh Phòng, Trần Hàm, Lưu Canh Sinh, càng không muốn làm Vương Chương, Phùng Thoan, Tiêu Vọng Chi.

Lôi Du Cầu không đọc sách, ít đọc sử, nghe vậy càng bức bối, giậm chân nói:

- Những hoàng đế kia đều là kẻ chết sao, trung gian không biết, thiện ác không phân, để kẻ xấu cầm quyền, mặc sức thao túng, người tốt thất thế, nhân tài điêu linh. Hấn rốt cuộc là hoàng đế hay là kẻ ngốc?

Lần này Ôn Tử Bình chỉ trả lời hai chữ:

- Kề ngọc.

Sau đó y bỏ sung:

- Tất cả để vị đều là cha truyền con nối, hoặc do hoàng đế tiền nhiệm lựa chọn theo sở thích. Nói cách khác, hấn sinh ra đã là một hoàng đế, cho dù hấn thật ra là một kẻ ngọc. Hoặc là nói, hoàng đế lão tử thích ai thì chọn người đó, nào quan tâm người mà hấn chọn là một kẻ cầm thú suy đồi đạo đức.

Ôn Tử Bình nói:

- Cho dù người ở để vị có bản lĩnh, có phẩm hạnh, bản thân lại biết tự kiềm chế, nhưng khi quyền lực hoàn toàn tập trung vào một người mà không bị hạn chế, dù có là minh quân cũng sẽ biến thành hôn quân. Con người đều ham ăn biếng làm, thích nghe chuyện vui, chán ghét tin dữ. Hoàng đế luôn cao cao tại thượng, hoặc trốn trong thâm cung không ra ngoài, nào hiểu được khó khăn của dân gian? Ai dám đốc thúc hấn hăng hái rèn luyện? Cho nên cuối cùng vẫn trở thành kẻ ngọc.

- Có một số hoàng đế không phải ngu ngọc, nhưng quần thần liên kết hùa theo nịnh bợ, hấn lại không thể nghe được những lời nói thật, không biết mình rốt cuộc thế nào. Có lúc còn xem những người nói khó nghe đều là kẻ xấu, còn những kẻ nịnh hót đều là trung lương.

Cự hiệp tiếc nuối nói:

- Giống như Hán Nguyên Đế, Thành Đế, vốn không phải là những người không hiểu lý lẽ. Lưu Thích có thể dùng viên đồng từ xa đánh vào mặt trống, phát ra âm thanh êm tai dễ nghe, điều này ngay cả nhạc công chuyên nghiệp cũng không làm được. Có một đạo hấn cũng muốn cách chức Thạch Hiên, nhưng Thạch Hiên lập tức diễn một vở kịch hay, trước hết xin hoàng đế cho phép hấn hồi cung muộn một chút, có thể phụng lệnh hoàng đế bảo bọn họ mở cửa. Lưu Thích cho phép. Sau đó Thạch Hiên cố ý về trễ, tuyên bố hoàng đế có lệnh kêu mở cửa cung. Không lâu sau, quả nhiên có người dâng thư tố cáo Thạch Hiên giả truyền thánh chỉ, tự mở cửa cung. Lưu Thích đưa tấu chương cho Thạch Hiên xem, Thạch Hiên nhận cơ hội khóc lóc xin từ chức, nói rằng bởi vì bề hạ quá cung chiều, cho nên khiến người ta đổ kỵ, không chỉ hãm hại một lần, muốn đẩy hấn vào chỗ chết, chỉ có chủ thượng thánh minh mới biết sự trung thành của hấn. Hấn còn xin Nguyên Đế cho phép nghỉ việc cơ mật trung tâm, chỉ phụ trách vẩy nước quét nhà làm sạch cung đình, có chết cũng không oán hận vân vân. Lưu Thích nghe vậy rất đồng tình, tìm cách an ủi, còn trọng thưởng cho hấn. Thành Đế đối xử với Vương Phụng cũng như vậy. Vương Phụng biết được Vương Chương tiến cử Lưu Hưng, Phùng Dã Vương, lập tức cáo bệnh, hồi hương từ giả, tìm những từ ngữ vô cùng bi thương, một mặt còn kêu xót với hoàng thái hậu Vương Chính Quân. Thái hậu vì em trai mình mà rơi lệ bỏ ăn, khiến Lưu Ngao giữ lại Vương Phụng, tiếp tục đảm nhiệm chức vị quan trọng. Sau khi Vương Phụng phục chức, lập tức trả thù tàn bạo, không e ngại nữa. Lưu Ngao không phải là ngu xuẩn vô tri, phẩm vị cũng không thấp kém, rất tán thưởng Thi Kinh, Thư Kinh, Hồng Phạm Ngũ Hành Truyền Luận, nhưng vẫn không đành lòng tước đoạt quyền hành gia tộc họ Vương của cậu mình. Cho nên, hoàng đế là cố ý lưu hấn, làm việc thiên tư.

- Do đó.

Cự hiệp nói ra kết luận của mình:

- Ta ở lại bên cạnh thiên tử cũng vô dụng. Y sẽ không tin ta, cũng sẽ không nghe lời ta. Cho dù có nghe ta, tin ta cũng vô dụng, bởi vì những tập đoàn đã chiếm được lợi ích bên cạnh hoàng đế sẽ không khoan dung cho ta, bỏ qua cho ta.

- Nhưng cự hiệp ngài võ công cao như vậy.

Tâm hồn nhỏ bé của Hà Phạm vẫn không hiểu:

- Bọn họ nhất định không làm gì được ngài, ngài sợ cái gì?

- Sợ, sợ chứ.

Cự hiệp cười khổ nói:

- Phải sợ. Từ xưa đến nay, cho dù là đại anh hùng, đại hào kiệt, hai quyền cũng khó địch bốn tay, một mình khó cứu vạn thời thế. Không có người nào không nằm xuống trong tay kẻ xấu, cũng không có ai không sợ.

- Cho nên phương pháp mưu sát một đại hiệp, còn có rất nhiều loại.

Ôn Nhâm Bình cũng rất đồng tình với điểm này:

- Tăng bốc hấn, khen ngợi hấn, hùa theo hấn, ca tụng hấn, khiến hấn tự cho mình đúng, khiến hấn lảng lảng, khiến hấn trầm luân, khiến hấn sa đọa.

- Cũng có thể khiến hấn bận tiệc tùng, bận vui chơi, bận chìm đắm trong ca sắc.

Ôn Tử Bình tiếp lời:

- Khiến hấn bị hủy bởi rượu, bị hủy bởi an nhàn, bị hủy bởi dây lười. Khiến hấn cho rằng căn cơ vẫn vững chắc, vẫn rất được lòng người. Khiến người ở khắp nơi tìm hấn dự họp, ký tên, viết chữ, cắt băng, chủ lễ. Khiến hấn phân tâm chài chuốt bản thân, chuyên tâm lễ nghi bề ngoài, tổn sức vì du sơn ngoạn thủy, hao tâm vì lập phái thu đệ... còn phải hao tổn tâm tư để xây dựng quan hệ, khai thông đường lối. Một đại hiệp từ đó bị chôn vùi trong công

việc thế tục, hư vinh danh hão.

- Chỉ có điều...

Tâm linh trẻ thơ của Hà Phạm vẫn ôm một tia hi vọng:

- Đó là những chuyện hủ bại của thời trước, quá khứ. Hiện nay Đại Tổng thanh bình thái hòa, chẳng lẽ tình hình chính trị cũng đen tối hỗn loạn như vậy sao?

- Điều như nhau.

Ôn Tử Bình lạnh lùng nhìn về phía Chu Nguyệt Minh:

- Không tin người cứ hỏi hần.

- Ta à?

Chu Nguyệt Minh đột nhiên cười lên:

- Đại Tổng anh minh, thánh thượng cơ trí, vạn tuế vạn tuế vạn tuế, thiên thu vạn tải, đời đời bất diệt... Ta chỉ nói lời hay, xin lỗi mọi người. Hi hi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Có lời thì cứ nói

Lôi Du Cầu trợn mắt, than một tiếng, một lúc sau lại than tiếng nữa, còn không nhìn được “hừ” một tiếng. Ôn Nhâm Bình tức giận trừng mắt nhìn hần:

- Thế nào? Đau tim? Đau dạ dày? Đau bụng? Hay là không đau ở đâu cả, chỉ trong nhà có người chết!

Lôi Du Cầu lập tức biến sắc, quát lên:

- Họ Ôn người dám mắng chửi người khác, Lôi gia chúng ta tuyệt đối không sợ Ôn gia người thế lớn!

Ôn Nhâm Bình lại rất đồng ý với câu này của Lôi Du Cầu:

- Lôi gia các người đương nhiên không sợ Lão Tự Hiệu chúng ta. Cho nên những năm gần đây mới tuyên bố với bên ngoài: “một đám lão độc vật kia có độc đến mấy cũng không chống được Lôi gia bảo, Phích Lịch đường chỉ cần một viên Lôi Công đạn là có thể nổ tan bọn chúng”. Còn tập hợp những thế lực đối địch với Ôn gia chúng ta trên giang hồ, nói rằng: “thế lực mới nổi, nhất định chủ quản võ lâm, mặc kệ Lão Tự Hiệu, Kim Tự Chiêu Bài gì đó, chúng ta mới là chủ nhân của giang hồ thế hệ mới”. Nói khoác mà không biết ngượng. Ban đầu Thực Trung Đường môn, Kim Tự Chiêu Bài họ Phương, Lão Tự Hiệu Ôn gia được xưng là “ba cây cột chống trong võ lâm thế gia”. Hiện nay Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo các người lại chen vào một chân, cường chiếm một ghế, biến thành “tứ đại thiên vương trong giang hồ thế gia”, nếu không phải muốn đập chiêu bài của Lão Tự Hiệu chúng ta, thì chính là muốn chiếm đoạt địa vị giang hồ của Ôn gia chúng ta. Các người không sợ thể hiện ra cả ngoài mặt, lòng của Tư Mã Chiêu, người không liên quan cũng biết.

Sắc mặt Lôi Du Cầu đỏ lên, không hề nhượng bộ:

- Lôi gia chúng ta có điểm nào không bằng các người, tại sao họ Ôn các người chen được vào “ba cây cột chống”, còn họ Lôi chúng ta lại không thể trèo lên “tứ đại thiên vương”? Độc của các người đủ tàn nhẫn, hòa khí của chúng ta há lại kém hơn các người sao? Gia tộc các người từng xuất hiện một số nhân vật tài giỏi, chi nhánh rộng lớn, nhưng những năm gần đây từ thương la liệt, đại thương nguyên khí. Còn chúng ta thì hăng hái vươn lên, tinh anh xuất hiện lớp lớp, gần đây nhiều người cũng có thành tích trên giang hồ, lập tông phái khác, đã sớm là hậu sinh khả uý vượt qua các người rồi. Nhưng các người vẫn ngồi không ăn bám, chiếm nhà xí không đi cầu, luôn kết giao với danh nhân thượng lưu, chỉ biết dựa thế quan lớn quý nhân, nếu không tham dự cúng tế triều đình, thì cũng chủ trì lễ nghi rườm rà, giả tạo quyền góp nhiều tiền để mua danh tiếng, giả vờ cứu trợ lương thực để được lòng người, lại còn bài xích người võ lâm thế hệ mới có thực lực thật sự. Người khác nhường người, sợ người, nhưng họ Lôi chúng ta có phẩm chất, có khí phách, cần phải so kè với các người, thả làm hồ cán đường chứ không làm rùa rút đầu.

Ôn Nhâm Bình còn định tranh luận, Ôn Tử Bình lại nói một cách công bằng:

- Người nói cũng có đạo lý, có một số việc Ôn gia chúng ta làm hơi quá đáng. Nếu các người có bản lĩnh nổi dậy, vậy thì cứ việc trèo lên, nhưng chuyện ám toán sau lưng, mai phục trên đường, ném đá trong giếng, bắn tên trong hầm... đó lại không phải là hành vi của người có chí khí.

Lôi Du Cầu khinh thường nói:

- Đối phó với đám tiểu nhân như Lão Tự Hiệu, không cần dùng lễ của quân tử.

Ôn Nhâm Bình vùng tay quát lớn:

- Ngươi đúng là thằng nhãi không biết tốt xấu, đừng không biết tự lượng sức. Hôm nay ta phải cho ngươi biết Lão Tự Hiệu không phải là hư danh!

Nói xong liền muốn động thủ. Chu Nguyệt Minh vội ngăn lại:

- Đừng nổi nóng, đừng nổi nóng, có lời thì cứ nói!

Cự hiệp cũng khuyên can:

- Có lời thì cứ nói, có gì từ từ nói, đừng động thủ, đừng động thủ!

Chu Nguyệt Minh là hình tống trong kinh, chấp pháp có chỗ dựa, đánh nhau ngay trước mặt hắn cũng không thỏa đáng, huống hồ còn có Phương cự hiệp khuyên can, Ôn Nhâm Bình và Lôi Du Cầu trong lòng đều biết trận này không dễ đánh.

Cao Tiểu Thượng không khuyên nhủ, cặp mắt của hắn đảo một vòng, đổi thành “mũi kim” hỏi “Phóng Hỏa Vương” Lôi Du Cầu còn đang tức giận:

- Vậy rốt cuộc vì sao ngươi lại than thở?

Lôi Du Cầu liếc nhìn Phương đại hiệp, nói:

- Ta than vì cự hiệp, cũng than cho cự hiệp.

Cao Tiểu Thượng truy hỏi:

- Cự hiệp có gì đáng than?

Lôi Du Cầu muốn nói lại thôi.

Phương cự hiệp cười ha hả nói:

- Ngươi cứ nói không sao!

Lôi Du Cầu cuối cùng hiên ngang nói:

- Ngài muốn tôi nói thật, vậy tôi sẽ nói. Thành thật mà nói, tôi rất thất vọng, hôm nay nhìn thấy đã khiến thần tượng của tôi sụp đổ.

Cao Tiểu Thượng liếc nhìn Phương cự hiệp.

Phương cự hiệp gật đầu.

Cao Tiểu Thượng hỏi:

- Thất vọng?

Lôi Du Cầu cười một tiếng:

- Cái gọi là Phương cự hiệp danh chấn thiên hạ, cũng chỉ là một người nhát gan sợ chết, sợ phiền phức.

Huỳnh đệ họ Ôn nhìn nhau. Thực ra vừa rồi Phương cự hiệp đã gián tiếp, cũng trực tiếp biểu đạt sự kiên trì và ý kiến của y, nhưng lọt vào tai Lôi Du Cầu vẫn trở thành hai chữ “nhát gan”, thật không biết phải nói gì.

Phương cự hiệp lại không tức giận.

- Hay! Hay cho hai chữ “nhát gan”! So với chí sĩ thương dân yêu nước thật sự, thái độ này của ta đúng là nhát gan sợ phiền phức... vấn đề là...

Y chỉ cười mà không nói.

Cao Tiểu Thượng lại thay y nói tiếp:

- Vấn đề là Lôi tiên sinh hình như cũng chỉ tranh giành phần đầu vì một nhà một phái, cá nhân tư lợi, cũng không xem là chí sĩ thương dân yêu nước.

Lôi Du Cầu ngẩn ra, vội biện bạch:

- Nếu có một ngày Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo nắm quyền đắc thế, chúng ta nhất định...

Cao Tiểu Thượng nhã nhận cắt lời:

- Trên đời có người nào chưa đắc thế lại không hi vọng như vậy.

Lôi Du Cầu vẫn không chịu thua nói:

- Nếu như được trọng dụng tại kinh sư, ta nhất định sẽ...

Lần này Cao Tiểu Thượng không khách khí ngắt lời:

- Lôi này xin hãy đợi sau khi đắc thế rồi hãy nói!

Lôi Du Cầu trợn mắt nhìn hấn.

Cao Tiểu Thượng chỉ mỉm cười.

Lông mày của hấn rất dày, đến mức có phần ép mắt, cho nên nhìn có vẻ u buồn.

Nụ cười của hấn dường như có điểm chế nhạo, có phần bi ối, rõ ràng là đùa giỡn thế gian, nhưng lại không xem là bất kính.

Hấn giống như không thấy Lôi Du Cầu đang giận dữ, thần thái vẫn tự nhiên đúng mực.

Lôi Du Cầu nhìn chăm chăm vào Cao Tiểu Thượng, toàn thân giống như muốn “cháy” lên.

Nói ra cũng kỳ quái, hấn chỉ đứng ở đó.

Không xuất thủ, cũng không hành động.

Bên cạnh và trên tay hấn, đương nhiên không có một chút ánh lửa nào.

Mặt trời cũng không quá chói chang.

Nhưng ngời lại cảm thấy hấn là lửa, một ngọn lửa đột nhiên cháy lên.

Thậm chí ngời có thể ngửi được mùi khét, nghe được tiếng tách tách khi lửa cháy, thậm chí cảm giác được hơi nóng của lửa bức gần đến mí.

Nhưng Cao Tiểu Thượng vẫn bất động.

Lôi Du Cầu hỏi:

- Ngươi tên gì?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Ta họ Cao.

Lôi Du Cầu lại hỏi:

- Tên?

Cao Tiểu Thượng đáp:

- Tiểu Thượng.

Lôi Du Cầu tựa như chưa từng nghe đến:

- Tiểu Thượng?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Tiểu trong đại tiểu, Thượng trong thượng hạ.

Lôi Du Cầu nhìn chăm chú vào hấn:

- Cái tên của ngươi rất bình thường.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Con người của ta cũng rất bình thường.

- Không đúng.

Lôi Du Cầu giống như dán mắt vào hắn:

- Con người của ngươi tuyệt đối không tầm thường.

Sau đó Lôi Du Cầu nói:

- Ngươi nói đúng rồi. So với cự hiệp, ta chỉ có tư cách thờ dài, không có tư cách bình luận. Ít nhất những chuyện ngài đã làm thì ta chưa làm. Tuy ta lỗ mãng, nhưng dù sao cũng không lén buộc chặt cái bụng bự, lại nhạo báng người khác có một cái bụng hơi nhô ra.

Vừa nói xong câu này, mọi người lại cảm thấy ngọn lửa tắt đi.

Người này không có lừa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Có rắc rối mau đánh

Hắn lại khôi phục thành người một bình thường.

Ít nhất hắn vẫn là một người có khả năng tự hiểu.

Cự hiệp lại cười.

- Hắn nói là thần tượng sụp đổ, ta lại cảm thấy vinh hạnh. Chỉ ít, nếu hắn chưa từng xem ta là thần tượng, sao có thể thần tượng sụp đổ được?

Cự hiệp bình tĩnh ôn hoà nói:

- Sau khi ta đến tuổi trung niên, thực ra không phải là không hăng hái. Người thật sự có thể trở thành thần tượng, hơn nữa vĩnh viễn là thần tượng, phải là những người như Yến Cuồng Đồ, Quan Mộc Đán, Vi Thanh Thanh Thanh, chứ không phải ta.

Lần này là Chu Nguyệt Minh lên tiếng:

- Xin nói rõ!

- Yến Cuồng Đồ ngạo mạn, coi thường tất cả quy tắc của thế gian, chính là đủ cuồng.

- Quan Mộc Đán là tuyệt thế võ lâm kỳ tài, tự thành một đường, tự thành một phái. Mặc dù hiện tại y vẫn đang ở độ tuổi khỏe mạnh, nhưng ta nghĩ sau này võ lâm đã không ai có thể chế ngự được y. Võ công của y không phải cao, mà là mạnh, mạnh đến mức phi nhân loại. Ta rất lo lắng, nếu y cứ tiếp tục tiến bộ như vậy thì nhất định sẽ phá cách, sau khi phá cách lại không rèn luyện phẩm chất, như vậy rốt cuộc là phúc hay họa của võ lâm?

- Vi Thanh Thanh Thanh, một người võ công cao đến như vậy, khả năng lĩnh ngộ tốt đến như vậy, nhưng vẫn là một người thâm tình, mỗi khi có sáng tạo là quên hết mọi thứ, đệ tử không ai không phải là võ lâm tông sư, thật là một người rực rỡ trên giang hồ.

- Nhưng ta không phải.

Cự hiệp nói:

- Lúc thiếu niên ta ngông cuồng, sinh mệnh là những trận chiến liên miên, cảm xúc mãnh liệt khiến ta không thể lui về phía sau, càng muốn truy kích. Thế nhưng khi đã có tuổi, ta lại không giống như trước nữa. Ta đã mất đi Văn Y, cảm thấy vì sao khi tình cảm mặn nồng, mình lại không quý trọng sớm sớm chiều chiều hơn một chút. Huống hồ quốc gia đại sự, thất phu khó làm, đã không có nơi để thi triển hoài bão, cần gì quá nôn nóng vì gấp gáp nhất thời? Cho nên thực ra ta đã không xứng là cự hiệp nữa. Ta chỉ là một người bình thường, hơn nữa cũng chỉ muốn làm một người bình thường. Ta chỉ làm những chuyện thích làm, giúp những người mà ta phải giúp, như vậy là đủ rồi.

- Do đó, ta không phải cự hiệp.

Cự hiệp tổng kết:

- Ta không xứng làm thần tượng của người khác.

Đây giống như một câu tuyên ngôn, y thừa dịp này đưa ra tuyên bố.

- Ta có thể phản đối không?

Người nói lời này lại là Chu Nguyệt Minh mập mập ú ú, vẫn luôn tươi cười, nghe mọi người nghị luận đều gật đầu khen đúng.

Cự hiệp mỉm cười nhìn hắn:

- Ngài cứ nói!

- Ta có thể chỉ ra ngài đang nói dối không?

Chu Nguyệt Minh cười mỉm nói:

- Chỉ ít là nói trái với lương tâm, hoặc là không nói thật lòng, có thể không?

Phượng cự hiệp nhìn Chu Nguyệt Minh, trong mắt lộ ra một loại thần sắc rất kỳ lạ.

Cao Tiểu Thượng cũng hít một hơi. Ánh mắt của hắn rất sâu sắc, hốc mắt cũng rất sâu thẳm, đường kẻ mắt càng sâu lắng, khiến cho hắn có một loại thần sắc suy sụp, hoặc có thể gọi là “có tài nhưng không gặp thời”.

Người có tài nhưng không gặp thời đều buồn bực chán nản, nhưng Tiểu Cao này hiển nhiên không phải. Hắn rất bình thản ung dung, giống như “có tài” là bản sắc của hắn, “không gặp thời” cũng chỉ là “màn trình diễn” của hắn mà thôi.

Hắn không quan tâm.

Hắn thậm chí có thể không chế, cường điệu.

Lần này cũng do hắn hỏi Chu Nguyệt Minh:

- Tại sao cự hiệp phải nói dối?

Chu Nguyệt Minh đáp:

- Bởi vì y không thể không nói như vậy.

Lúc hắn cười giống như cao hứng muốn tặng người một bó hoa.

Nhưng chỉ sợ không ai dám nhận hoa của hắn.

Bởi vì trong hoa nhất định có độc, trong cười nhất định có đao.

- Cự hiệp sợ cái gì?

Cao Tiểu Thượng truy hỏi:

- Mà thậm chí phải nói dối?

Chu Nguyệt Minh đáp:

- Y không tiện nói.

- Y không tiện nói, người hãy nói!

Lôi Du Cầu không kiên nhẫn quát lên:

- Người có rắm thì mau đánh đi!

Lời của hắn cũng đã nói ra tâm sự của mọi người.

Ngay cả Thái Tiểu Đầu, Bành Tiêm cũng có chung suy nghĩ, có điều trước kia bọn họ từng làm việc dưới trướng Chu Nguyệt Minh, đã chứng kiến thủ đoạn Chu Nguyệt Minh. Nếu như Chu Nguyệt Minh cầm một con vịt nướng cho bọn họ ăn, dù bọn họ không trúng độc, chỉ sợ con vịt kia cũng là bọn họ nuôi trong nhà, nói không chừng còn được nướng bằng ngọn lửa đang đốt sáng nhà bọn họ. Do đó bọn họ không dám đắc tội với Chu hình tổng, hơn nữa bất kể hắn cười hay không cười đều đáng sợ như nhau.

Lôi Du Cầu không biết, bởi vì hắn mới đến kinh sư.

Lôi Du Cầu cũng không để ý, bởi vì hắn tự phụ tài cao gan lớn.

Con người Chu Nguyệt Minh lại chỉ ít có một điểm tốt.

Hắn dường như không bao giờ tức giận, ít nhất là rất hiếm người thấy hắn tức giận.

Có lẽ hắn không tức giận chỉ là biểu hiện bên ngoài, có lẽ chẳng thứ gì đáng để cho hắn tức giận, dù sao người đắc tội với hắn đều nhất định không có kết quả tốt.

- Y hẳn nhiên là vì có mục tiêu lớn, y nhượng bộ là vì kế hoạch đại sự, y trầm luân là vì muốn kẻ địch tin rằng y đã sa đoạ. Y là người ở chỗ cao, lại là cao thủ, đứng ở nơi cao không chịu được lạnh.

Chu Nguyệt Minh lại nở nụ cười tiêu chuẩn của hắn, giống một đầu heo đã bị nấu chín đang bung lên thân đàn tẻ điển, vẫn còn giữ nguyên nụ cười điên cuồng:

- Khi y nói buông tay không để ý tới, là muốn giết cho đối thủ không kịp đề phòng. Y tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, thật ra là tráng niên tâm càng hùng tráng. Nếu y thật sự khoan tay đứng nhìn, cần gì phải tới kinh thành vào thời buổi rối ren này.

Dứt lời lại mỉm cười nhìn Phương cự hiệp, giống như đang đợi cự hiệp trả lời.

Nhưng người lên tiếng trước tiên lại là Lôi Du Cầu.

- Hình như ta có điểm sai rồi.

Hắn nói:

- Vừa rồi ta than hai tiếng, một là vì thân tượng cự hiệp sụp đổ, hai thật ra là vì “Tiểu Kiểm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh khiến người ta nghe danh biến sắc cũng chỉ là hạng người hèn nhát. Xem ra ta có điểm sai rồi...

Lôi Du Cầu lại thở dài một tiếng:

- Cao thủ kinh sư, danh nhân giang hồ, hình như đều phức tạp hơn nhiều, cũng kỳ quái hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta.

Lần này hắn than thở vì chính mình.

Chu Nguyệt Minh lại trả lời hắn một câu:

- Con người của người có một sở trường lớn, có thể chính người cũng không biết.

Lôi Du Cầu chờ nghe.

- Người đắc tội với người dễ, đắc tội với người nhanh, cũng đắc tội với người nhiều.

Chu Nguyệt Minh nói với hắn:

- Nhưng người cũng tự kiểm điểm nhanh, sửa chữa kịp thời, nhận sai thành tâm thành ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tráng niên nhiệt huyết khí còn mạnh

Cao Tiểu Thượng lại đột nhiên hỏi Chu Nguyệt Minh:

- Vậy Chu hình tổng muốn mời cự hiệp đến hình bộ một chuyến, đại khái cũng có ý đồ khác?

Lần này Chu Nguyệt Minh cả da và thịt đều cười, hỏi lại:

- Người tên là Cao Tiểu Thượng, ta nhớ kỹ rồi.

Cao Tiểu Thượng vẫn khiêm nhường nhưng kiên trì hỏi:

- Lại không biết có thâm ý gì?

Hiển nhiên một khi hấn bắt được trọng điểm thì sẽ nắm chặt không buông.

Lôi Du Cầu sớm đã nhìn hấn với con mắt khác.

Ngay cả “Thiên Tàn Địa Khuyết, Ôn Thị Song Bình” cũng không dám coi thường người này.

Người thất vọng với hấn, đại khái chỉ có “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm và “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu.

Bọn họ cho rằng Tiểu Cao này vốn có giao tình sâu đậm với Phụng tiểu hầu gia, hơn nữa cùng là đồng môn, sẽ nói tốt vài câu giúp bọn họ, để cho bọn họ có thể thuận lợi đón Phụng cự hiệp đến Bất Giới trai của tiểu hầu gia. Nhờ vậy bọn họ sẽ công đức viên mãn, được ban thưởng lớn. Mà khi cha con Phụng cự hiệp và tiểu hầu gia gặp nhau, có gì không thể nói rõ trước mặt? Một khi hiểu lầm tiêu tan, can qua biến mất, đối với mọi người đều là chuyện tốt.

Không ngờ, nhìn động thái của Tiểu Cao hiện giờ, chẳng những giống như không muốn cự hiệp và con nuôi gặp gỡ, mà còn có xu hướng xúi giục cự hiệp “ve ròi khỏi cảnh”, khuyến khích đại hiệp để ý tới lời mời của những phe phái khác.

Cho nên bọn họ rất thất vọng.

Vấn đề khó giải quyết là Cao Tiểu Thượng hình như rất coi trọng Chu Nguyệt Minh, Chu hình tổng lại là nhân vật mà cho dù “Bát Đại Dao Vương” bọn họ tập hợp đầy đủ cũng không dám trêu chọc.

- Ngươi hỏi, ta sẽ nói.

Chu Nguyệt Minh lần đầu tiên thu lại nụ cười:

- Ta mời cự hiệp đến hình bộ xem tư liệu văn án một chút, xem thử tiểu hầu gia từng gây cho chúng ta bao nhiêu phiền não, gánh chịu bao nhiêu tiếng xấu.

Cự hiệp cũng nghiêm nghị hỏi:

- Thật ra ngài muốn ta đối phó Tiểu Khán, đúng không?

Chu Nguyệt Minh thay đổi nụ cười cột nhà của hấn:

- Đúng.

Cự hiệp nghiêm túc hỏi:

- Tại sao?

Chu Nguyệt Minh nói chuyện cũng không còn mập mờ:

- Bởi vì nếu hấn cứ tiếp tục càn quấy, chúng ta cũng không chịu trách nhiệm được nữa.

Cự hiệp trầm trọng nói:

- Ta lại muốn biết hấn đã làm chuyện gì?

Sau đó y khẽ thở ra một hơi:

- Có thể khiến cho Chu Nguyệt Minh được người giang hồ xưng là trong bụng có thể chống thuyền, trước giờ không tỏ thái độ, không thích lộ rõ lập trường, gặp chuyện chưa từng biến sắc, cũng căm ghét đứa trẻ này như vậy, đây chắc chắn không phải chuyện tầm thường.

Cái tên “ma quân”, “sát tinh” khiến cho người người trong võ lâm, trên giang hồ đều phải kinh hồn bạt vía, đối với Phụng đại hiệp thì vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Chu Nguyệt Minh nói:

- Cự hiệp khách khí rồi. Người khác ở sau lưng, phần lớn đều gọi ta là cô đầu tướng, con hồ biết cười, một chân đạp hai thuyền. Ta và tiểu hầu gia vốn không có thù oán riêng, trái lại ta còn luôn bội phục hấn.

Nói đến đây, hấn ngừng lại một chút, thấy cự hiệp còn đang chờ hấn nói tiếp, lại nghiêm túc hỏi:

- Ta thật sự phải nói sao?

Cự hiệp đáp:

- Cứ nói!

Chu Nguyệt Minh nói:

- Được, ta làm tiểu nhân vậy, lại nói thêm một chút. Tước vị của Tiểu hầu gia vốn thuộc về cự hiệp, bởi vì cự hiệp từng cứu hoàng thượng, bảo vệ thánh an, hoàng thượng mới cảm tạ phong tước, tặng cho miễn tử thiết quyền, trường sinh đan thư. Tuy nhiên cự hiệp tiêu sái rồi đi, người được lợi lại là tiểu hầu gia. Tiểu hầu gia rất được hoàng thượng tin tưởng, cộng thêm thủ lĩnh nội giám Mễ Thương Khung ủng hộ, kết giao hoạn quan, lôi kéo nội thích, đã trở thành một thế lực quan lại hùng mạnh. Tiểu hầu gia vì muốn hoàng thân quốc thích dựa dẫm vào mình hơn, khó tránh khỏi làm mọi chuyện để thỏa mãn dục vọng của bọn họ. Chỉ tính riêng mỹ nữ, phi tần, thị trung, hoạn quan, nội thích, quyền quý mà tập đoàn Hữu Kiều của tiểu hầu gia và Mễ công công âm thầm dâng cho hoàng thượng, năm ngoái đã đạt đến con số một vạn. Bọn họ yêu cầu những tâm phúc bên cạnh hoàng thượng này nói tốt cho bọn họ vài câu, xem như là báo đáp. Thế nhưng tiền ở đâu ra? Những thoi bạc trắng loá, nén vàng óng ánh kia, chính là nhờ uy hiếp những người giàu có cho vay, tự mình thu lợi tức. Những người giàu có sợ thanh danh thế lực của tiểu hầu gia, cho nên chấp nhận bị lợi dụng. Người vay tiền thì nghèo cả một đời, dốc hết mồ hôi và máu cũng không trả được món nợ, khiến cho họ phải bán con bán cái, suy bại tự sát, bị hại không biết bao nhiêu. Đối với những người không chịu nghe theo chỉ thị của bọn họ, hắt lại dùng sức ảnh hưởng trong cung, uy hiếp mệnh quan triều đình, hạ lệnh quan ngục nha môn bắt bớ bừa bãi, dùng khổ hình tra tấn, roi da côn đồ đập đánh, còn lên dùng những hình phạt tàn bạo, khiến người bị oan chịu hết khổ sở. Còn kẻ phạm tội thật sự, nhờ nghe theo hắt hoặc giao nộp nhiều tiền, lại được ung dung ngoài vòng pháp luật.

Nói đến đây, Chu Nguyệt Minh cười khò:

- Cho nên, có một số cướp sông cướp biển, khâm phạm đạo tặc làm nhiều việc ác, tội ác tày trời, nhưng vẫn ở trong tù không bị xử tử. Có kẻ đã sớm cao bay xa chạy, tiêu dao tự tại rồi. Người bị xử tử, chém đầu, bắt nhốt, dùng hình, phần lớn lại là người tốt, người nghèo, thậm chí bọn họ còn vô cơ phải chịu tội, chịu hình thay người khác. Sự lừa dối này một khi tích lũy nhiều, cấp trên tra xét sẽ không dễ ứng phó. Lần đó đám người Gia Cát tiên sinh, Ca Thụ Lân Tân, Đại Thạch Công muốn tra cứu, một hình lại nhỏ nhỏ ta gần như cũng bị kéo ra gánh tội thay.

Nụ cười khò của Chu Nguyệt Minh đã biến thành cười thâm

- Chuyện này một khi kinh động đến thiên tử, xử lý nghiêm khắc, cái chức nhỏ bé của ta nào gánh vác nổi.

- Kinh động thiên tử, chưa chắc đã bị xử lý nghiêm khắc. Nếu như muốn làm, y đã sớm xử lý đám người tác oai tác quái, cậy quyền hại nước bên cạnh rồi.

Cự hiệp cười lạnh nói:

- Có điều, ta cũng sớm nghe đồn về hành vi và việc làm của Tiểu Khán. Vẫn luôn khiến ngài khó xử rồi.

Chu Nguyệt Minh nghe vậy liền cảm kích ra mặt, nói:

- Cự hiệp có thể hiểu được tâm ý của ta, vậy thì quá tốt rồi. Ta thật không muốn vì xử lý Phụng tiểu hầu gia mà phát sinh xung đột với cự hiệp.

Nói đến đây, hắt lại tiến gần nửa bước, lo lắng ghé vào bên tai cự hiệp, nhìn cự hiệp giống như hỏi ý.

Cự hiệp không tránh ra, ngược lại gật đầu.

Chu Nguyệt Minh đến gần, thấp giọng rỉ tai nói:

- Những gì vừa nói vốn có căn nguyên đã lâu, đám quyền quý quan lại, bất kể là Đồng Quán, Thái Kinh, Chu Miễn, Vương Phủ, không ai không vi phạm. Nhưng Phụng tiểu hầu gia đã dám loạn thị tỷ bên cạnh, còn tìm tội giết chết chồng của cô ta, án kiện như vậy lại có đến ba mươi hai vụ. Vì muốn bức gian diệt khẩu, bảo trì danh dự, không tiếc giết chết cha mẹ cả nhà bọn họ. Trong đó có một thiếp hai tỷ lên tố cáo lên quan, kết quả một người bị đốt chỉ đùn nóng, một người bị dùng kim may lỗ chân lông toàn thân lại, ngột ngạt đến chết, còn một người bị độc cho câm điếc, lại cắt đứt mười ngón tay, đặt trong lồng chim quý thú hiếm ở hậu hoa viên của Bất Giới trai, để cảnh cáo những kẻ dám mặt báo. Hiện nay hắt còn tư thông với nội thích của hoàng đế, náo loạn một phen, có người đã tố cáo lên, tuy cuối cùng đã bị đàn áp, nhưng ngay cả mỹ nữ mà thánh thượng sủng ái cũng bị vấy bẩn. Thánh thượng biết được chuyện này, cảm thấy rất không vui... như vậy... ta thật sự gánh vác không nổi.

Hai hàng lông mày của cự hiệp nhíu chặt:

- Ta biết rồi.

Sau đó nói:

- Có lẽ ngài nói đúng.

Chu Nguyệt Minh nhất thời không hiểu ý:

- Người muốn nói...

Cự hiệp than thở:

- Có lẽ là ta ần nhẫn chờ cơ hội tốt, thật ra là không chịu khuất phục, không muốn uống phí đời này. Ta không muốn dùng tay dẫm chân đá, binh khí can

qua, thay đổi triều đại, khiến vạn dân bị tàn sát thảm thiết, trải qua nỗi khổ của binh đao. Ta không muốn dùng biện pháp phá hoại lỗ mắng, nhưng đến thời khắc quan trọng ta sẽ đứng ra, bằng vào một đời tu vi, một thân bản lĩnh, làm vài chuyện có lợi cho thiên hạ muôn dân. Thiếu niên bốc đồng dễ nhụt chí, nhưng tráng niên nhiệt huyết khí càng mạnh. Thiếu niên đặc chí, có lẽ kết quả là chí lớn không thành, nhưng trung niên chí khí bền bỉ, đến lúc tráng niên đầu chí càng mạnh, đó mới là bản sắc của đại trượng phu. Lần này ta đến kinh, cho dù không làm được gì, nhưng muốn đưa Tiểu Khán về con đường chính đạo, nếu không thì trừ hại chém yêu, chút chuyện nhỏ này, cũng là chuyện nhà, ta vẫn làm được, cũng không thể không làm, bởi vì đây là chuyện của ta.

Chu Nguyệt Minh nghe vậy liền cười ha hả nói:

- Ta đã sớm biết, Phương cự hiệp là người chưa già tâm vẫn mạnh, cố ý khiến người khác cho rằng mình chỉ biết vui chơi thiên hạ, ca sắc giang hồ, thật ra là dưỡng sĩ, dưỡng chí, cũng nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ một ngày thừa cơ nổi dậy, rồng bay lên chín tầng trời. Cự hiệp không già, tuy ta ngu dốt nhưng lại không nhìn lầm.

- Thế nhưng cự hiệp vẫn nhìn lầm Phương Ứng Khán.

Ôn Tử Bình vẫn không từ bỏ chủ đề kia:

- Ta mời cự hiệp chủ trì đại cục cho Lão Tự Hiệu, chuyện thứ nhất cũng là muốn loại bỏ Tập đoàn Hữu Kiều.

Cự hiệp vừa nghe lại cảm thấy kinh ngạc:

- Tiểu Khán lại có thù sâu hận lớn gì với Lão Tự Hiệu?

- Bởi vì hắn luôn dùng tiền mua chuộc cao thủ của Ôn gia chúng ta, cống hiến cho hắn.

Ôn Tử Bình vẫn cảm phần bất bình:

- Cây lớn có cành khô, những năm gần đây Ôn gia cũng xuất hiện rất nhiều kẻ bại hoại chỉ biết đến tiền, nương nhờ quyền thế, không có nguyên tắc lập trường. Thế nhưng...

- Nếu không có người quyền cao thế lớn đến dụ dỗ bọn chúng, bọn chúng cũng không đến mức vô sỉ như vậy.

Ôn Tử Bình khó nén cơn giận nói:

- Càng khó dung tha là tập đoàn Hữu Kiều lợi dụng những đệ tử chẳng ra gì này, chuyên môn đối phó những nhân sĩ chính nghĩa võ lâm đối nghịch với bọn họ. Gần đây, Tiểu Lâm phải được nhân sĩ võ lâm khen ngợi là hi vọng mới của giang hồ, đã bị nhổ tận gốc. Lão Tự Hiệu thuộc thế hệ cũ luôn chủ trì chính nghĩa trên giang hồ, trong một đêm cũng bị độc chết bốn mươi bảy người. Ngoài ra Lão Trần bang vốn định gia nhập liên minh Lão Tự Hiệu chúng ta, toàn bộ đều bị độc chết, kể cả bang chủ Trần Niệm Hoa cũng không ngoại lệ. Còn Hồng Thư phạm điểm vốn do Vương An Thạch của tiền triều và cha con họ Tô một tay sáng lập, cũng bị truy sát đến cùng. Những thủ đoạn độc ác này không cái nào không liên quan đến tập đoàn Hữu Kiều, cũng không cái nào không phải do Phương Ứng Khán sắp đặt. Ngài nói xem hắn có đáng chết không?

Đây là huyết hải thâm thù giữa môn phái võ lâm.

Là thù chung.

Phương cự hiệp còn chưa trả lời, một giọng nói khác đã đáp lại một cách sắc bén:

- Đáng chết!

Người nói chuyện là Ôn Nhâm Bình.

- Hắn còn giết người của Ôn gia chúng ta, tội đáng chết vạn lần!

Đây cũng là hận riêng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đại hiệp chém chết nào có sợ

- Người chỉ có một cái mạng, nhiều nhất chỉ có thể chết một lần, không có chuyện chết vạn lần.

Cự hiệp bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Tiểu Khán đã giết người nào của Lão Tự Hiệu?

- Ôn Hoa Thiển.

Ôn Nhâm Bình lạnh lùng nói ra ba chữ này.

Phương cự hiệp nghe vậy lại kinh ngạc.

- “Không có người trước, chỉ có độc này”?

Lão Tự Hiệu có bốn chi nhánh, do mười đại ca thủ Ôn phái chủ trì đại cục, người trong võ lâm tôn xưng bọn họ là “Thập Toàn Thập Mỹ”. Mười đại ca thủ này, chẳng những thủ pháp dùng độc khiến người ta kinh hãi, mà võ công địa vị cũng có thành tựu phi phàm.

“Không có người trước, chỉ có độc này” Ôn Hoa Thiển là một trong số đó, hơn nữa còn là một người vô cùng xuất sắc.

Cái tên Ôn Hoa Thiển giống như nữ nhân, nhưng y lại là một nam tử.

Một đại trượng phu hùng dũng oai vệ.

Y thông hiểu toàn bộ thủ pháp dùng độc từ xưa đến nay, kể cả các loại chỉ nghe tên mà không biết phương thức, hay không biết phương thức cũng không biết tên mà chỉ biết có loại độc này. Người có thể tập hợp sở trường dùng độc của các nhà các phái ngày xưa, quả thật chỉ có một mình Ôn Hoa Thiển.

Nhưng y lại chết bởi tay Phương Ứng Khán.

- Không chỉ có y.

Ôn Nhâm Bình vẫn oán hận:

- Còn có Ôn Kiếm Nhân.

Trong lòng Phương cự hiệp trầm xuống.

- Là vị kia “không có người sau, không có phân nhánh”, “Độc Tiểu Tiên” Ôn Kiếm Nhân?

E rằng lần này đã kết thù sâu với Ôn gia, không thể hóa giải được.

Ôn Kiếm Nhân cũng một trong mười nhân sĩ nắm quyền Lão Tự Hiệu, cũng là một người hết sức kiệt xuất.

Cái tên Ôn Kiếm Nhân rất đàn ông, nhưng nàng lại là một nữ nhân xinh đẹp.

Một cô gái độc như rắn rết.

- Tiểu Khán... tại sao lại muốn...

Trong lòng Phương cự hiệp càng nặng nề:

- Tại sao hắn lại muốn kết thù sâu với quý môn như vậy?

- Ta cũng không biết. Ta chỉ biết, Hoa Thiển giỏi nhất là phóng ám khí tẩm độc, Phương Ứng Khán muốn thử Thương Tâm tiểu tiên của hắn, cho nên tìm Hoa Thiển tỷ thí, kết quả lại dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán.

Ôn Nhâm Bình giận đến đỏ mắt. Xem ra dù sao y cũng là người Ôn gia, cho dù hiện nay đang phục vụ thiên tử, nhưng một khi liên quan đến Lão Tự Hiệu thì y vẫn rất kích động.

- Còn về Kiếm Nhân, đáng vẻ xinh đẹp. Hắn muốn cưỡng hiếp cô ấy, nhưng cô ấy thà chết không chịu, cho nên hắn trước tiên giết chết cô ấy, sau đó hủy hoại cô ấy.

Phương cự hiệp nghe vậy lại cúi đầu, nắm chặt tay, khi ngẩng đầu lên thì mắt hỏ đã rơi lệ.

- Ta biết rồi.

Y nói:

- Ta sẽ cho Lão Tự Hiệu Ôn gia một câu trả lời.

- Những gì thúc thúc, tiền bối này nói đều có đạo lý.

Lần này lại là Tiểu Hà Phạm tiếp lời:

- Công tử mời cự hiệp đến phủ thần hầu, cũng là vì hành vi và việc làm của tiểu hầu gia.

- Hẳn lại thế nào?

- Thế công nói, hiện nay thánh thượng chỉ biết vui đùa, dân oán sôi sục, nhất định phải có người dám đứng ra liều chết can gián, mới có hi vọng chăm lo việc nước. Thế nhưng, bởi vì gian thần nắm quyền, cấu kết với nhau, những đại thần, hiền lương đứng ra góp ý, lời trung chưa kể thì người đã chết rồi. Trong đó bởi vì tiểu hầu gia, Mễ công công, nếu không mượn luật pháp bắt bớ thì cũng chịu hình giam cầm, hoặc bị tập đoàn Hữu Kiều sĩ nhục tru diệt. Tình thế này rất đáng lo, bởi vì trung thần liệt sĩ dám nói lời ngay lần lượt bị bắt bớ hạ ngục, ám sát xử tử, còn ai dám tận trung nói thẳng với triều đình? Ai cũng cảm như hèn. Người chính trực khí phách bị sĩ nhục, can gián đã trở thành cấm kỵ. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì quốc gia sẽ bị diệt vong. Công tử đã điều tra chuyện này, phát hiện những chuyện vu khống và ám sát hủy hoại nhân sĩ chính nghĩa, lại là do tiểu hầu gia thực hiện để lấy lòng đám người Thái Kinh, Đồng Quán, Lý Ngạn, Lương Sư Thành, mặt khác cũng muốn ngăn chặn người hiền có cơ hội tố cáo bọn họ trước mặt thánh thượng.

Tiểu Hà Phạm mồm miệng lạnh lợi, nói năng lưu loát:

- Tiểu hầu gia dựa vào bối cảnh tôn quý, lại có thanh danh của cự hiệp làm hậu thuẫn, mới làm ra những chuyện họa nước hại hiền như vậy. Cho nên thế công và công tử hi vọng cự hiệp có thể nhanh chóng chinh đôn môn hộ.

- Đúng vậy, Phương Ứng Khán đã phạm luật trời.

Ôn Tử Bình hậm hực nói:

- Đại hiệp trước trận chém con, e rằng là tình hình bất đắc dĩ, cũng là tình thế khó tránh khỏi.

- Cho dù Phương Ứng Khán tội ác tày trời, nhưng hoàng đế vẫn sùng ái hắn. Ta... ta cũng không tiện ra tay giải quyết hắn...

Ôn Nhâm Bình cảm hận nói:

- Vậy thì phải xem cự hiệp giúp lý, hay là giúp thân.

- Nếu hắn thật sự làm những chuyện thương thiên hại lý này, dù thánh thượng không cho phép, thiên tử cố sức bảo vệ, ta cũng phải khiến hắn bị trừng phạt đúng tội, không tiếc chọc giận luật trời.

Cự hiệp nói giọng âm vang:

- Điều duy nhất ta sợ là...

Nói đến đây, thần sắc lại thê lương, âm đạm.

Mọi người đều không biết vì sao y thương cảm, cũng không biết y sợ điều gì.

Bọn họ đều rất tò mò, đều hi vọng cự hiệp có thể nói rõ.

Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh lại đổi đề tài:

- Ta thấy mọi người đến đây, chẳng qua là hi vọng mời được Phương cự hiệp gia nhập phe mình, nhằm tăng uy danh.

Ôn Nhâm Bình nói:

- Hoàng thượng đã nói rõ sẽ đặc cách đề bạt cự hiệp, thẳng vào Long Đồi.

Ôn Tử Bình nói:

- Lão Tự Hiệu và Phương cự hiệp vốn có giao tình, chắc rằng Phương cự hiệp sẽ không đến mức bỏ gần tìm xa.

Trương Thán nói:

- Kim Phong Tề Vũ lâu chi có một chữ đối với cự hiệp, đó là “thành”, chúng ta dùng thành ý để mời.

Trương Thán vừa lên liền phát hiện đối thủ tranh mời Phương cự hiệp rất nhiều, hơn nữa ai cũng có có thực lực, không dễ đánh bại, đồng thời cũng phát hiện cự hiệp dường như không muốn giúp ai, nếu tới kinh sư thì đã sớm có quan điểm riêng, cho nên hắn cũng không nói nhiều, chỉ nghe ngóng then chốt, lại yên lặng theo dõi biến hóa.

Lôi Du Cầu nói:

- Nếu ta là cự hiệp, ta sẽ chọn Lục Phân Bán đường. Ngải đến Lục Phân Bán đường, Lôi cô nương nhất định sẽ nghe lời ngải, Dịch đại đường chủ cũng

nhất định sẽ nghe theo ngài. Đến lúc đó, nếu Lục Phân Bán đường phạm sai lầm cũng có thể cải tà quy chính, nếu suy nhược lâu ngày cũng nhất định có thể chuyển xấu thành tốt. Lục Phân Bán đường nhìn giống như hắc bang, nhưng vẫn biết phải trái rõ ràng, cũng có người hiệp nghĩa trung thành. Đường nhiên tôi cũng có tư tâm, rất hi vọng cự hiệp đi một chuyến.

Bành Tiêm vội nói:

- Cự hiệp nhất định đừng tin vào lời đồn, tiểu hầu gia đợi ngài là một lòng hiếu thảo ...

Thái Tiểu Đầu nói:

- Tiểu công tử đợi cự hiệp là vì tấm lòng hiếu thảo, ngày ngày chờ mong cự hiệp để hầu hạ tận hiếu. Y là người tài cao bị đổ ky, bị kẻ xấu gièm pha ly gián ...

Hai hàng lông mày Ôn Nhâm Bình nhướng lên, quát lớn:

- Cái gì?

Thái Tiểu Đầu vội ngậm miệng không nói nữa. Chu Nguyệt Minh lại cười nói tiếp:

- Ta không có chuyện gì, chỉ mời cự hiệp đến hình bộ uống ly trà.

Tiểu Hà Phạm không chịu thua kém:

- Công tử nhà tôi mời cự hiệp phá đại án, biểu dương chính nghĩa cho dân chúng vô tội bị hàm oan trong kinh sư.

Cự hiệp chỉ mỉm cười, gật đầu:

- Các người đều có tâm, có lý... đáng tiếc ta chỉ có một mình, không có ba đầu sáu tay, cũng không thể phân thân ...

Cao Tiểu Thượng biết điều tiếp lời:

- Có điều, phần lớn các người đều có một nguyện vọng chung, đó là hi vọng cự hiệp trước tiên trừ đi mối họa tiểu hầu gia... đúng không?

Ngoại trừ Thái Tiểu Đầu và Bành Ngũ Hồ, những người khác hiển nhiên đều đồng ý.

Lại có một người cười lạnh nói:

- Ta thấy giết một tiểu hầu gia, nghiệp chướng vẫn chưa thể trừ hết. Lục tặc trong triều, những kẻ cầm đầu hại nước, trước tiên phải diệt trừ từng tên.

Người nói chuyện là Trương Thán.

- Nếu muốn thanh lọc thiên hạ, trước tiên cần phải đối phó với những kẻ gian ác khiến cho quốc gia hỗn loạn, dân chúng lầm than.

Cao Tiểu Thượng nói rành mạch phân minh:

- Hán thái phó Khuông Hoành từng nói, người thông minh thông suốt thường nhìn rõ mọi việc, lại không thể tha thứ cho người khác; người kiến thức nông cạn thường ánh mắt hạn hẹp, không thể nhìn rõ nội tình; người kiên cường chính trực thường tính tình hung dữ, không thể bỏ qua sai lầm; người ôn nhu đôn hậu thường khó hạ quyết tâm, không thể quyết đoán kịp thời; người điềm đạm an tĩnh thường quá hèn yếu, không thể nắm lấy cơ hội; người lòng dạ rộng lớn thường sơ suất lơ là, nhớ ít quên nhiều. Nhưng muốn giết gian chém tà, tiêu diệt những kẻ gian manh xảo trá, tà ác xấu xa, trước tiên phải thanh trừ từ bên cạnh mình, cho nên ...

- Cự hiệp vẫn sẽ theo ý của đại đa số người ở đây, trước tiên giải quyết chuyện tiểu hầu gia gây loạn, sau đó mới đến xử lý công việc bên mình, có điều ...

Cao Tiểu Thượng giống như đã được Phương cự hiệp gợi ý trước, nói vô cùng tự tin, cũng an bài chu đáo:

- Y và tiểu hầu gia dù sao cũng có nghĩa cha con, vẫn ôm hi vọng có thể thuyết phục Phương Ứng Khán ăn năn hối lỗi, quyết không từ bỏ. Nếu tiểu hầu gia không có ý hối cải, cự hiệp cũng tuyệt đối không bỏ qua. Cho nên, y rất tiếc không thể theo cách của các người, không thể tiếp nhận ý tốt của mọi người. Y không giúp ai cả, cũng không đi đâu cả, nhưng sẽ tự tìm đến tiểu hầu gia, trước tiên giải quyết chuyện nhà này.

Hắn ôm quyền, chấp tay, nói một cách rõ ràng đánh thép, tung hoành bốn phương:

- Vẫn xin các vị trở về đi. Để mọi người tay không mà về, thật xấu hổ. Nhưng cự hiệp nhất định không phụ kỳ vọng của các vị, sẽ có một câu trả lời rõ ràng.

Hắn cao giọng nói:

- Về điểm này, ta có thể bảo đảm chư vị hôm nay sẽ không đi một chuyến uống công.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thứ mọi người cần là một anh hùng

Cự hiệp và một tên đệ tử nhập thất của y, một người cưỡi ngựa, một người cưỡi lừa, không nhanh không chậm tiến vào kinh thành.

Mọi người đều nghe đồn:

- Cự hiệp trở lại rồi!

Hào hán trong kinh đều bàn tán với nhau, cảm thấy phấn chấn:

- Lần này e rằng tiểu hầu gia gặp nạn rồi!

Cũng có người đầy mong đợi:

- Đám người hại nước nắm giữ triều chính kia, có lẽ cuối cùng phải chạy trốn kiếp nạn rồi!

Rất nhiều nhân vật võ lâm, đệ tử giang hồ, các bang, các phái, các đường đều đi ra nghênh đón cự hiệp, đưa ra lời mời, chỉ hi vọng y đến trong môn một chuyến.

Cự hiệp ở trên ngựa chỉ mỉm cười, gật đầu, chấp tay, chào hỏi.

Cao Tiểu Thượng đi theo bên cạnh lại thay y nói chuyện:

- Lần này cự hiệp vào kinh, không đi đâu cả, chỉ muốn gặp thân nhân, dọn dò một chút chuyện riêng. Cảm ơn thịnh tình của mọi người. Cự hiệp chỉ ở đây một ngày rồi sẽ đi.

Y khéo léo từ chối ý tốt của mọi người, nhưng lại kiên quyết từ chối lời mời của các phái.

Không chỉ có hào hán giang hồ chào đón, mà bình dân bách tính còn nhiều hơn. Bọn họ vừa nghe “cự hiệp trở lại rồi”, những người từng chịu ân huệ của y, từng nghe đến truyền kỳ của y, tất cả đều chạy đến nhìn y, dùng tiếng vỗ tay và hoa tươi để thăm hỏi và cầu chúc.

Phương cự hiệp nhìn thấy bình dân bách tính, lại xuống ngựa, ân cần hỏi han bọn họ, giải quyết nghi vấn khó khăn, khiến cho người càng lúc càng đông, gần như vạn người đổ xô ra đường, tranh nhau xem khí khái anh vũ của cự hiệp.

Cho đến khi Cao Tiểu Thượng gạt mọi người ra, năm lần bảy lượt xin lỗi, bày tỏ cự hiệp có chuyện phải làm, chờ sau hãy nói, mọi người mới miễn cưỡng nhường ra một con đường, cự hiệp cũng lưu luyến cáo biệt lên ngựa.

Bọn họ vẫn là một lừa một ngựa, không nhanh không chậm đi về hướng Bất Giới trai.

Cự hiệp trên ngựa mặc một bộ áo dài, không có vật gì khác, chỉ có một thanh kiếm đeo bên hông.

Trên vỏ kiếm có đóng ấn phù của Đại Lý tự.

Có ấn phù này, bình dân bách tính mới có thể mang kiếm đeo đao đi khắp đường lớn ngõ nhỏ, ngoại trừ một số nhân vật đặc biệt, nếu không thì quá nửa đã sớm bị chặn lại rồi.

Đương nhiên, có ai dám chặn cự hiệp bắt y giao nộp khí giới?

Tự nhiên, cũng không ai có thể chặn được cự hiệp.

Có điều cự hiệp vẫn làm theo luật pháp. Thanh kiếm kia đã nhiều năm theo y xông pha giang hồ, xung phong giết địch, sinh tử gần bó, vinh nhục không phân, khí của kiếm và mạng của người đã hợp thành một thể, dù thể nào y cũng sẽ không bỏ “nàng”, cũng không bỏ được “nàng”.

“Nàng” là của y.

Có lẽ “nàng” cũng chính là y.

Kiểm chính là sinh mệnh của y.

Sinh mệnh của y là muốn tìm đạo.

Đạo dùng kiếm để tìm, đạo chính là kiếm.

Kiếm dùng để thành đạo, cho nên y chính là kiếm.

Kiếm của y có tên là “Kim Hồng”.

Sinh mệnh của y cũng từng phát ra hào quang màu vàng đỏ.

Y từng làm những chuyện kinh thiên địa, quỷ thần khiếp trên giang hồ phong ba.

Từng dịu dàng thoáng nhìn trong võ lâm hiểm ác.

Đây là y.

Y chính là cự hiệp.

Trên người y chỉ có một thanh kiếm.

Người đi theo y lại mang theo một chiếc bao.

Cứ như vậy, một cự hiệp mang theo một thanh kiếm, cùng với một vị đệ tử trên vai có một chiếc bao nhỏ, tiến thẳng vào kinh sư, đi qua xưởng nhuộm Hắc Y, đến nhà xay Từ Kỳ. Dọc theo đường đi có không ít bình dân bách tính ra ngoài nhìn y, hoan hô khen ngợi.

Công đạo tự ở trong lòng người, hình tượng thực ra là tình nghĩa.

Cự hiệp được lòng người, cự hiệp có tình nghĩa.

Một hiệp giả như vậy, tất nhiên được người người yêu mến.

Nhưng nhìn vào trong lòng cự hiệp, lại bỗng nhiên dâng lên một nỗi chua xót.

Phụ lão anh em hoan nghênh ta như vậy, ta quả thật nên làm thêm chút việc giúp bọn họ, mới không có lỗi với lương tâm.

Nhưng vào lúc đảo điên nguy ngập này, trên bị gian nịnh chiếm cứ, dưới bị ác bá xâm phạm, sức một người làm sao có thể xoay chuyển càn khôn?

Chỉ hi vọng Tiểu Khán có lòng hướng thiện, vận dụng thế lực trong triều ngoài triều mà hắn đã tập hợp mua chuộc những năm gần đây, làm một vài chuyện cho mọi người, làm một số chuyện cho quốc gia.

Phương cự hiệp chỉ cảm thấy trong lòng u ám.

Mọi người ở đây đều cần một anh hùng.

Địa phương cần anh hùng không phải là địa phương tốt, ít nhất cũng không phải là một nơi thái bình.

Y vốn không muốn làm anh hùng, bởi vì anh hùng quá khổ sở.

Y chỉ muốn làm ẩn sĩ, tưới hoa cúc té Trùng Dương.

Y không sợ chết, nhưng y càng hi vọng sống vui vẻ.

Nhưng khi nghe mọi người đều kể khổ với mình, không ai có thể thể vui vẻ sống tiếp được, bản thân y há có thể an tâm thoải mái, chỉ lo thân mình, lên lên sống tiếp?

Sống như vậy còn có ý nghĩa gì.

Nhiệt huyết, y tự đánh giá vẫn còn, nhưng đến cái tuổi này rồi, chỉ thường biểu đạt bằng sự dửng dưng.

Lần này tới kinh sư, y đã quyết định phải làm một chút chuyện cho bình dân bách tính.

Làm vài chuyện tốt rồi mới rời khỏi.

Không thể tay không mà về, phụ lòng mọi người.

Nếu như nề quá hoá hồng, tham sống sợ chết, không bằng quyết trận sinh tử, oanh oanh liệt liệt.

Không tiếc chọc giận luật trời, càng không tiếc dùng một người địch một nước.

Mặc dù có Cao Tiểu Thượng hò hét dẹp đường, nhưng đám người ở đường lớn ngõ nhỏ vẫn không chịu tản đi, tụ tập trước đường và bên đường ló đầu nhìn y, bàn luận sôi nổi, chỉ chỉ chỗ chỗ.

Bỗng nhiên, mọi người đều tản ra hai bên, trăm ngàn người lập tức yên tĩnh lại.

Lúc này đại khái còn cách Bất Giới trai hơn một dặm đường.

Cự hiệp đã không cần đến đó nữa, bởi vì y đã không cần phải đi.

Y đến Bất Giới trai là vì muốn gặp con nuôi Phương Ứng Khán của mình.

Y muốn gặp người này, khuyên hấn cải tà quy chính.

Mọi người ở đây cần một anh hùng.

Phương Ứng Khán tuyệt đối có đủ điều kiện trở thành anh hùng.

Tiểu Khán tội gì cứ muốn làm tiểu nhân gian nịnh.

Cự hiệp muốn khuyên bảo hấn, nếu không thể khuyên hấn đi về chính đạo, nói không chừng lúc cần thiết sẽ mang hấn khỏi kinh rồi tính sau.

Một khi rời khỏi kinh thành, Tiểu Khán mất đi vây cánh, có lẽ nhất thời không làm ác được, mình sẽ từ từ dẫn hấn đi về con đường hướng thiện.

Y tin tưởng với tư chất thông minh của Tiểu Khán, sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn giác ngộ, quay đầu là bờ.

Nhớ năm đó, Tiểu Khán thông minh, khả ái, linh hoạt, nhạy bén như thế, một lòng hiếu thảo, cộng thêm lòng thành, khiến Văn Y thương yêu biết bao, vui mừng biết bao.

Nhớ tới Văn Y...

Trong lòng y đau xót, tâm lý cũng buồn bã.

Đồng thời nội tâm dâng lên bao nhiêu vui buồn tan hợp, yêu hận hợp tan, bao nhiêu nỗi niềm, say mê và tan nát...

A, Văn Y.

Chuyện thứ hai mà y vào kinh, chính là vì Văn Y.

Bởi vì y nhận được tin tức, đó là gần đây lại có tin tức của Văn Y.

Không phải Văn Y đã qua đời lâu rồi sao?

Vì vậy, y chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, tình cảm sôi sục, một đường chạy đến kinh thành.

Rất nhiều đệ tử, nhưng y chỉ mang theo một tên tùy tùng.

Cự hiệp vào kinh để làm gì?

Vì vợ, tìm vợ.

Vì con, khuyên con.

Chỉ như vậy mà thôi.

Thực ra cự hiệp cũng chỉ là người phạm.

Hiệp tình cũng vốn là nhân tình.

Nhưng hiện giờ y đã không cần đi Bất Giới trai gặp Phương Ứng Khán nữa.

Bởi vì Phương Ứng Khán đã tới.

Phía cuối đường Hồng Bó, một người đang khầu đầu quỳ gối, toàn thân áo trắng như tuyết, không nhìn thấy rõ gương mặt.

Cho dù không thấy rõ gương mặt, nhưng cự hiệp vừa nhìn đã nhận ra.

Thân thể nhỏ nhỏ vốn lẽ loi yếu ớt này, chính là hài nhi mà y và ái thê một tay nuôi lớn.

Hốc mắt của y nóng lên, không nhìn được kêu lớn:

- Hài tử!

Bên kia đường dài vang lên tiếng trả lời, tràn đầy sự ngây thơ và hiếu thảo của con với cha:

- Phụ thân!

Sau đó mới có thể kìm nén tâm tình, giọng nói khẽ run lên giống như dây đàn ở âm cao:

- Hài nhi bất hiếu ở đây cung nghênh nghĩa phụ giá lâm, có gì lỗi nghịch xin cứ trách phạt!

Nam tử áo trắng đang quỳ này chính là đại ma đầu, tiểu sát tinh khiến người người trong kinh sư, trong võ lâm nghe tên đều biến sắc, nghe tiếng đều tránh đi.

“Thần thương huyết kiếm tiểu hầu gia, lật tay gió mây trời tay mưa”, còn có danh hiệu là “Thập Thanh Tài Tử”, Phương Ứng Khán.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thứ ta cần là anh hùng chân chính

Không chỉ có một mình hần quỳ.

Còn có hai người khác quỳ với hần.

Hai người này quỳ phía sau hần, một già một trẻ.

Người già mái tóc trắng xoá, khom lưng cúi người, toàn thân run rẩy không ngừng. Người trẻ còn trẻ hơn Phương Ứng Khán một chút, quỳ ở nơi đó, thoạt nhìn cũng cảm thấy hần khúm núm hơn một chút, thành kính hơn một chút, cũng hoảng hốt hơn một chút.

Ngoài trừ những người này, còn có người không quỳ.

Đó là một nam tử trẻ tuổi. Trẻ tuổi vốn đã là cái đẹp, mà người trẻ tuổi này dường như còn đẹp đến tỏa sáng, phát sáng, tùy tùy tiện tiện đứng ở đó, lúc bất động thì yên tĩnh hơn trứng gà, lúc hành động thì giống như gió thổi lật qua trang sách, lúc cười lại khiến người ta nhìn thấy đau xót thất thần, không cần động thủ cũng có thể đánh ngã người... .

Cự hiệp không tiếp tục nhìn, ít nhất cũng không nhìn kỹ.

Y vừa nhìn đã thấy được ba chuyện.

Thứ nhất, đây là một cô gái.

Hơn nữa còn là một cô gái tuyệt sắc cải trang thành nam.

Thứ hai, cô gái này rất xuất sắc.

Chẳng những xuất sắc, hơn nữa còn khó tiêu chọc. Nếu so với đám hảo hán võ lâm nghênh đón mình vào buổi sáng như “Tiểu Kiếm Hình Tổng” Chu Nguyệt Minh, “Tàn Hoa Bại Liễu Nhiệm Bình Sinh” Ôn Nhâm Bình, “Âm Tinh Viên Khuyết Yêu Minh Nguyệt” Ôn Tử Bình, “Phóng Hóa Vương” Lôi Du Cầu, “Phạn Vương” Trương Thán, “Linh Đình Dao” Thái Tiểu Đầu, “Ngũ Hồ Đoạn Hồn Dao” Bành Tiêm, “Ngân Hà Hóa Tinh Kiếm” Hà Phạm, cùng với cao thủ Thục Trung Đường môn vẫn luôn nấp trong bóng tối không lộ diện (hiện giờ ít nhất vẫn còn hai tên đi theo)... e rằng cô gái này còn khó đối phó hơn tất cả cộng lại.

Thứ ba, cô gái này rất gian trá, nhưng nàng chẳng những rất thanh, rất tú, hơn nữa còn là một xử nữ.

Cự hiệp cũng không tập trung quan sát cô gái này, chỉ vì y từng tu luyện nội công tâm pháp “Nhất Khí Quán Nhật Nguyệt”, hơn nữa đã luyện đến cảnh giới tùy theo ý thích, nội ngoại gia công pháp đều đạt đến trình độ đỉnh cao, cho nên chỉ nhìn một lần đã phát giác ra cô gái này là một xử nữ.

Y cũng không đặc biệt cảm nhận, nhưng trực giác lại nói cho y biết như vậy.

Y biết phán đoán của mình sẽ không sai.

Từ trước đến nay, nội công của y càng cao, võ công càng mạnh, không biết vì sao trực giác cũng càng hiệu nghiệm, linh cảm càng mãnh liệt.

Có lẽ, tu luyện võ công nội lực thực tế là một loại yếu quyết mở ra lực lượng tâm linh, thiên phú trời sinh. Con người vốn có tiềm năng bất tận, vượt quá tưởng tượng, chỉ là đại đa số người không tìm ra trọng điểm và mấu chốt, không hiểu phương pháp, không biết vận dụng mà thôi.

Một khi luyện thành, đi lên con đường, chẳng những võ công cá nhân sẽ mạnh lên, mà khi kích phát tiềm lực thì cả trực giác cũng trở nên nhạy bén, có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không nhìn được, không nghe được, không ngửi được, không cảm giác được.

Chẳng hạn như động đất, y có thể biết trước.

Ví dụ như mưa gió, y có thể đoán trước.

Lại như chém giết, y chẳng những thành công tránh thoát mấy lần ám sát, ngay cả ngày xưa cứu thánh thượng thoát khỏi một kiếp cũng là dựa vào loại xúc giác hơn người này.

Do đó y lập tức cảm giác được.

Đó là một cô gái trong vắt, khó chọc, nhưng vẫn là xử nữ.

Phát giác được điểm này, cự hiệp giống như có phần an ủi, có điểm yên tâm.

Nếu nàng vẫn là xử nữ, hiển nhiên chưa từng phát sinh quan hệ gì với Tiểu Khán, một khi muốn nghiêm chỉnh xử lý chuyện của nàng cũng không cần phải băn khoăn nhiều.

Cự hiệp từng nghe nói về cô gái này, cũng đã nghe nói đến quan hệ li kỳ giữa nàng và Phương Ứng Khán.

Giang hồ đều đồn đại tiểu hầu gia và nàng đã sớm làm những chuyện bừa bãi, trong đó còn có một vấn đề mà Tiểu Khán sắp phải đối diện, e rằng không dễ xử lý.

Nhưng bây giờ xem ra, sự thật lại có khác biệt.

Cự hiệp cũng hi vọng lời đồn sai lầm.

Y biết cô gái này chẳng những khó đối phó, hơn nữa còn là một sát thủ chuyên dùng việc phản bội người khác làm thú vui.

Nàng rất nổi danh.

Trước kia nàng được gọi là “Quách Đông Thần”, đó là quãng thời gian nàng còn ở Kim Phong Tế Vũ lâu.

Nàng cũng tên là “Lôi Mị”, đó là thời kỳ nàng ẩn nấp tại Lục Phân Bán đường.

Nghe nói Tiểu Khán gọi cô gái này bằng một cái tên thân mật, đó là “A Văn” (con muỗi).

Gọi nàng là A Văn, có thể là vì hắn yêu thương nàng, cũng có thể là vì nàng có tư thái linh hoạt, vóc người nhỏ nhắn.

Nhưng khi ở trước mặt, người của tập đoàn Hữu Kiều đều chỉ dám gọi nàng là “tiểu phu nhân”.

Phu nhân của tiểu hầu gia đương nhiên là “đại phu nhân”, nhưng còn chưa chính thức cưới vào cửa, cho nên trước tiên gọi là “tiểu phu nhân” cũng chuẩn xác tám phần.

Nịnh hót phải đúng lúc, a dua phải kịp thời.

Nhưng hiện giờ xem ra, nàng còn không xem là tiểu phu nhân thật sự.

Những chuyện này cự hiệp đã sớm biết, nhưng hôm nay mới chính mắt nhìn thấy cô gái tên Lôi Mị này.

Đương nhiên, Phương Ứng Khán không thể đoán được cự hiệp luôn cách xa kinh sư, không hỏi thế sự lại biết những chuyện này, hơn nữa còn biết tường tận như vậy.

Ngay cả chuyện không nên biết cũng biết rất kỹ càng.

Con có một người khác không quý.

Đó là một lão thái giám.

Lão thái giám này rất cao lớn, tướng mạo rất hiền lành, nhưng có lúc lại trở nên cực kỳ uy nghiêm. Điều thú vị là dưới cằm hắn còn mấy chùm râu vàng

lừa thừa, khiến người ta liên tưởng đến liệu có phải hấn tịnh thân không được “sạch sẽ” hay không.

Từ phục sức của hấn có thể thấy được, hấn là thủ lĩnh trong đám thái giám, có thể ra vào cung tự nhiên, hơn nữa còn rất được hoàng đế tin tưởng.

Cho nên hấn không thể quý.

Hấn chỉ có thể quý với thiên tử.

Nhưng ngoại trừ “quý xuống đất”, hấn vẫn lễ độ cung kính, biểu đạt tất cả sự tôn trọng sùng kính từ đáy lòng dành cho cự hiệp.

Có điều cự hiệp vẫn phát hiện được một điểm.

Địch ý!

Lão thái giám này thần thái vô cùng kính cẩn, địa vị trong cung cực kỳ cao quý, vai vế giang hồ cũng vô cùng quan trọng, đồng thời cũng là trợ thủ lớn nhất của Tiểu Khán cai quản tập đoàn Hữu Kiêu, rốt cuộc vẫn có địch ý với y.

Nhưng chỉ là địch ý, cũng không phải sát ý.

Chỉ có một người hoàn toàn không có địch ý với y.

Chỉ có thân tình, tình cảm hiếu thuận của con đối với cha.

Đó đương nhiên là Phuong Ứng Khán.

Tấm lòng hiếu thảo này là thứ động lòng người nhất, cũng đã đánh động trái tim cự hiệp.

Y sai bước qua, đỡ Phuong Ứng Khán dậy.

- Hải tử, con cứ đứng lên rồi hãy nói...

Phuong Ứng Khán từ từ đứng lên. Cự hiệp lại nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta rung động.

Nước mắt.

- Nghĩa phụ!

Hấn ghen ngào nói:

- Con thật nhớ người.

Thân tình dù sao cũng lớn hơn tất cả.

Có gian có trá, hấn cũng là con của mình.

Cự hiệp và Phuong Ứng Khán ôm nhau, cảm nhận được đầy đủ tình cảm ái mộ và thành ý của hấn.

Trong phút chốc, cự hiệp gần như đã hoàn toàn tha thứ cho hấn.

Nhưng trên nguyên tắc, cự hiệp quyết không dễ dàng thay đổi.

Y gật đầu đáp lễ Mễ Thương Khung, nhìn thấy ánh mắt ngàn câu vạn chữ của Tiểu Khán, liền nói:

- Có chuyện gì, trở về rồi hãy nói... con là một danh nhân, cũng là một lãnh tụ tại kinh sư, làm như vậy để người khác nhìn thấy thì không tốt.

Y suy nghĩ cho Phuong Ứng Khán.

Không ngờ Phuong Ứng Khán lại nói:

- Phụ thân, chúng ta đừng trở về Bất Giới trai, được không?

- Sở dĩ con vội vàng mời cha về kinh một chuyến, không phải vì chuyện gì khác, mà là nghĩa mẫu, gần đây đã có tin tức...

Phuong Ứng Khán lập tức nói rõ vấn đề chính:

- Chúng ta lên Chiết Hồng sơn được không?

Chiết Hồng sơn, đó là ngọn núi cao nhất ở gần kinh kỳ.

Nghe nói trong núi sâu có tiên nhân, vẫn luôn dùng chân nguyên pháp lực che chở thiên tử và triều đình. Do đó, có lúc hàng rào trong ngự hoa viên của hoàng đế vô cớ bốc cháy, chính là trò đùa của những tiên nhân kia. Có lần một cây quế lớn trong cung đột nhiên dòi lên phía trước tám bước, đến hoàng hôn ngày hôm sau lại lùi năm bước, chính là tiên nhân đang chỉ điểm sai lầm. Các sử quan, khâm thiên giám trong cung đều ghi lại những chuyện này. Có lúc trong đình viện bỗng có một con phượng hoàng bay tới (mặc dù sau đó có người hiểu biết nói rằng đó chỉ là gà rừng biến dị, nhưng không lâu sau nhân sĩ có kiến thức kia lại bị ban cho cái chết), còn có gấu trong vườn thú lại biết nói vài câu tiếng người (sau đó truyền ra, lại trở thành con gấu đồng bác kia còn niệm kinh văn với hoàng đế), nghe nói đều là tiên nhân trong rừng rậm, trong núi lớn này muốn chơi đùa với quân vương. Trong núi còn xây một tòa hoàng cung của tiên nhân, cũng có văn võ bá quan, sau này muốn mời đường kim thiên tử qua chủ chính.

Tể tướng Thái Kinh có kiến giải như vậy.

Đại tướng quân Đồng Quán đương nhiên cũng cùng ý kiến này.

Ngay cả thái phó Lương Sư Thành rất có học vấn cũng ủng hộ thuyết pháp này, cho nên người người đều tin, còn tin không nghi ngờ.

Người thứ nhất tin tưởng dĩ nhiên là Triệu Cát.

Vì lý do cẩn thận, hắn còn từng hỏi Gia Cát tiên sinh.

Lúc đó câu trả lời của Gia Cát Tiểu Hoa là:

- Bệ hạ anh minh cơ trí, chỉ cần tin là thật, có lẽ không chuyện gì không phải thật.

Triệu Cát vẫn muốn hỏi ý kiến của Gia Cát, Gia Cát Tiểu Hoa cũng chỉ bổ sung một câu:

- Thực ra thế sự không phân thật giả, chỉ xem người có tin hay không. Người tin rồi, dù giả cũng thành thật; nếu người không tin, chính là thật cũng thành giả.

Lúc này Triệu Cát mới hài lòng.

Sau đó, Thư Vô Hỷ rất bất mãn vì thái độ lấp lửng này của Gia Cát tiên sinh, cho nên kháng nghị. Gia Cát lại trả lời:

- Nếu như ta nói là giả, không phải thật, nhưng bọn họ không tin, vậy cũng chỉ là nói vô ích, không chừng còn phải bồi thường tính mạng. Hiện giờ ta nói xin hoàng thượng tự phân biệt thật giả, chữa lại đường lui, sau này còn có thể dùng ví dụ khác để ngầm khuyên can. Hiện tại mọi người đều nói có chuyện như vậy, ta lại nói không có, quét sạch hứng thú của người ta, vậy thì phải quét mộ của mình rồi.

Cho nên mọi người đều giống như hoàng đế, tin tưởng trên ngọn núi lớn ở tây nam có thần linh, có tiên nhân, có truyền kỳ, có pháp lực, càng có thêm rất nhiều thứ mong ước như là trường sinh bất lão, cực lạc thế gian, hồng trần niết bàn, thiên thượng nhân gian.

Nhưng đối với cự hiệp, núi này cũng không phải đại biểu cho kỳ vọng.

Mà là bi thương, cùng với hoài tưởng.

Ái ân của y chính là mất tích tại núi này, nhiều ngày sau tìm thấy thi thể đã không phân biệt được, từ đó y mang theo thương tình và bi hận rời khỏi kinh sư.

Nghe được tin tức này, trong lòng cự hiệp cảm thấy hỗn loạn.

Sở dĩ y thoái ẩn giang hồ, trước tiên là vì mất đi người yêu.

Mất đi người yêu, y mới cảm thấy ông trời sao quá tàn nhẫn, khiến tình yêu đối với nhân gian, chí lớn đối với thế gian cũng bị ảnh hưởng, do đó y mới từ bỏ tất cả, ẩn dật lánh đời một thời gian dài.

Mặc dù y cũng không muốn trèo lên núi cao, nhưng Phương Ứng Khán đã nói như vậy, y biết nhất định có nội tình khác, bèn trả lời:

- Được.

Nhưng y cũng không quên nhắc nhở một câu:

- Con có nhớ huynh đệ Nhị Thập Thất Hoa Sinh từng đảm nhiệm chức ngự tiền thị vệ không?

Thân thể Phương Ứng Khán run lên, không biết vì sao nghĩa phụ lại nhắc đến tên người này vào lúc này, nơi này, ngay trước công chúng, chỉ nói:

- Có nhớ.

Cự hiệp hừ lạnh một tiếng, nói:

- Con nhớ được thì tốt.

Y còn chưa nói tiếp, đột nhiên trong đám người có một lão hán chạy ra, tuổi tác đã cao, tóc trắng đầy đầu, mặt đầy nếp nhăn, không biết vì sao lại rất tức giận, gào thét la hét, dùng hai ngón tay chỉ vào Phung Ứng Khán ở phía xa, vung quyền múa tay, giống như muốn xông lên điên cuồng cắn xé Phung Ứng Khán, trong mắt cũng giống như sắp bắn ra tia lửa.

Phung Ứng Khán chỉ cúi đầu đứng đó, không dám có động tác gì.

Hắn không ra hiệu, Nhậm Lao và Nhậm Oán ở phía sau cũng không dám hành động.

Cự hiệp khề than, gật đầu một cái.

Cao Tiểu Thượng bên cạnh y lập tức hành động.

Cao Tiểu Thượng ngăn lão hán đầu bạc lại, khuyên lão dừng tay, nhỏ giọng nói gì đó vào tai lão. Ngực và vai lão hán không ngừng nhấp nhô run rẩy, mặc dù tâm tình rất kích động, nhưng cuối cùng vẫn tạm thời kiềm chế lại.

Mễ Thương Khung thấy vậy, liền xá dài với cự hiệp, nói:

- Chúng ta ở đây, cung nghênh cự hiệp, giá lâm kinh sư, lãnh tụ võ lâm.

Cự hiệp chỉ lạnh nhạt nói:

- Không dám. Công công là tiền bối võ lâm, tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, đa lễ lại khiến tại hạ giảm thọ rồi.

Mễ Thương Khung lộ ra mấy chiếc răng vàng, nhếch mép cười:

- Học không có trước sau, người thông hiểu đi đầu. So với đại hiệp tiểu ngao giang hồ, tạo phúc võ lâm, cái tuổi này của ta chỉ xem như là ngọc già sống uống mà thôi. Vị kia chính là cao đồ của cự hiệp, “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng Cao thiếu hiệp đúng không?

- Đúng.

Cự hiệp mỉm cười nói:

- Hắn cũng được người ta xưng là Thuận Nghĩa Tiểu Gia Cát.

Hôm nay Mễ Hữu Kiều đã đặc biệt xông rất nhiều hương hoa, nhằm che giấu “mùi vị lão nhân” gần đây càng nồng nặc:

- À, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lần này cự hiệp không tiếp lời.

Người tiếp tục lại là Lôi Mị.

Nàng dùng đôi mắt đẹp liếc về phía Cao Tiểu Thượng, cũng không biết là giễu cợt, phản kích ý kiến của Mễ công công, hay là có dụng ý khác:

- Cao Tiểu Thượng, Cao Tiểu Thượng, cái tên thật bình thường... Những chuyện “danh bất hư truyền” của hắn chắc là nhiều lắm nhỉ.

Tâm tình của cự hiệp lúc này vẫn đặt trên người Phung Ứng Khán.

- Ta vẫn luôn hi vọng con trở thành một người anh hùng, một vị hiệp sĩ.

Y đau xót, nặng nề trầm giọng nói:

- Thế nhưng...

- Nghĩa phụ, con vẫn luôn khiến người thất vọng.

Phung Ứng Khán lại xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nói:

- Thứ người cần là một anh hùng chân chính, nhưng con lại là một kẻ bại hoại, nham hiểm, công tử bột.

- Không, không phải như vậy, còn không đến mức hại hết muôn dân.

Cự hiệp không khách khí nói:

- Nhưng con còn tệ hơn như vậy. Con xưng là anh hùng, nhưng lại mưu cầu tư lợi. Con muốn làm hiệp sĩ, nhưng lại làm hết chuyện xấu.

- Như vậy càng tệ hại.

Cự hiệp nói:

- Một kẻ xấu lại khiến người ta cho rằng hắn là người tốt, nếu so với một kẻ xấu mà mọi người đều biết là hắn xấu, vậy thì càng bại hoại, càng xấu xa hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhãn thần và thần nhãn

- Thế nhưng...

Phương Ứng Khán muốn nói lại thôi.

- Nhưng cái gì?

Cự hiệp hỏi:

- Con là một đứa trẻ thông minh, ta tin con sẽ có lý do.

- Con thân ở kinh thành. Nơi này phía trên thì mục nát, phía dưới dĩ nhiên cũng bại hoại. Nếu không gia nhập với bọn họ, con sẽ là người đầu tiên bị găm nhăm sát hại.

Lúc Phương Ứng Khán nói chuyện, vẻ mặt không phải kiên trì mà là ủy khuất, giống như lời của hắn cũng không phải biện hộ mà là giải thích.

- Mấy năm trước, con ở kinh thành, không hề có hành động... một khi có hành động, lập tức sẽ bị người ta kiểm chế, giết chết, chính là vì nguyên nhân này. Hải nhi tư chất ngu dốt bất hiểu, nhưng nghĩa phụ mong đợi, không dám phụ lòng, chỉ chờ thời cơ, triển khai hoài bão, báo đáp ân sâu.

- Ta biết. Hiện giờ triều đình đã là một cái chảo nhuộm lớn, vực sâu lớn, vũng lầy lớn, ai rơi vào đó, không cùng chí hướng thì chính là ngoại tộc, trước tiên sẽ tan xương nát thịt, khó mà nương thân.

Đại hiệp cảm khái nói:

- Ta hiểu. Nhưng làm hiệp giả, nghĩa là có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm. Muốn trở thành anh hùng, trước tiên phải có dũng khí ngược dòng đi lên, không theo trào lưu.

- Nghĩa phụ, con xin lỗi người!

Phương Ứng Khán cúi đầu, vẫn là câu nói đó.

Đại hiệp nghe được sự chân thành trong lời nói của hắn.

- Không làm được hiệp sĩ anh hùng cũng không quan trọng, nhưng nếu dùng thủ đoạn dâm độc để đạt được mục đích, vậy thì quá đáng rồi, cũng tổn thương đến người khác quá nhiều.

Đại hiệp nói:

- Vừa rồi ở chỗ nhà xây Tử Kỳ, ta còn nhìn thấy Lý Văn Hoa gánh phân tại đường Bán Dạ.

Phương Ứng Khán ngăn người.

Xem ra hắn nhất thời vẫn không nhớ được ai là Lý Văn Hoa.

- Lý Văn Hoa chính là em ruột của Lý Hoàng Phương. Năm năm trước, hai huynh đệ bọn họ đều là đại học sĩ của Tri Chính điện. Có điều Lý Hoàng Phương được hoan nghênh hơn một chút, đặc chí hơn một chút, làm chức quản đốc. Khi đó vừa lúc con đang được thăng tiến, được sủng ái bên cạnh hoàng thượng.

Đại hiệp đành phải nhắc lại chuyện xưa:

- Lý Hoàng Phương cũng là người thông minh, biết lấy lòng con, có lần còn đưa sáu tiên thọ quả cho con làm lễ. Nhưng khi đó con lại muốn an bài hảo thủ Nhị Thập Thất Hoa Sinh trong Tập đoàn Hữu Kiều thay thế Lý Hoàng Phương, cho nên đã tố cáo với thánh thượng, nói rằng những bản đồ kia là trộm từ ngự hoa viên. Thánh thượng mặt rồng giận dữ, lập tức hạ lệnh điều tra chuyện này. Lý Hoàng Phương thà chết không nhận, thậm chí nguyền sữ vì

không tìm được tội chứng nên hỏi kể của con. Con cười nói, chỉ cần là người thì sẽ đi cầu ăn cơm, còn lo không có tội chứng sao. Thế là thẩm phán ngự sử liền theo kế kiểm tra việc đại tiện của nghi phạm, nói rằng vô cùng hồi thối, khiến ruồi nhặng kéo đến, nhất định là ăn trộm xúc phạm thánh vật của hoàng thượng nên mới có chứng bệnh như vậy. Hoàng thượng quả nhiên tin lời định tội, thẩm phán ngự sử lập tức ra lệnh mổ bụng cắt lười xử tử Lý Hoàng Phụng, còn em trai của y là Lý Văn Hoa và người nhà đều bị tuyên án làm nô bộc tỳ nữ, hốt phân cho người khác. Đây chỉ xem như một chuyện mà con ngẫu nhiên nghĩ ra, nhưng đã hại người ta nhà tan cửa nát, chịu hết sỉ nhục. Trong khi đó ngay cả người nhà của y mà con cũng không biết, gây nghiệt thật sâu.

Đầu của Phụng Ứng Khán càng cúi thấp hơn, dường như không có cả dũng khí để ngẩng đầu lên, nhìn giống như muốn khóc. Mặc dù hắn có lòng dạ độc ác, thần thái hào kiệt, nhưng trong mắt nghĩa phụ cự hiệp vẫn chỉ là một đứa trẻ tình cảm xung động...

Phụng cự hiệp nhìn thấy cũng không nổi, liền nói:

- Những năm gần đây, ta đã sớm phái người thu xếp, mười miệng của Lý gia mới có thể miễn cưỡng sống sót... Còn về vị lão hán chửi mắng con đây, con có biết là ai không?

Phụng Ứng Khán lắc đầu.

Hắn sợ đến mức không dám nói chuyện... cũng có thể là khó chịu đến mức không nói nên lời.

- Lão hán họ Kiều, tên là Thanh Hồ. Lão vốn có một trai một gái, trai lên là Toàn Đông, gái tên là Ngọc Phụng...

Phụng cự hiệp ngừng lại một chút, giọng nói trở nên nghiêm khắc:

- Nói đến đây, con sẽ không quên bọn họ chứ? Con và lão có thù giết người thân!

Ban đầu ánh mắt của Phụng Ứng Khán hiện lên vẻ ngờ ngàng, sau đó từ từ biến thành lo lắng không yên, thậm chí là sợ hãi.

Phụng cự hiệp thở dài một tiếng:

- Xem ra con thật sự là tạo nghiệt không biết nguyên nhân. Kiều Ngọc Phụng là một cô gái xinh đẹp, bốn năm trước cô ấy lên xưởng nhuộm Hắc Y tìm cha, kết quả bị con nhìn trúng, bắt cóc làm nhục cô ấy... con sẽ không quên cả chuyện thương thiên hại lý này chứ.

Lúc này Phụng Ứng Khán mới tỉnh ngộ, run giọng nói:

- Nhưng mà, hài nhi cũng không giết cô ấy.

Cự hiệp hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đương nhiên là không, nhưng còn ác độc hơn tự tay giết chết bọn họ.

Phụng Ứng Khán lòng dạ rối bời:

- Chuyện này... là thế nào?

Về mặt cự hiệp đầy giận dữ:

- Nếu như con trực tiếp giết chết cô ấy, có lẽ cô ấy còn bớt chịu khổ hơn. Con chiếm đoạt cô ấy, trong khi cô ấy vốn đã đính hôn, trượng phu tên là Viên Hạo Ân, cùng với em trai Viên Thuận Ân đều là người bán cá. Viên Hạo Ân và Kiều Ngọc Phụng vốn có đính ước hôn phối, cực kỳ ân ái, hôn nhân chắc chắn sẽ hạnh phúc. Con cường bạo cô ấy, khiến Viên Hạo Ân bị phản như điên, đổ kị thành bệnh, bèn đến Bất Giới trai tìm con gây phiền toái. Kết quả bị cắt đứt chân trái, trở thành người tàn phế...

Phụng Ứng Khán nghe vậy giống như kinh tâm động phách:

- Có chuyện này à? Sao con lại không biết!

Liền quay đầu nhìn Mễ Thương Khung.

Hắn không nhìn Nhậm Lao, Nhậm Oán, bởi vì bốn năm trước, “Nhậm Thị Song Hinh” này vẫn là tâm phúc đại tướng của Chu Nguyệt Minh, còn chưa theo phe cánh của Phụng tiểu hầu gia.

Hắn cũng không nhìn Lôi Mị, bởi vì gần đây nàng mới đi theo hắn.

Nếu hắn đã làm chuyện như vậy, vào lúc này càng sẽ không nhìn nàng.

Nhưng nàng lại đang nhìn hắn, thần sắc rất kỳ lạ.

Giống như một con mèo không biết vì sao con chó lại đuổi theo cái đuôi của nó, mặc dù bản thân mèo cũng có đuôi, cũng thường đuổi theo cái đuôi của mình.

Cũng giống như một con con chuột đang nghiên cứu vì sao con rùa lại rút đầu vào mai, tuy rằng con chuột cũng thường co mình vào kẽ tường dưới tủ.

Nghe được câu hỏi của Phương Ứng Khán, Mễ công công trả lời ngay:

- Công tử đương nhiên không biết. Viên Hạo Ân đương nhiên không đến gần ngài được, ngay cả Bất Giới trai cũng không thể xông vào, đã bị Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường đánh đến mặt mũi bầm dập, nằm sấp không dậy nổi nữa.

Phương Ứng Khán giậm chân nói:

- Lúc đó sao công công ngài không lập tức nói cho ta biết?

Mễ Thương Khung nói:

- Ta cũng là sau đó mới biết được chuyện này, nhờ bọn Đại Cá Tù, Tiểu Bất Điểm báo cáo.

Đại Cá Tù và Tiểu Bất Điểm là hai trong số tiểu thái giám bên cạnh giúp hấn khiêng côn, còn Thăng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn là hai tùy tùng thân tín của Phương Ứng Khán.

Lôi Mị híp mắt, ánh mắt mị hoặc:

- Nhưng đến giờ vẫn không có người nào chết.

Giọng nói của nàng rất quyến rũ, cũng không biết là đồ kị, oán hờn hay là mong đợi.

Phương cự hiệp nhìn nàng.

Chỉ nhìn một cái như vậy.

Ánh mắt cự hiệp vẫn luôn rất tình cảm, nhưng trong một thoáng khi liếc nhìn nàng lại hoàn toàn biến đổi.

Trở nên giống như kiếm sắc.

Sự sắc bén trong ánh mắt kia giống như đâm vào con ngươi của nàng. Lôi Mị chỉ cảm thấy hai mắt sáng chói, sau đó đau nhức, nhất thời không nhìn rõ được.

Trong chớp nhoáng này, Lôi Mị mới hiểu rõ cái gì là mất thần như điện.

Nếu cự hiệp dùng ánh mắt làm binh khí, một cái liếc mắt vừa rồi đã đủ giết chết nàng ngay tại chỗ.

Cự hiệp có một đôi mắt rất đẹp, mí mắt rất sâu, lông mày như dao cắt, con ngươi rất đen, tròng trắng rất trong, đen trắng rõ ràng, rất nhiều tình cảm.

Nhưng một khi cự hiệp giận dữ, ánh mắt sẽ trở nên cực kỳ sắc bén, giống như một đôi thần nhãn, mất thần như điện xuất kích, giết người trong cái nhìn thoáng qua.

Lôi Mị luôn luôn không sợ trời, không sợ đất, nghịch trời phản đất, càng mạnh càng phản.

Nhưng vào giây phút này nàng thật sự cảm thấy sợ hãi.

Nàng sợ ánh mắt của y.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ánh mắt giết người

Y chỉ liếc nàng một cái, liền nói:

- Đáng tiếc.

Y chỉ nói hai chữ này, không nói tiếp nữa.

Lôi Mị không nhận được hỏi:

- Đáng tiếc cái gì? Ngài nói ta đáng tiếc? Hay là chính ngài cảm thấy đáng tiếc?

Phuong cự hiệp đáp:

- Ta thấy đáng tiếc cho cô.

Lôi Mị càng ngạc nhiên:

- Ta có gì đáng tiếc?

Cự hiệp nói từng chữ từng câu:

- Trong số nữ nhân giang hồ mà ta từng gặp, cô là một trong hai người có tư chất tốt nhất, nhạy bén nhất, cũng thông minh phi phàm nhất. Nhưng cô lại tùy ý làm bậy, giống như tự hủy hoại mình, chẳng phải đáng tiếc sao.

Lôi Mị ngẩn ra một lúc, mới không kìm được hỏi:

- Một người khác là ai? Ta tốt hơn hay cô ấy tốt hơn? Ta mạnh hơn hay cô ấy mạnh hơn? Ta có biết cô ấy không?

Cự hiệp khẽ mỉm cười, trong mắt có vẻ thương tiếc:

- Võ công của cô ấy thua kém cô, nhưng cô lại không bình tĩnh bằng cô ấy.

Sau đó quay sang Phuong Ứng Khán nói:

- Viên Hạo Ân bị đánh trọng thương, sự xấu hổ và giận dữ đều phát tiết lên người Kiều Ngọc Phượng. Y mắng chửi cô ấy, sỉ nhục cô ấy, đánh đập cô ấy, tổn thương cô ấy, vứt bỏ cô ấy, không thèm nghe cô ấy khóc lóc giải thích. Kiều Ngọc Phượng biết Viên Hạo Ân đã ghét bỏ cô ấy vì không còn trong sạch, đành ôm đau thương trở lại nhà mẹ. Anh trai cô ấy là Kiều Toàn Đông cũng bị phần như điên, chạy đến lý luận với Viên Hạo Ân, trách hấn tại sao lại bỏ vợ. Hai người mắng chửi lẫn nhau, động cả tay chân, Viên Hạo Ân vốn đã bị thương dĩ nhiên là thua thiệt, bị Kiều Toàn Đông đẩy ngã xuống đất...

- Kết quả, Viên Thuần Ân cho rằng anh trai mình bị khi dễ, liền vớ lấy con dao chẻ củi xông đến liều mạng, lại lỡ tay chém chết Kiều Toàn Đông. Lần này đúng là đã gây ra họa lớn, Viên Thuần Ân không dám đối mặt, bèn nhảy sông tự vẫn. Viên Hạo Ân thì bị nhốt trong ngục, đến bây giờ vẫn chưa được ra ngoài.

Lần này người nói tiếp là Cao Tiểu Thượng. Hắn vừa mới trấn an, ổn định lão hán tên Kiều Thanh Hồ kia, liền tới đây tiếp lời cự hiệp:

- Do đó, Viên Hạo Ân tàn phế bị nhốt trong ngục, Viên Thuần Ân sợ tội nhảy sông, Kiều Toàn Đông bị ngộ sát chết thảm. Kiều Ngọc Phượng biết mọi chuyện hoàn toàn do nàng mà ra, tâm lý bị ảnh hưởng, cả ngày nửa điên nửa ngốc, mơ mơ hồ hồ. Gia đình họ Kiều vốn đang yên đang lành, từ đó vạn kiếp bất phục, chỉ còn lại Kiều lão hán, đã bảy mươi tuổi vẫn phải lao động gian khổ, nuôi sống con gái ngốc...

- Cho nên vừa rồi nhìn thấy con, lão mới không nhịn được muốn xông đến liều mạng.

Cự hiệp đính chính một câu:

- Những tai họa này thực ra không phải do Kiều cô nương, mà là vì con mà ra. Nếu con không vì vui vẻ nhất thời mà làm nhục cô ấy, cả nhà cô ấy cũng sẽ không gặp kiếp nạn này. Những năm gần đây, ta vẫn luôn nhờ người âm thầm giúp đỡ, trấn an Kiều Thanh Hồ, lại phái người tìm cách chữa trị, thu xếp cho Kiều cô nương. Tiểu Cao là một trong những người đảm nhiệm việc này, cho nên mọi người rất quen thuộc hắn. Con làm chuyện xấu chỉ xem như chuyện thường, nhưng người bị nạn lại đau khổ một đời, người giúp con bù đắp tai họa cũng vất vả nửa đời. Con có thể trong lòng yên ổn sao? Hối lòng không thẹn sao? Hả?

Phuong Ứng Khán thở dài một tiếng, những giọt lệ vẫn đọng trong hốc mắt cuối cùng rơi xuống, áo trắng trước ngực ướt một mảng nhỏ, giống như không cẩn thận làm bẩn lên.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Phuong cự hiệp.

Ánh mắt chuyên chú vô cùng, cũng kiên định vô cùng.

Lôi Mị ở bên cạnh nhìn hắn, cũng cảm thấy động tâm.

Đó thật là “ánh mắt giết người”!

Ánh mắt của “cha con” bọn họ đều đẹp đến “chết người”!

- Hải nhi cũng biết mình nghiệp chướng nặng nề. Chỉ cần đến lúc thiết yếu, nghĩa phụ ra lệnh một tiếng, hải nhi sẽ lập tức tự sát để tạ tội thiên hạ.

Phuong Ứng Khán nói với một sự kiên quyết hiếm thấy:

- Chỉ có điều, hài nhi chịu ân sâu của cha, hiện giờ còn không dám chết.

Hắn nói tiếp:

- Không phải con sợ chết, mà là không dám phụ kỳ vọng của nghĩa phụ.

- Có điều, ta vẫn luôn hi vọng con làm một đại hiệp chân chính, anh hùng thật sự.

- Con sẽ làm một số chuyện, nhưng hiện giờ thời cơ chưa tới. Trong triều lục tặc làm ác, rất được tin tưởng, mối họa này kéo dài thì sẽ không tốt, chẳng biết ngày nào sẽ diệt vong. Con có lòng muốn làm vài chuyện, nhưng nếu bề ngoài còn chưa đủ sa đọa, dâm loạn, độc ác, hung tàn, trầm luân, e rằng đám gian nịnh xảo trá đắc thế cầm quyền kia sẽ đề phòng cảnh giác, phòng bị nghiêm ngặt, con cũng không biết bắt đầu từ đâu, vô kể khả thi.

Cự hiệp nghe vậy bèn chân thành nói:

- Có lẽ con có khổ tâm khác, có dụng ý khác, nhưng cũng không cần làm ác không chịu hối cải như vậy, chọn bình dân bách tính để khai đao, khiến bọn họ bơ vơ khổ sở, nhà tan cửa nát.

- Không phải con muốn nguy hiểm, hi vọng nghĩa phụ tha thứ!

Phượng Ưng Khán bi thương nói:

- Giống như chuyện của Kiều Ngọc Phượng Kiều cô nương, lại là có khổ tâm khác, có nội tình khác.

Mễ Thương Khung ở bên cạnh nói tiếp:

- Thực ra người cường bạo Kiều Ngọc Phượng không phải tiểu hầu gia, mà là Đường tam thiếu gia.

- Đường tam thiếu gia?

Đại hiệp sững sờ.

Cao Tiểu Thượng lập tức nói:

- Đường Phi Ngự?

Mễ Thương Khung trầm trọng nói:

- Chính là Đường Linh.

Mọi người đều từng nghe đến uy danh của Đường tam thiếu gia, đương nhiên còn có tiếng xấu của hắn.

Con người của Đường Phi Ngự không gian không trung, lại rất độc ác. Chuyện mà hắn muốn làm thì nhất định phải làm được, thứ mà hắn muốn lấy thì nhất định phải lấy được, người mà hắn muốn giết cũng nhất định sẽ giết được. Hơn nữa bất kể chuyện hắn muốn làm là tốt hay xấu, thứ hắn muốn lấy là gì, người hắn muốn giết là người tốt hay kẻ xấu, đều như nhau cả.

Tóm lại là hắn muốn làm gì thì làm.

Thứ hắn muốn nhất định phải cầm đến tay.

Hắn yêu ghét tùy ý, giết người tùy tâm.

Hắn cũng luôn làm theo ý thích.

Bởi vì hắn thật sự có bản lĩnh, hơn nữa bản lĩnh còn rất cao.

Trong Thục Trung Đường môn, xét về võ công, lực sát thương và thủ pháp ám khí, ngoại trừ Đường lão thái gia tử và Đường lão thái thái, hắn tuyệt đối nằm trong số ba người đứng đầu.

Cho dù so với võ lâm cùng thời, bao gồm những hảo thủ như Phượng cự hiệp, Gia Cát tiên sinh, Kinh Bô đại tướng quân, hắn cũng tuyệt đối có thể giữ thế giằng co.

Cho nên khi Mễ công công đề cập đến Đường tam thiếu gia, ngay cả cự hiệp cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đường tam thiếu gia cũng có lúc làm chuyện tốt, đương nhiên, chỉ cần đó là chuyện hắn thích làm thì hắn sẽ đi làm, không phân thị phi, không màng tốt xấu.

Y biết Đường tam thiếu gia này đã từ bỏ Đường môn để gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, trở thành một trong ba đại chiến tướng của tập đoàn Hữu Kiều.

Hai người còn lại, một người là “Tuyệt Thần Quân” Trần Cửu Cửu Cửu, còn một người là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện của Hạ Tam Lạ. Ngày đó Kinh Bồ đại tướng quân phái người tấn công Tứ Phân Bán đàn Trần thị gia tộc, Trần Cửu Cửu Cửu là người duy nhất không bị đánh ngã, ngược lại còn giết ra trùng vây. Kỳ quái là Trần Cửu Cửu Cửu thuộc hàng đệ tử đời thứ mười một của Tứ Phân Bán đàn, một bang phái vốn người đông thể mạnh, nhân tài lớp lớp, sau khi thành công giết chết kẻ địch vây quét hẳn, lại trở giáo đánh lên đệ tử Trần gia của Tứ Phân Bán đàn, cũng đồng dạng giết đến không còn manh giáp, khiến “Kinh Bồ đại tướng quân” Lăng Lạc Thạch cũng khó phân loại hẳn, không biết là địch hay bạn, đành phải tạm thời ngừng truy sát hẳn. Chuyện này khiến cho hẳn nhanh chóng lớn mạnh, xuất sắc hơn người, cuối cùng được Phương Ứng Khán chiêu mộ, trở thành trọng tướng của tập đoàn Hữu Kiều.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại là một người hiếm có trong võ lâm, ghép tên võ công tu luyện và tên của y lại với nhau, không phân chia ra. Y vốn là hảo thủ Hạ Tam Lạ. Hạ Tam Lạ luôn quý kẻ đa đoan, đầy rẫy thủ đoạn, nhưng cũng chỉ có hai người luyện ngành công đến mức đại thành. Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện là một người hiếm thấy trong số đó (y vốn đứng hàng thứ mười ba trong môn), cuối cùng bị Mễ công công lôi kéo, cũng trở thành trọng tướng của tập đoàn Hữu Kiều.

Nhưng chuyện làm nhục Kiều Ngọc Phụng, lại có liên can gì đến nhân vật số một trong “Tam Sinh Hữu Hận” của tập đoàn Hữu Kiều, Đường Phi Ngự?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thần biết quỷ hay

- Khi đó Đường tam thiếu gia cũng có mặt, là hẳn nhìn trúng Kiều cô nương.

Phương Ứng Khán nói:

- Cũng là hẳn làm nhục Kiều Ngọc Phụng.
- Nhưng Kiều tiểu thư lại không nhận ra Đường Phi Ngự.

Mễ Thương Khung nói:

- Cô ấy chỉ biết tiểu hầu gia... chỉ ít huy hiệu trên trang phục của tiểu hầu gia cũng không khó phân biệt. Cho dù bị người ta làm nhục, nếu nói ra danh hiệu tiểu hầu gia, cũng không đến mức khó xử như vậy, cho nên cô ấy chủ quan cho là chuyện tốt do tiểu công tử làm.

Cự hiệp hỏi:

- Vậy con đề mặc cho Đường Phi Ngự làm chuyện tổn thương người khác như vậy sao?
- Không có cách nào.

Phương Ứng Khán nói:

- Lúc đó chúng con đang muốn lôi kéo, sử dụng người này.

Mễ Thương Khung bổ sung:

- Hẳn là một nhân tài, có thể một người địch ngàn quân.
- Có cách.

Phương cự hiệp vẫn cảm phẫn:

- Không dùng tên này là được.

Phương Ứng Khán nói:

- Nhưng nếu không dùng nhân tài, làm sao lớn mạnh được?

Cự hiệp nói:

- Không lớn mạnh thì đã sao? Đã tâm nhỏ một chút, dục vọng ít một chút là được rồi.

Phương Ứng Khán hỏi vặn:

- Nhưng nếu không có hùng tâm, thiếu đi khát vọng, vậy làm thế nào cứu nước cứu dân, giết gian trừ ma?

Cự hiệp hỏi ngược lại:

- Nếu trước tiên tạo nghiệt làm ác, thương thiên hại lý, vậy thì còn nói gì đến vì nước vì dân, hành hiệp vệ đạo?

Phương Ứng Khán xáu hổ cúi đầu.

Mẽ Thương Khung lên tiếng trợ giúp, hoà giải:

- Ban đầu tiểu công tử cho rằng đó chỉ là một dân nữ, sau đó cũng đã đền bù nhiều tiền, nghĩ rằng cứ thỏa mãn nhu cầu của Đường tam thiếu gia là được. Nào biết hần lòng tham không đáy, đòi hỏi không ngừng, lại tham ăn biếng làm, danh dự của tập đoàn chúng ta cũng bị hần liên lụy, đúng là lợi không bằng hại. . .

Cự hiệp ngắt lời:

- Các người cho rằng làm như vậy, chỉ cần đưa tiền là có thể thần không biết, quỷ không hay, đầu xuôi đuôi lọt sao? Cách suy nghĩ này thật không thể chấp nhận được. Thực ra lời đồn về các người rất xấu, người ngoài đều phi nhổ, hành vi và việc làm, thần biết quỷ hay người hiểu rõ, há có thể vì chuyện xấu không lớn mà làm quá đáng? Huống hồ làm nhục vợ con người khác, chuyện ác như vậy sao có thể xem là nhỏ. Các người tiếp tay cho Đường Phi Ngự, tội nghiệt cũng không thể nhẹ hơn hần được.

Cao Tiểu Thượng ở bên cạnh nói:

- Điểm này chính xác. Đừng cho rằng đó chỉ là chuyện của hai gia đình Kiều Ngọc Phượng, Lý Hoàng Phượng mà thôi, chuyện này truyền ra ngoài đã khiến cho danh dự của tập đoàn Hữu Kiều bị ảnh hưởng rất lớn. Các người sai người đưa tiền bồi thường cho Kiều Ngọc Phượng, nhưng lại làm quá lộ liễu, khoản tiền kia vừa đến tay Kiều Thanh Hồ thì bị một lão tặc cướp mất. Kiều gia có nỗi khổ không biết nói với ai. Nghe nói người ra tay cướp bóc còn là người trong võ lâm. Những ngày vừa qua, cự hiệp vì muốn bồi thường, cứu vãn những chuyện này và danh dự của tiểu hầu gia, không biết đã tốn bao nhiêu tâm lực và thời gian.

Mẽ Thương Khung chột cười cười, vuốt râu nói:

- Một người quan trọng như đại hiệp, lại làm nhiều chuyện không quan trọng như vậy.

Cự hiệp nói:

- Ta cảm thấy chuyện bình thường chính là chuyện quan trọng, dân chúng đều là người quan trọng, ta giúp bọn họ chính là chuyện quan trọng. Ta chỉ không cảm thấy mình là người quan trọng hoặc tài giỏi mà thôi. Thực ra đại hiệp, thiếu hiệp, đại quan, tiểu quan gì đó đều nên làm nhiều những chuyện này. Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện lớn.

Mẽ công công không dám tranh luận nữa, chỉ nói:

- Cự hiệp nói đúng. Đợi lát nữa, hôm nay Đường tam thiếu gia đã sớm ở Bát Giới trai cung nghênh cự hiệp, nếu có thể gặp hần, ta sẽ chuyển lời dạy bảo của cự hiệp cho hần.

Nghe ra, ngay cả lão thái giám này thân là tâm phúc triều đình, trưởng giả võ lâm, giọng điệu cũng có phần kiêng kị Đường tam thiếu gia, nhưng lời nói vẫn khéo léo ủng hộ Phương Ứng Khán, xảo diệu chuyển đề tài và tội lỗi sang người Đường Phi Ngự.

Cự hiệp hừ lạnh:

- Ta cũng muốn gặp tên này.

Phương Ứng Khán lại nói:

- Việc khẩn cấp trước mắt là muốn xin nghĩa phụ gặp một người, rất gấp.

Cự hiệp hỏi:

- Ai?

Phương Ứng Khán đáp:

- Hắc Quang Thượng Nhân.

- Chiêm Biệt Dã?

- Đúng.

- Tại sao phải gấp hần?

- Bởi vì hần nói vào ba mươi mốt ngày trước, tại khu vực Thục Sơn kia, đã nhìn thấy một người.

Con người Phương cự hiệp co lại.

Y cảm giác được, đó là nhân vật máu chó. Hơn nữa, từ trên mặt đũa con nuôi xưa nay rất ít khi tỏ vẻ khản trương, lúc này lại vô cùng động dung, y phát hiện tin tức này hiển nhiên có quan hệ trọng đại với mình.

- Người hần nhìn thấy là nghĩa mẫu.

Phương Ứng Khán nói ra đáp án.

Cự hiệp vừa nghe, trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn chột ngẩn người, rung động.

Lúc này bọn họ vừa đi vừa nói.

Cự hiệp đột nhiên ngừng lại.

- Con nói lại lần nữa xem!

- Tại Mãn Nguyệt phong trên đỉnh Thục Sơn, Hắc Quang quốc sư phát hiện có một nữ nhân, nhìn trắng cắt tiếng ca bi thương, chính là nghĩa mẫu.

- Văn Y?

Cự hiệp vẫn chấn động.

Phương Ứng Khán gật đầu.

Nặng nề, có phân lượng.

Cao Tiểu Thượng lập tức muốn tìm ra “sơ hở”:

- Là Chiêm quốc sư phát hiện ra?

Mễ Thương Khung ở bên cạnh trả lời thay:

- Đúng, tin tức này cũng là do hần tiết lộ cho ta biết.

- Có điều.

Cao Tiểu Thượng cảnh giác nói:

- Hắc Quang Thượng Nhân là người của Thái Kinh, tuy hần là quốc sư cao quý, nhưng hành vi và việc làm còn cách rất xa phẩm đức của quốc sư một nước.

- Không chỉ có Chiêm Biệt Dã nhìn thấy.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói:

- Còn có một người khác, nghe được tin tức này, liền thường đến khu vực Thục Sơn kia khổ công chờ đợi tìm kiếm. Cuối cùng tại Nhất Điều tự bên con đường từ đỉnh Thục Sơn chuyển lên Chiết Hồng sơn, lại phát hiện bóng dáng của nghĩa mẫu...

Cao Tiểu Thượng hỏi tiếp:

- Lần này người phát hiện là ai?

Có người phát hiện dĩ nhiên là quan trọng, nhưng người phát hiện là ai còn quan trọng hơn. Một câu nói sở dĩ quan trọng, có lúc không phải do nó có đạo lý vững vàng, mà là người nói chuyện là ai.

Có một số tiểu nhân vật nói cùng một câu, nhưng chẳng ai nhớ được; còn đại nhân vật tùy tiện nói ra, lại trở thành lời vàng ý ngọc. Có thể thấy lời nói nhẹ tựa lông hồng, thứ nặng chính là phân lượng của người nói.

Lần này câu trả lời của Phương Ứng Khán càng đơn giản.

Chỉ một chữ...

- Ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thục sơn

Phía tây bắc kinh sư, sau khi qua Chi Ái quan khoảng ba mươi bảy dặm sẽ đến Nhất Thạch Nham.

Nhất Thạch Nham là một khối nham thạch cực lớn. Khối nham thạch hoàn chỉnh này đã hình thành một ngọn núi, nhưng qua năm này tháng khác, phía trên đã mọc đầy rêu xanh và cây cối, lại phủ đầy bùn đất, nhìn không giống như một ngọn núi do khối nham thạch lớn tạo thành.

Thục ra ngọn núi này hoàn toàn do một khối đá lớn hình thành.

Nơi này chính là lối vào Thục sơn, cũng là chân núi Thục sơn.

Sau đó kéo dài xanh biếc, nhìn ra vô tận, chính là dãy núi Thục sơn trải dài khoảng mấy trăm dặm. Nơi này danh sơn lớp lớp, trong đó đặc biệt nhất, cũng nổi danh nhất, cao nhất, dốc nhất, chính là đỉnh Chiết Hồng.

Cự hiệp vừa nghe được tin tức của ái thiê, lập tức lên đường.

Đi cùng với y đương nhiên là Phươg Ứng Khán và Mễ Thương Khung.

Người dẫn đường lại là Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Nhậm Lao phụ trách việc tiếp ứng trên đường, còn chuẩn bị giấy tiền nhang đèn, trục cuốn hoa tươi.

Nhậm Oán lại rất quen thuộc đường núi.

Con người hần văn về lịch sử, cử chỉ hào hoa, tướng mạo thanh tú, lời nói nhã nhặn, nhưng lại là một người thích núi. Hần thích leo núi, đa số danh sơn tuyệt lĩnh, dốc đứng cheo leo, hần đều đã băng qua, dạo qua, trèo qua.

Hần rất quen thuộc tính núi, hiểu rõ hình núi, hơn nữa còn biết đường tắt lên núi.

Muốn lên Thục sơn, đương nhiên không thể thiếu hần được.

Cao Tiểu Thượng đương nhiên cũng đi cùng.

Những năm gần đây, dưới Kim Tự Chiêu Bài do cự hiệp lãnh đạo, Cao Tiểu Thượng nhập môn tuy không phải sớm nhất, nhưng lại rất được tín nhiệm, cũng là người bỏ ra nhiều tâm lực nhất.

Môn hạ của cự hiệp có mấy người đặc biệt xuất sắc, nhưng đều không muốn làm việc trong môn, mà chỉ tại thiên hạ, ý tại giang hồ, công tại vô lâm. Chỉ có Cao Tiểu Thượng luôn theo bên cạnh cự hiệp, yên lặng làm việc, kể cả những việc vặt vãnh, chưa từng oán giận. Cự hiệp thấy hần tài năng, có ý đề bạt hần lên các chức vụ như chương môn nhân thay mặt, tổng đường chủ, tổng hộ pháp, phó chương môn, nhưng hần đều khéo léo từ chối, kiên quyết khước từ. Hần chỉ muốn tận lực làm việc, chứ không muốn công danh lợi lộc.

Cho nên cự hiệp rất tín nhiệm hần.

Hần cũng chưa từng khiến cự hiệp thất vọng.

Bên cạnh cự hiệp cần nhất chính là một người như vậy, hiểu rõ tâm ý của y, cẩn thận hầu hạ, hết lòng chiếu cố sinh hoạt hàng ngày, những chuyện vặt vãnh và nhiệm vụ quan trọng.

Hần và cự hiệp trở lại Trung Nguyên, cùng nhau vào kinh, lúc này cũng theo sát bên cạnh cự hiệp. Những huynh đệ trong môn và tri giao bên ngoài, có một số người biết được lần này cự hiệp sẽ dẫn theo Tiểu Gia Cát vào kinh, do đó mới tương đối yên tâm, bớt đi lo lắng.

Nếu không, sẽ có nhiều nhân sĩ hiệp nghĩa lũ lượt xin đi đánh giặc, yêu cầu đồng hành.

Mặc dù cự hiệp công cao cái thế, vô đối vô song, nhưng kinh thành dù sao cũng là nơi rộng nham hồ phục. Hơn nữa cự hiệp mềm lòng lương thiện, dưới tình huống một cây chông làm nên non, sẽ rất dễ bị kẻ xấu thừa cơ hội.

Cao Tiểu Thượng không chỉ dùng cảm gánh vác, can đảm xung phong, càng hiếm có là hần có thể chiếu cố từng li từng tí đến những việc vặt rườm rà, chuyện nhỏ hàng ngày.

Hơn nữa hần còn cẩn thận tháo vát.

Cự hiệp từng cùng đệ nhất cao thủ Ôn Gia của Lão Tự Hiệu gặp gỡ tại Bí Ma Nham. Lúc đó cự hiệp muốn giúp môn chủ Thiết Diệt Diệp của Phụ Phụ Uy Vọng môn lấy ba viên Diệu Bất Khả hoàn, loại thuốc có thể dùng độc trị độc, tấn công phục công, cho nên đã đánh cuộc với Ôn Gia, để y dùng “độc” một lần. Cự hiệp lại không được né, không được tránh, không được chống đỡ, chỉ có thể dùng nội công ngồi trên đá kiên cường chịu đựng. Nếu như không chịu nổi thì sẽ lập tức chết, còn nếu chịu được thì Ôn Gia sẽ cho y ba viên Diệu Bất Khả hoàn.

Kết quả, Ôn Gia cho y uống ba giọt Đại Thương Phong Khô trà.

Phương cự hiệp cứng rắn chịu đựng.

Không sao cả.

Nhưng lúc trừ độc lại rất khó khăn.

Nói cách khác, y vất vả lắm mới triệt tiêu được độc lực, nhưng đã gần như kiệt sức. Lúc kháng độc y khoanh chân ngồi xuống, ngay cả tảng đá thiên nhiên cũng bị y ngồi đến lõm một lỗ lớn.

Nhưng y vẫn chịu đựng được, cho nên y thắng.

Có điều, thực ra y chưa chắc đã thắng được, còn rất có khả năng mất mạng đương trường.

Bởi vì trong Thập Toàn Thập Mỹ của Lão Tự Hiệu có một cao thủ tên là Ôn Lão Hải, nhất thời ngửa ngề, lại không cam chịu cự hiệp khiêu chiến Ôn Gia, hơn nữa còn hận Phương Ứng Khán hại chết đồng môn Ôn Kiếm Nhân và Ôn Hoa Thiển, do đó âm thầm để hai con Triều Thấp trùng tại chỗ ngồi của Phương cự hiệp.

Triều Thấp trùng vừa thấy triều (urót át) lập tức xuyên qua, vừa gấp thấp (âm urót) lại thành kịch độc. Lúc Phương cự hiệp đang hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý vận nội lực bức độc lực ra, nếu bị độc này xâm nhập, trùng này tấn công, há có thể giữ được tính mạng?

May mà Cao Tiểu Thượng phát hiện ra, lập tức hô lên.

Ôn Gia lập tức đổi sắc mặt.

Ôn Lão Hải cũng biến sắc.

Hần chỉ muốn giúp Ôn Gia, nhưng hần biết lần này nhất định sẽ bị Ôn Gia trừng phạt.

Vì chuyện này, Ôn Gia chẳng những đúng như ước hẹn đưa ba viên Diệu Bất Khả hoàn, còn tặng thêm một viên thuốc trân quý loại này, xem như nhận lỗi.

Ôn Gia coi trọng chữ tín.

Cao Tiểu Thượng với sự nhạy bén của mình, đã cứu cự hiệp thoát khỏi nguy cơ.

Một lần khác là Phương cự hiệp và bốn vị môn đồ, sáu vị hảo hữu, cùng với “Tiểu Gia Cát” Cao Tiểu Thượng, vì có công chuyện nên phải đi qua Hồng sa mạc hội họp với môn nhân của Phản Cốt bang. Vào đêm bọn họ ngủ trọ tại Cự Xà Môn khách sạn. Lúc trời sáng mọi người liền lên đường, chỉ để lại Cao Tiểu Thượng thu xếp trả tiền. Những người khác xuất phát trước đi qua hẻm núi Bất Phá quan thông đến Hồng sa mạc, lại đột nhiên gặp phải mấy trăm cung tiễn thủ từ trên nhắm xuống, mai phục bao vây.

Lúc đó tình hình rất nguy hiểm.

Tại vị trí của nhóm người Phương cự hiệp, bốn phía cheo leo, đá cứng dốc cao, khó công khó thủ, tiến lui đều phải quay ngựa, không thể tiến lui, hơn nữa không có chỗ ẩn nấp, dưới chân lại có địa nhiệt, cát nóng, lưu huỳnh, hơi lửa. Người mai phục chẳng những là tiễn thủ hạng nhất, còn có người nghĩ ra cách đem mấy trăm thùng dầu đen đổ xuống, cộng thêm mũi tên bốc lửa, một khi bắn xuống như mưa, cho dù không bắn thành con nhím cũng sẽ bị đốt thành heo quay.

Đám người Phương cự hiệp lâm vào nguy khốn, cho dù có thể may mắn thoát thân, thương vong nhất định cũng sẽ rất lớn.

Nhưng may là có Cao Tiểu Thượng.

Hần đã sớm âm thầm lên núi, từ sau đánh lén, giết chết mấy người, khiến đội hình quân địch đại loạn.

Người mai phục không thể nhắm chuẩn thời cơ phát động. Những cao thủ của Kim Tự Chiêu Bài, Lão Tự Hiệu, Phản Cốt môn, Phụ Phụ Uy Vọng môn, Huyết Hà phái đi cùng Phương cự hiệp lập tức nắm lấy cơ hội, xung phong giết lên núi, kịp thời chế ngự và giết chết những kẻ mai phục.

Cự hiệp lại dùng sức một người, thu hút sự chú ý của kẻ địch, ứng phó với âm khí và mùi tên trong hẻm núi.

Lúc này quân địch đã rối loạn trận tuyến, quân lính tan rã, căn bản không thể gây thương tổn được cự hiệp.

Đám người cự hiệp kinh tâm động phách nhưng không gặp nguy hiểm, chiến dịch này có thể nói là bình an vô sự.

Người đánh lên đến từ hai phe phái, một là Tiểu Lâm bang được khen ngợi là “hi vọng mới của võ lâm tương lai”. Tiểu Lâm bang có một đặc điểm rất thú vị, trong bang phần lớn là do người trẻ tuổi họ Lâm hợp thành, cho nên được gọi là Tiểu Lâm bang. Một đội nhân mã khác là gia tộc Lão Bất Tử, thuộc liên minh bang phái Đả Bất Tử trước kia. Năm xưa Đả Bất Tử bị đám cao thủ cự hiệp tiêu diệt, mà đầu Lão Bất Tử dĩ nhiên muốn báo thù cho đồng minh, cho nên dùng trăm phương ngàn kế phục giết cự hiệp. Bọn họ cung cấp tin giả, nói rằng Phương Ứng Khán dẫn người của tập đoàn Hữu Kiều đang trên đường đi qua hẻm núi Bất Phá quan. Tiểu Lâm phái không đủ kinh nghiệm giang hồ, luôn có chí lớn dã tâm, do đó quyết định phục giết Phương Thập Thanh để thanh trừ tai họa cho võ lâm, cùng với Lão Bất Tử liên thủ tập kích.

Nghe nói, sau đó Phương Ứng Khán biết được nguyên nhân trận tập kích này, muốn báo thù cho nghĩa phụ cự hiệp, cuối cùng tìm được thời cơ, giết cho Tiểu Lâm phái không còn manh giáp, huyết tẩy Tiểu Lâm.

Còn về “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng, cũng nhờ vậy mà rất được môn phái cự hiệp coi trọng.

Hắn thường có thể làm tan rã kẻ địch mà không biến sắc, không kẻ công, không nhận thưởng.

Một người khác cũng theo lên núi, nhưng không phải là Lôi Mị.

Nàng đã rời đi trước.

Lý do của nàng là:

- Xem ra cự hiệp không hoan nghênh ta.

Nàng thẳng thắn nói với Phương tiểu hầu gia:

- Chỉ ít ngày không thích ta và chàng ở cùng nhau. Vì không muốn cha con các người vừa gặp đã bị khó xử, tổn thương tình cảm, cho nên ta sẽ không đi.

Sau đó nàng nói với về thần bí, hơn nữa còn hơi kỳ dị:

- Vậy ta xin đi trước một bước!

Một người khác cũng lên núi, đó là Đường Phi Ngự.

Là do Phương tiểu hầu gia đặc biệt “mời” hắn lên núi.

Mặc dù cự hiệp không chính thức tiến vào Bất Giới trai, nhưng vì nghe ý kiến của Cao Tiểu Thượng và Phương Ứng Khán, vào trong phủ đệ chuẩn bị giấy tiền, nhang đèn, tế phẩm, do đó trên đường đi qua Bất Giới trai vẫn đảo một vòng, phát hiện Bất Giới trai không hề bày vẽ yến tiệc, giăng đèn kết hoa, cực kỳ xa xỉ, ca múa vinh hoa giống như trong tưởng tượng, mà là một bầu không khí lạnh lẽo trang nghiêm, hết sức mộc mạc thô lương. Trong cửa là điện đường, chính giữa treo một bức tranh mỹ nhân, thướt tha duyên dáng. Cự hiệp thoáng nhìn, trong lòng cảm thấy đau đớn, không kìm nén được bị thương.

Không ngờ, vào ngày giỗ này, Tiểu Khán vẫn không quên ân tình, một lòng hiếu thảo.

Nghe nói Phương Ứng Khán còn mời một người khác.

Người nọ không lập tức đi cùng, nhưng nhất định sẽ lên núi hội họp.

Đó không phải là người của tập đoàn Hữu Kiều, nhưng lại nhất định phải tới, và cũng nên tới.

Người nọ là một thượng nhân, lại được phong làm quốc sư, “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã.

Bọn họ một đường quanh co lên núi, Thục sơn.

Nguyên bản, bởi vì có nỗi khổ tâm và lý do đặc biệt, Phương cự hiệp thà rằng mua mái chèo ra biển, bôn ba ao đầm, khổ cực đi sa mạc, đập lên băng nguyên, chứ cũng không thích, không muốn, không chịu lên núi.

Nhưng lần này là ngoại lệ, cũng đành phải ngoại lệ.

Bởi vì ái thế.

Tất cả đều là vì có tin tức của Văn Y.

Chương 18: Giò heo nướng

Thừa lúc đám người Phương Ứng Khán, Mễ Thương Khung tiến vào Bát Giới trai chuẩn bị một chút nhang đèn, tể phẩm, giấy tiền thờ cúng, đồng thời mời Đường tam thiếu gia cùng đi một chuyến, cự hiệp lại nhanh chóng, tinh vi, lặng lẽ xem lướt qua phủ đệ Bát Giới trai một vòng, quan sát một lần.

Người ta đồn Bát Giới trai bố trí nguy nga lộng lẫy, xưa nay nhạc trống vang trời, phô trương dâm loạn, hết sức xa hoa phóng túng, nhưng xem ra lại không đến mức như thế.

Không sai, tòa nhà lớn này đúng là ngôi xanh mái cong, kiến trúc tao nhã hùng tráng, cột ngà dây gấm, lông chim cửa sập. Là phủ đệ của hầu gia, chỉ thấy bố cục âm u, bố trí trang nhã, nhà cửa lớp lớp, cổ xưa trang nghiêm, góc hiên mái nhà khảm nạm ngói ống lưu ly màu xanh, yên tĩnh thanh nhã. Ngoại trừ việc ban ngày cũng thấp đèn, nền lớn chính tề chiếu sáng, khiến người ta không hiểu nguyên nhân, còn lại cũng không khiến người ta cảm thấy quá xa hoa tráng lệ.

Có lẽ là do chủ nhân ở đây thích quang minh, sáng ngời?

Người thích sáng sủa, trong lòng có âm đạm cũng không tối được.

Nghĩ đến đây, Phương cự hiệp không nhận được cảm thấy vui mừng.

Xem ra, lời đồn về Tiểu Khán là quá hà khắc, quá khoa trương rồi.

Theo những gì Phương cự hiệp để ý quan sát, chỉ có hai chuyện tương đối đặc biệt.

Thứ nhất là đan lát. Rất nhiều trướng đình, gia đình, đầy tớ, giúp việc của Bát Giới trai, đang ở cạnh cửa, sân sau, trước vườn, đem một số đồ cũ, ví dụ như bàn, ghế, tủ, hòm, nhẵn đập bể và tháo ra, một lần nữa trùng tu, dùng lá trúc, vỏ trúc, cánh mây, sợi tơ đan lại một lần nữa.

Bên cạnh có một người to lớn giống một con rùa lớn rời khỏi mai, đứng ở đó chỉ huy điều động.

Thứ hai là quan sát.

Tại tầng cao nhất của Bát Giới trai có một cái lầu cao, trên lầu có một cái đài bằng, tám hoành phi viết hai chữ “Bốc Bốc”. Có rất nhiều người, dùng các loại dụng cụ để ghi chép, quan sát thiên văn khí hậu, vô cùng chuyên chú bận rộn, giống muốn ghi chép tất cả dị tượng vào văn bản. Ban ngày mà còn bận rộn khẩn trương như vậy, có thể suy ra sau khi vào đêm sẽ thế nào.

Tại tầng cao nhất, có một hán tử nhỏ bé lạnh lợi, hít một ngụm nha phiến, nhìn “kính thiên văn” (thời xưa gọi là ống dòm) một lần.

Phương cự hiệp không nhận được hỏi:

- Bọn họ đang làm gì vậy?

- Bọn họ ở trong tập đoàn Hữu Kiều, dù sao cũng không có nhiều chuyện để làm.

Nhậm Lao lễ độ cung kính trả lời:

- Vì vậy, tiểu hầu gia lệnh cho bọn họ mang đồ dùng cũ rách của hàng xóm lân cận tới, tháo rời ra, chỉnh hợp lần nữa, tu bổ tân trang, sau đó trả lại cho bọn họ, không thu một phần tiền nào. Cho nên dân chúng lân cận đều rất cảm kích đức hạnh của công tử, mà công tử lại không cần sử dụng công quỹ để làm chuyện này, lại giúp trướng đình môn nhân có nơi để phát tiết tinh lực thời gian, một công đôi việc. Người phụ trách chuyện này là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

- Trên lầu là Bốc Bốc đài, công tử đã an bài mười sáu cao nhân hàng đầu về thuật số, tử vi, thiên văn, thay phiên quan sát thiên tượng dị tượng, ghi chép tường tận.

Nhậm Oán giải thích một cách cung kính kính:

- Tiểu hầu gia vốn cũng định mời Ôn Thị Song Bình đến giúp đỡ, tiếc rằng bọn họ chức cao danh lớn, không mời nổi. Tiểu hầu gia vẫn luôn hi vọng, nếu như cự hiệp ngài lên tiếng, bọn họ cũng không dám không đến. Tiểu hầu gia cho rằng, tốn thời gian tâm lực ghi chép lại những chuyện này, nhất định có giá trị tham khảo, tác dụng suy lý đối với bói toán thuật số, vận mệnh tướng lý của đời sau. Phụ trách chuyện này chính là người ở đó dùng kính thiên văn nhìn quan, Trần Cừ Cừ Cừ.

Phương cự hiệp gật đầu, trong lòng rất đồng ý.

Những chuyện này đều là chuyện tốt, chuyện tốt thì nên làm nhiều.

Một chuyện là làm cho dân chúng lân cận, một chuyện là cố gắng vì học thức của đời sau. Trước mắt chỉ nhìn thấy hai chuyện thì đều có ý nghĩa, chẳng biết những chuyện không nhìn thấy thì như thế nào.

Cự hiệp rất hi vọng lời đồn sai lầm, Tiểu Khán là một đứa trẻ ngoan.

Lúc này Tiểu Khán đã đi ra.

Ngoại trừ tể phạm, hần còn dẫn theo ba người.

Một người từ trong phủ đệ cùng hần đi ra, hai người khác phân biệt là một người chủ quán Bốc Bốc đài, một người chủ trì Biên Chức cục.

Người nhỏ bé lanh lợi là Trần Cửu Cửu Cửu.

Người nhìn ngang giống như một ngọn núi là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

Trần Cửu Cửu Cửu vừa đi ra, không hề nhìn Phương cự hiệp, cũng không nhìn những người khác.

Hần chỉ đề nha phiến xuống, gọi Cao Tiểu Thượng, mặt mày hớn hở, vung tay múa chân:

- A ha ha ha! Giò heo nướng, người lại tới đục nước béo cò sao? Người khác khen người là Tiểu Gia Cát, nhưng trong mắt ta thì người chỉ là bại tướng dưới tay, là giò heo nướng mà thôi.

Hần vừa ra trận, nói, làm và động tác đều giống như diễn trò, cộng thêm lỗ tai hần nhỏ, miệng nhỏ, hai mắt lại đỏ bừng, cho dù mặt mặt tuấn tú, nhưng thoát nhìn vẫn khiến người ta cảm thấy có vẻ quỷ quái, bất ngờ.

Cao Tiểu Thượng lại thần nhiên trả lời:

- Thần Quân lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Trần Cửu Cửu Cửu cười quái dị nói:

- Hi vọng ta có chuyện sao? Đó chính là một loại độc. Ta đương nhiên không việc gì, ngày ngày ăn giò heo nướng, rất hài lòng.

Hần tự nói, tự cười, nhưng không nhìn cự hiệp lần nào, cũng không biết là cố tình không chú ý, giả vờ không nhìn thấy, hay là vì quá coi trọng nên cố gắng né tránh.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại vừa lúc trái ngược.

Y vừa lên tới liền nhìn cự hiệp, một thoáng cũng không chuyển đi, một khắc cũng không dời đi.

Sau đó cự hiệp mới phát hiện.

Là nàng, chứ không phải y.

Hóa ra Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện là một nữ nhân.

Sau khi đi ra, nàng chỉ nói một câu:

- Cự hiệp, ngài đã đến rồi. Tôi ủng hộ ngài, cho dù ngài làm gì, tôi cũng nhất định ủng hộ ngài.

Ai nấy đều thấy được, những gì nàng nói là lời thật xuất xứ từ đáy lòng, phát ra từ chân thành.

Nhìn thần thái của nàng, giống như cho dù cự hiệp có xuống địa ngục, nàng cũng nhất định sẽ đi theo.

Đó là một sự trung thành không màng cái chết.

Trên thực tế, rất nhiều người sùng bái cự hiệp đều có loại tình cảm mãnh liệt này, đến chết không thay đổi.

Điểm này cự hiệp lúc còn trẻ cũng có, cho nên không hề xa lạ.

Nhưng một người khác đi theo bên cạnh Phương Ứng Khán, ánh mắt lại rất xa lạ, cũng rất lạnh lùng, thậm chí rất tàn nhẫn.

Người này ngao khí lấn người, tàn nhẫn bức người.

Trang phục của hắn giống như con nhà giàu sang, công tử quyền quý, thậm chí còn giống công tử bột hơn Phương Ứng Khán. Vừa nhìn đã biết là con nhà quyền thế, lâu ngày trầm mê vào hút hít bài bạc, say mê hoa liễu.

Nhưng công tử thiếu gia nhà giàu rất ít người có ánh mắt hung ác như vậy, lang sói như vậy.

Hắn vừa đi ra liền nhìn Phương cự hiệp, giống như con ruồi dính trên mặt đường, không bay ra được, đuổi cũng không đi.

Phương Ứng Khán vội giới thiệu:

- Hắn chính là Đường tam thiếu gia.

Tóc của Đường Phi Ngự rất dài, cũng rất rối.

Cho dù dài, mặc dù rối, nhưng lại khiến người ta có cảm giác phiêu dật.

Cũng vì dài, hơn nữa rối, cho nên Phương cự hiệp không trực tiếp nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Ánh mắt của hắn bị tóc dài, tóc rối che khuất.

Nhưng ánh mắt lại từ trong sợi tóc chiếu ra, bức xạ đến, giống như tia chớp lạnh.

Môi của hắn rất mỏng, đến mức khiến người ta vừa nhìn liền nhận ra hắn rất cố chấp.

Sắc mặt của hắn rất nhợt nhạt, đến mức khiến người ta cảm thấy hắn có vẻ bệnh tật, hơn nữa e rằng thật sự có bệnh.

Tổng kết một câu, đây là một thanh niên tàn nhẫn và bệnh tật.

Hắn chính là Đường Phi Ngự.

Nguyên danh của hắn là Đường Linh, cùng với một “cao thủ thần bí” khác của Đường gia bảo là Đường Phiêu, có một đạo được xem là “hi vọng” và “kỳ vọng” của Thục Trung Đường môn.

Đường Phiêu và Đường Linh, võ công và thủ đoạn dùng độc đều cực cao, cực diệu. Từng có ghi chép rằng, lúc Đường lão thái thái lúc chủ trì cuộc thi thử độc, suýt chút nữa cũng bị trúng độc của bọn họ.

Đáng tiếc là Đường Phiêu tính tình quá phiêu linh, không chịu ràng buộc, không yên tại nhà, càng không bằng lòng với hiện trạng.

Kỳ vọng của bọn họ rơi vào trên người Đường Linh.

Linh (số không)... chính là hi vọng Thục Trung Đường môn có thể sớm vượt qua tồn thất năm xưa đối đầu với Phích Lịch đường và Lão Tự Hiệu, một lần nữa bắt đầu từ “số không”, bước đến đỉnh cao và không giới hạn.

Nhưng Đường Linh lại quá tàn nhẫn.

Hắn làm việc luôn tự cho là đúng, tùy ý hành động.

Có thể là do một nguyên nhân nào đó, những hảo thủ nổi bật xuất chúng, xuất sắc tài hoa, khó tránh khỏi đều sẽ tùy hứng bất kham, một mình hành động, nếu không như vậy lại khó trở thành một trường phái riêng.

Đường Linh từng chung tình với Thẩm Tam Tam Thẩm cô nương của Thẩm gia thuộc Phi Ngự đường, tiến hành theo đuổi mãnh liệt và cuồng nhiệt.

Đáng buồn là Thẩm Tam Tam Thẩm tam tiểu thư lại bị người ta cưỡng gian rồi giết chết.

Từ đó Đường Linh đổi tên thành “Phi Ngự”, để làm kỷ niệm sâu sắc, hơn nữa hắn còn làm ngược lại, biến thành một tên thiếu niên hư hỏng trong truyền thuyết “thích cưỡng bạo con gái nhà lành”.

Thực ra với tư chất, tài năng, võ công, thanh danh của hắn, vốn không cần làm như vậy.

Thậm chí có một số người suy đoán, Thẩm Tam Tam thật ra là chết bởi Đường tam thiếu gia cưỡng bạo.

Nhưng đó chỉ là suy đoán, dù sao thủ phạm cưỡng gian rồi giết chết Thẩm cô nương, đến tận bây giờ vẫn chưa bắt được.

Có điều, ngay cả Cao Tiểu Thượng có danh xưng “Tiểu Gia Cát” (mặc dù bị Trần Cửu Cửu Cửu chế nhạo là giò heo nướng, Trần Cửu Cửu Cửu cười nhạo Cao Tiểu Thượng như vậy, thực ra cũng có nguyên nhân. Tuyệt Thần Quân và Loạn Thế Giao Long từng có một đạo hợp tác tại tổ chức Thiên Cơ, có lần hai người liên thủ tấn công Thần Thương hội, kết quả gần như mất mạng trong biển lửa. Mặc dù hai người đều sống sót, nhưng Cao Tiểu Thượng bị phỏng chân, qua ba tháng vẫn sưng như chân heo, Trần Cửu Cửu Cửu thì bị hun đỏ mắt, cũng không thể hoàn toàn khôi phục. Cho nên Tuyệt Thần Quân gọi là giò heo nướng cũng không phải ngẫu nhiên), cũng có suy đoán như vậy về Đường Phi Ngự.,

Hắn còn nói suy đoán này cho cự hiệp nghe.

Cự hiệp một mặt lắng nghe, một mặt quan sát ánh mắt của Đường tam thiếu gia từ trong tóc rối đang nhìn mình.

Y lĩnh hội được sự tàn nhẫn của đối phương.

Và hung ác.

Còn có hận.

Cùng với sự tàn nhẫn và hung ác như lang như hổ, tâm như sắt thép.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trèo lên núi xanh

Đường Phi Ngự vẫn luôn hung ác và căm hận nhìn chằm chằm vào cự hiệp, ánh mắt phía sau mái tóc rối màu đen sắc bén giống như rắn đen răng trắng.

Cho đến khi hắn nhìn thấy một người, mới dời ánh mắt đi.

Đó là một cô gái.

Lôi Mị.

Lôi Mị quyến rũ.

Lôi Mị xinh đẹp.

Vừa nhìn thấy Lôi Mị, chẳng những khiến Đường Phi Ngự dời mắt đi, cũng khiến ánh mắt của vị Đường tam thiếu gia này từ sắc bén chuyển thành một loại khác.

Hai loại ánh mắt mặc dù không giống nhau, nhưng cũng có điểm tương tự, đó là thú tính. Có điều một loại là xung động giết người, còn một loại là khát vọng tình dục.

Không chỉ ánh mắt Đường Phi Ngự biến đổi, kể cả ánh mắt của Trần Cửu Cửu Cửu cũng trở nên lơ đãng. Hai mắt của hắn nhiều lần liếc về phía Lôi Mị, nhưng khi Lôi Mị nhìn hắn thì ánh mắt của hắn lại nhìn sang hướng khác.

Khi đó Lôi Mị còn chưa rời khỏi.

Trên thực tế, nàng vốn không rời khỏi Bát Giới trai, trái lại còn đi vào Bát Giới trai, không theo cha con Phương Ứng Khán đi Thục sơn.

Còn Đường Phi Ngự lại muốn lên núi.

Phương Ứng Khán nói rõ với cự hiệp:

- Đường tam thiếu gia không thể không đi. Bởi vì năm đó lúc nghĩa mẫu vừa mắc bệnh nặng, Ôn Cố Y của Lão Tự Hiệu từng phán đoán là trúng một loại độc lạ, lại hoài nghi là Thục Trung Đường môn hạ thủ. Chuyện này truyền ra khiến giang hồ xôn xao. Đường tam thiếu gia cho rằng nghĩa phụ, nghĩa mẫu và Đường môn không thù không oán, tuyệt không đến mức hạ độc thủ như vậy, càng sẽ không vô cớ hạ độc. Nếu lỡ may phát hiện nghĩa mẫu còn ở nhân gian, hắn cũng muốn xem thử rốt cuộc là trúng độc gì, nói không chừng còn có thể giúp một tay.

Muốn tháo chuông phải cần người buộc chuông, muốn giải độc đương nhiên phải dựa vào người của Đường gia.

Cự hiệp có thể hiểu được tâm tình của Phương Ứng Khán

Thậm chí y còn có tâm tình mãnh liệt hơn Phương Ứng Khán.

Y cũng hiểu được ý tứ của Đường tam thiếu gia. Trên giang hồ, trong võ lâm, bất kể là ai, cho dù thế lớn chức cao, cũng không muốn đắc tội với mình, gánh lấy tội danh hại chết ái thiếp của đại hiệp. Do đó, ngay cả Đường Phi Ngự luôn luôn ngạo mạn, làm mưa làm gió, cũng không muốn gánh lấy nỗi oan này.

Thừa lúc con nuôi vào nhà chuẩn bị tế phẩm, kêu gọi nhân thủ, Phương cự hiệp bình thần hỏi Tiểu Gia Cát:

- Thục Trung Đường môn luôn là gia tộc thần bí nhất trong võ lâm, đồng thời cũng có dã tâm lớn nhất, Tiểu Khán không phải không biết chứ?

Cự hiệp hơi lo lắng cho hần:

- Nhưng hần vẫn đề Đường Phi Ngư gia nhập tập đoàn, trở thành đại tướng bên mình. Hần rút cuộc là bị mê hoặc, bị nắm đằng chuôi, bị cưỡng ép, hay là có tính toán khác?

Câu trả lời của Cao Tiểu Thượng là:

- Con thấy, tiểu hầu gia cũng vì biết người của Đường gia bảo có tài năng, có bản lĩnh, có dã tâm, cho nên mới có ý để Đường Linh tiến vào tập đoàn Hữu Kiều, trở thành trọng tướng bên cạnh y.

Cự hiệp trầm ngâm:

- Lời này nghĩa là sao?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Thục Trung Đường môn chính là có dã tâm, cho nên mới có dục vọng; mà có dục vọng, mới sẽ bị người khác lợi dụng. Người có chí khí thông thường đều sẽ có chút bản lĩnh thật sự, tiểu hầu gia có đủ tài trí và lòng dạ để sử dụng những nhân tài này.

- Nhưng mà.

Cự hiệp vẫn hoài nghi:

- Bảo hồ lộ da, cấu kết với nhau, không phải tự rơi vào hiểm cảnh thì cũng dễ bị liên lụy. Tiểu Khán thông minh nhưng dù sao vẫn còn trẻ, e rằng khó đầu trí đầu lực với toàn bộ cao nhân của gia tộc Tứ Xuyên Đường môn.

Cao Tiểu Thượng vẫn có lòng tin với Phương Ứng Khán:

- Con cho rằng điểm này không làm khó được tiểu hầu gia. Y chọn Đường Phi Ngư, đã biểu hiện y lựa chọn nhân tài chuẩn xác.

Cự hiệp hiểu ý trong lời nói của hần.

Không sai, Đường Phi Ngư quả thật có đủ điều kiện để Phương Ứng Khán trọng dụng hần.

Thứ nhất, hần có võ công cao, danh tiếng lớn, thủ pháp dùng độc tốt, đủ để trở thành trợ thủ mạnh của Phương Ứng Khán.

Thứ hai, hần ngang ngạnh tùy hứng, khó thành đại sự. Nếu muốn dùng cao thủ nổi bật xuất chúng trong Thục Trung Đường môn, mà lại không bị gia tộc thao túng, Đường Linh và Đường Phiêu đều là lựa chọn hàng đầu.

Thứ ba, Đường Phi Ngư đã có mưu đồ, Phương Ứng Khán vừa khéo dựa vào đó để lợi dụng hần. Đường tam thiếu gia đã phóng túng vô độ, nhất định khó hợp tác với người khác, khó để người khác sử dụng... lại vừa lúc cống hiến cho Tập đoàn Hữu Kiều.

Trong lòng cự hiệp cũng đồng ý với suy luận của Cao Tiểu Thượng.

Y biết Loạn Thế Giao Long này vốn bất hòa bất thuận với Phương Ứng Khán, nhưng khi gặp chuyện, Cao Tiểu Thượng vẫn duy trì sự phán đoán công bằng hợp lý. Đây là nguyên nhân mà cự hiệp trước giờ luôn tin tưởng, áp dụng ý kiến của Tiểu Gia Cát.

- Vậy còn Tuyệt Thần Quân thì sao?

Cự hiệp hỏi tiếp:

- Hần phản bội sư môn của mình, khiến cho Tứ Phân Bán đàn chia năm xẻ bảy, sau đó nương nhờ đại tướng quân. Tiểu Khán thu nhận loại người này, e rằng không có gì tốt.

Đôi mày rậm của Cao Tiểu Thượng nhíu lại thật sâu, giống như muốn suy nghĩ tỉ mỉ cẩn thận, đến mức ấn đường giữa hai hàng lông mày cũng vắt ngang. Lông mày của hần vốn hơi dề mắt, hơn nữa giống như hai chiếc gông trên hai mắt.

Nhưng lời nói của hần vẫn mạnh mẽ, trả lời vẫn nhanh, hơn nữa còn có chừng mực.

- Trần Cửu Cửu Cửu là phản bội sư môn để được toàn thân.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Nhưng cũng vì hần nương nhờ Kinh Bố đại tướng quân, sau này Lăng Lạc Thạch thất bại và diệt vong, e rằng cũng có liên qua đến hần. Từ điểm này mà nhìn, hần là một kẻ có thể nhẫn nhục chịu khổ, ân thù không quên.

Phương cự hiệp biết tin tức của Cao Tiểu Thượng chính xác, bởi vì y đã sớm biết lai lịch và nguồn gốc của Tuyết Thần Quân.

Y chẳng qua là muốn hỏi lại lần nữa.

Y muốn xem thử cách nhìn của Cao Tiểu Thượng ra sao.

Y cũng muốn nghe thử Tiểu Gia Cát nói thế nào.

Cho nên y hỏi tiếp:

- Vậy còn Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện thì sao? Nghe nói cô ta là một người nóng tính thô bạo.

- Đúng vậy.

Cao Tiểu Thượng kéo kéo chiếc bao trên vai, nói:

- Có điều, cô ta là vì quá sùng bái cự hiệp ngài, vì muốn tiếp cận ngài, cống hiến cho ngài, do đó mới gia nhập Tập đoàn Hữu Kiều, để tiểu hầu gia sử dụng. Thực ra người mà cô ta muốn hầu hạ là “đại hầu gia”.

Cự hiệp than một tiếng, không nói gì.

Y lại phát hiện đôi mắt tặc của Trần Cửu Cửu Cửu vẫn luôn liếc về phía Lôi Mị, còn Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại thường nhìn về chỗ y.

Có điều Phương Ứng Khán lại không mời Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện và Tuyết Thần Quân cùng lên núi.

Hắn chỉ mời Đường tam thiếu gia cùng đi.

Bọn họ nhìn thấy núi xa.

Một tầng lại một tầng, giống như núi xanh nối liền giữa hư vô mờ mịt.

Bọn họ muốn lên núi.

- Nghĩa phụ.

Phương Ứng Khán chỉ đỉnh núi có mây mù xoay quanh phía xa:

- Chúng ta phải trèo lên núi xanh kia.

Đúng vậy, trèo lên núi xanh kia.

Cự hiệp muốn đi tìm ái thiếp của mình.

Vốn là nắm lấy tay nhau, sống đến bạc đầu, làm sao chịu được sinh ly tử biệt mà lòng không đau đớn.

Trong lòng cự hiệp, cô gái xinh đẹp kia luôn là một thanh đao nhỏ thống khổ, điêu khắc tâm linh dễ kinh dễ mừng của y.

Nàng rời bỏ ta, thoáng chốc trôi qua. Hàng năm ngày đến, biển trời xanh mướt.

Xưa nàng và ta, như hình với bóng. Ta có hoài nghi, nàng ta thương nghị. Ta có hào tình, nàng vui nàng khen. Ta hát nàng hò, ta ca nàng múa. Nay ta mất nàng, bóng dáng bàng hoàng.

Trên đường đi, cự hiệp hỏi Phương Ứng Khán:

- Ngày đó con từ biệt ta, ở lại kinh sư, không phải đã đáp ứng ta sẽ làm đại sự cho quốc gia, làm chuyện tốt cho mọi người sao? Bây giờ thử hỏi nhiệt huyết ở đâu?

- Vẫn còn.

Phương Ứng Khán nói:

- Giống như Kim Hồng kiếm trên lưng nghĩa phụ, không phải vốn nên chôn theo sư công xuống mộ xanh sao? Hiện nay người tái xuất giang hồ, cả bảo kiếm và cự hiệp đều có mặt.

Sau đó hắn nói:

- Con không muốn trước tiên làm người khác chú ý, cho nên cố tình biểu hiện không xuất sắc, không chí khí. Con không muốn khiến người khác đề phòng, vì vậy đặc biệt làm ra những chuyện khiến người ta xem thường, không đạo nghĩa. Con không muốn rút dây động rừng, vì vậy cố ý sa vào an

nhân hưởng lạc, không hề phán đầu. Thực ra con đã có dự định. Tập đoàn Hữu Kiều cũng chỉ là một hòn đá để con cất bước mà thôi. Con dùng người, cũng chỉ dùng người hữu dụng, không hỏi thanh danh đạo đức của hân, chỉ hỏi hân có chịu cống hiến cho con không. Con có chí thanh lọc thiên hạ, nhưng trước tiên phải được đại thần hoạn quan bên cạnh hoàng đế tín nhiệm, sau đó được thiên tử tin tưởng coi trọng, mới có thể thi triển hoài bão, mạnh tay làm đại sự, có thể giết nịnh thần tặc tử, trọng chấn thiên uy Đại Tống.

- Tống triều suy nhược lâu ngày, đã thua kém Tần triều uy nghiêm bốn phương, mệnh lệnh thiên hạ, cũng thua kém Đại Hán võ công hiển hách, Đại Đường thịnh thế huy hoàng. Bản triều trọng văn khinh võ, nho sĩ luôn luôn làm nhảm, tranh luận không ngừng, lại không thấy dân giàu nước mạnh. Hải nhi bất hiếu, đã sớm nhìn không vừa mắt, đứng ngồi không yên.

Phương Ứng Khán nói như vậy:

- Con vẫn luôn muốn làm chút chuyện, nhưng con niên thiếu vô tri, nghĩa phụ lại không thường xuyên ở bên cạnh giúp đỡ. Con không muốn một khi vội vàng khởi sự, thất bại thảm hại, liên lụy đến anh danh cái thể của nghĩa phụ. Cho nên con chỉ có thể làm từng bước từng bước, từng chút từng chút. Xin nghĩa phụ cho con chút thời gian, đến thời cơ thích hợp, con nhất định sẽ cho nghĩa phụ một sự kinh ngạc vui mừng.

Phương cự hiệp nghe vậy, chợt sinh ra thương tiếc vô hạn với Phương Ứng Khán.

Núi ở phía xa, bọn họ đến gần.

Núi ở trên cao, bọn họ lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hối đường người mù

Núi càng cao càng lạnh.

Ánh mặt trời lại càng nóng.

Sắc mặt cự hiệp không tốt lắm, hơn nữa còn càng lúc càng xấu.

Y đi sát bên vách núi, dường như hơi thờ dốc, sắc mặt cũng dần tái nhợt. Có lúc gặp phải dốc đứng đỉnh nhọn, y đang bước nhanh sẽ bỗng nhiên dừng lại.

Cao Tiểu Thượng muốn đỡ y.

Cự hiệp lập tức né tránh, lại ra hiệu không cần.

Cao Tiểu Thượng khề than một tiếng, ánh mắt ưu thương.

Đoàn người bọn họ số lượng không nhiều, nhưng đều là cao thủ võ lâm, tốc độ rất nhanh, dù gặp phải đá cao dốc đứng cũng không đình trệ chút nào.

Nhóm bọn họ có chín người.

Bọn họ là Mễ Thương Khung, Đường Phi Ngự, Cao Tiểu Thượng, Nhậm Lao, Nhậm Oán, đương nhiên còn có Phương Ứng Khán và nghĩa phụ của hân là Phương cự hiệp, ngoài ra có hai hán tử trẻ tuổi khiêng đồ tế giấy tiền, một người tước hiệu là Tiểu Xuyên Sơn, một người tên là Thăng Ngọc Cường.

Hai người này, hiện giờ đang xách giỏ tiền giấy và đèn cây, còn có một chiếc hộp chứa di vật và quần áo cũ, trông giống như hai tôi tớ. Nhưng hai người đây tớ nô bộc này, lại lịch lại không thể xem thường.

Thăng Ngọc Cường có thể dùng tay trái phát ra Uyên Ương Hồ Điện tiêu, có thể trăm phát hai trăm trúng (hắn một lần phát ra hai tiêu), tay phải có thể cùng lúc sử dụng Uyên Ương Kiềm Kiềm toa, giết người không thấy máu (nhưng ăn vào xương tủy), lại đồng thời có thể dùng Uyên Ương Hí Thủy bộ đạo chơi né tránh, không thể suy đoán được, còn có thể đồng thời bay đá Uyên Ương Ngọc Hoàn bộ một cách liên mạch lưu loát, vừa gấp vừa nhanh. Hắn được người ta gọi “Tiểu Truy Mệnh”, nhưng sau lưng lại gọi là “Bát Yếu Mệnh” (không cần mạng), bởi vì khi hắn động thủ với người khác, từng chiêu đều chết người, mà bản thân hắn chỉ liều mạng, không cần mạng.

Thực ra, thứ đáng khoe khoang nhất, dương dương tự đắc nhất của hân, không phải là cước pháp, sát pháp hay ám khí thủ pháp, mà là công phu ở phương diện nữ nhân. Quả thật chẳng những không cần mạng, mà còn không cần con con cháu cháu, chỉ cần mạng của nữ nhân dưới người hân.

Phàm là nữ nhân tính tình dâm dăng, gặp phải nam nhân liều mạng như vậy, đều chỉ có thể mất cả hồn phách, cam tâm đèn mạng.

- Người này, lúc mạnh nhất có lẽ vẫn là trên người nữ nhân.

Đây là khi đang trên đường, Cao Tiểu Thượng bình luận về Thăng Ngọc Cường. Hắn biết cho dù cự hiệp đã sớm hiểu rõ đối phương, nhưng vẫn sẽ vui lòng tham khảo ý kiến của hắn. Hắn cũng không tiếc nói ra quan điểm của mình, còn xem chuyện này là chức trách của mình, vinh quang của mình:

- Đây có lẽ là lý do hắn vất vả lập nhiều công lớn, dám liều dám giết, dám chết dám sống, xuất quỷ nhập thần, nhưng vẫn không thể chen vào vị trí “Tam Tâm Nhất Ý”, bao gồm Tam Tư Mã, Nhất Tư Không của Tập đoàn Hữu Kiều, chỉ là một thành viên trong “Ngũ Hồ Bôn”.

Trong tập đoàn Hữu Kiều, lãnh tụ của “Lưỡng Tương Hảo” có hai người, một người đương nhiên là Phương Ứng Khán, còn một người khác dĩ nhiên là Mê Thương Khung, luôn luôn hợp tác chặt chẽ với nhau. Tiếp theo chính là bốn đại cao thủ “Tam Tâm Nhất Ý”, trong đó Tam Tâm là Tam Tư Mã “Thiên, Địa, Nhân”, bao gồm Đường tam thiếu gia, Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện và Tuyệt Thần Quân, Nhất Ý là Tư Không Cô Hành đại sư. Còn về Nhị Thập Thất Họa Sinh, Thăng Ngọc Cường, Tiểu Xuyên Sơn, “Hong Bảo Lão Quái” Hà Hồng Thân, Tiểu Lý Công Công, được hợp xưng là “Ngũ Hồ Bôn”. Nhậm Oán là Tả Phụ, Nhậm Lao là Hữu Bật. Lôi Mị lại là tiểu phụ nhân trong tập đoàn Hữu Kiều, thực ra cũng là một trong “Lưỡng Tư Đồ” mà Phương Ứng Khán ngầm bổ nhiệm.

Mấy năm nay tập đoàn Hữu Kiều từng bước lớn mạnh, đủ sức thay thế địa vị của Mê Thiên mình năm xưa, hơn nữa còn có phần vượt trội, đương nhiên là có thể lực và thực lực không thể xem thường.

Huống hồ bọn họ còn móc nối với hoàng thân quốc thích, quan lớn chức cao trong triều đình.

Có điều lần này cự hiệp dường như không dụng tâm lắng nghe lắm.

Chỉ ít không phải rất tập trung.

Nhưng y vẫn hỏi:

- Một người khác thì sao?

“Một người khác” đương nhiên là Tiểu Xuyên Sơn.

- Tiểu Xuyên Sơn ban đầu chỉ là một công nhân sửa đường, được triệu tập vào binh ngũ, mỗi lần khi hành quân đều được phái đi mở đường đào đường. Thế nhưng hắn biểu hiện năng lực hơn người, lần nào cũng có thể sửa đường xây đường tại những rãnh trời vách đứng gần như không thể, không ngại xuyên núi phá đá, khiến người ta kinh ngạc. Sau đó bởi vì quân đội của hắn ném mìn thất bại, bị đẩy đi khai hoang. Hắn chặt cây xây đường, vắn tay đến đường thành, nước chảy thành sông, hết sức xuất sắc, dần dần được tù phạm ủng hộ. Hắn thừa dịp tạo phản, giết chết quan quân, tự xưng làm vua. Sau này, trong võ lâm xuất hiện một cao thủ vừa ra tay lập tức khiến ngực của đối thủ nổ ra một cái lỗ lớn, người này chính là Tiểu Xuyên Sơn.

Cao Tiểu Thượng rù rì nói:

- Tiểu Xuyên Sơn đương nhiên không phải tên thật, nguyên danh của hắn là Dư Hảo Thiểm. Nhưng hắn xuất thủ một chiêu, thường thường sẽ xuyên qua tim, không chừa đường lui, không lưu người sống, trong võ lâm gọi là “Xuyên Sơn Nhất Thức”. Dáng vẻ của hắn có phần trang nghiêm, suốt ngày cau có, nhưng thực ra hắn tuổi tác rất trẻ, khi nói chuyện và hành động đều khôi hài vui vẻ, khiến người ta buồn cười. Chỉ cần không đối địch với hắn thì có thể trở thành bạn tốt tương giao. Tiểu hâu gia đã nhìn trúng hắn, chiêu mộ hắn về dưới cờ, phần lớn người trong tập đoàn đều thân mật gọi hắn là “Tiểu Xuyên Sơn”.

Cao Tiểu Thượng vẫn thuộc như lòng bàn tay.

Cự hiệp dường như vẫn không chuyên tâm lắng nghe.

Chỉ ít cũng không phải rất chuyên tâm, chuyện này có vẻ không giống như tác phong của y từ trước đến giờ.

Y đột nhiên hỏi một câu:

- Con có biết chúng ta có mấy người cùng lên núi không?

Tiểu Gia Cát lập tức đáp:

- Mươi.

Cự hiệp hỏi:

- Tại sao không phải chín?

Loạn Thế Giao Long nói:

- Bởi vì còn một người vẫn luôn ở sườn núi ẩn nấp theo dõi.

Cự hiệp nói:

- Sai, là mười một người.

Cao Tiểu Thượng ngạc nhiên:

- Mười một người?

Sắc mặt cự hiệp càng tái nhợt:

- Còn một người nữa, ở một ngọn núi khác quan sát chúng ta.

Sắc mặt “Tiểu Gia Cát” Cao Tiểu Thượng khẽ biến đổi.

Hắn nhìn lại, vừa lúc Phuong Ứng Khán cũng nhìn về phía sau, giống như đã phát hiện điều gì, sắc mặt có vẻ lo âu.

Nhưng người thật sự phát hiện được gì đó lại là Nhậm Oán.

Hắn phát hiện giữa đường núi hiểm trở có một tảng đá.

Không, đó là một người rất giống đá.

Đó là một người mù, trong tay cầm một chiếc gậy.

Hai mắt người này trợn trắng, trong hốc mắt hoàn toàn không có con ngươi.

Y ngồi khoanh chân ở đó, giống một tảng đá cổ đã chịu đựng mấy trăm năm gió sương, mấy trăm năm mưa bão và ánh mặt trời.

Nhưng người mù này nhìn không hề già.

Y chỉ là cổ, tràn đầy cổ xưa.

Nhậm Oán vừa phát hiện đây là người chứ không phải đá, liền cười chào hỏi:

- Xin chào!

Đá không trả lời, nhưng lại gật đầu.

Đá gật đầu.

- Ngươi thật sự là người mù?

Nhậm Oán thử thăm dò.

- Ngươi cũng là người mù sao?

Người nọ hỏi ngược lại.

Nhậm Lao liền tức giận:

- Con người của ngươi, sao lại như vậy không biết lễ độ như vậy!

Người nọ lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không phải người mù, sao còn không nhìn ra ta có phải người mù hay không?

Nhậm Oán vẫn đứng mực, giọng điệu ôn hòa xin lỗi:

- Là chúng ta thất lễ, xin lỗi. Xin ngươi nhường đường một chút, để chúng ta đi qua!

Đường nhỏ giữa núi chật hẹp, vách núi dựng đứng, chỉ chứa được ba ngón chân. Nếu không phải đoàn người này thân thủ phi phàm, đi tới đây thì đã không lên được nữa rồi.

Hiện nay người mù ngồi ở đó, càng không ai đi qua được... trừ khi là trước tiên đẩy y xuống. Phía dưới là vực sâu vạn trượng, triền núi như đao, chỉ cần cúi đầu nhìn xuống, cũng có cảm bóng giác bóng da đau đớn giống như vạn kiếp bất phục, róc xương lóc thịt.

Roi xuống như vậy, nhiều nhất chỉ rơi được một nửa, có lẽ tứ chi ngũ tạng đã sớm tan thành từng mảnh, rải rác trên núi đá lởm chởm này rồi.

Huống hồ sườn núi còn có bụi gai khắp nơi.

Nhưng một người mù như vậy, làm thế nào lên được núi này?

Y lên núi làm gì?

Tóm lại, y dĩ nhiên là một người mù không tầm thường.

Hơn nữa, y còn là một người mù xinh đẹp và anh tuấn.

Nhậm Oán vốn đã là một nam tử rất tuấn tú, nhưng ở cùng với người mù này lại giống như thiếu đi vài thứ gì đó.

Có lẽ là một loại nghiền ngẫm, một loại sâu sắc, một loại cổ xưa?

Người mù hỏi ngược lại:

- Các người thật sự muốn đi qua?

Nhậm Oán nói:

- Đúng vậy, chúng ta muốn lên núi.

Người mù nói:

- Thật sự không lên núi không được sao? Mặt trời đã sắp xuống núi. Chân núi là nhân gian, cần gì phải lên núi?

Nhậm Oán nhất thời cứng họng.

Phương Ứng Khán tiến lên nửa bước nói:

- Chúng ta có chuyện phải lên núi, xin tiên sinh nhường đường!

Người mù than thở:

- Nhân gian có đường lại không đi, thiên giới không đường vẫn leo trèo. Hôm nay sao mà mọi người đều muốn tranh nhau leo lên núi, trèo lên ngọn.

Phương Ứng Khán trầm ngâm một thoáng, sau đó hỏi:

- Ý của huynh đài là nói, vừa rồi đã có người đi qua núi này sao?

Người mù nói:

- Ta ngồi giữa đường, tuy rằng mất mù, nhưng vẫn biết được có người lên xuống.

Phương cự hiệp lại tiến lên trước, bước chân hơi loạng choạng, ôm quyền vái người mù, nói:

- Dám hỏi tiên sinh!

Y biết rõ là người mù, nhưng vẫn ôm quyền bái kiến, không mất lễ nghĩa.

Giọng nói của cự hiệp vừa vang lên, người mù đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên trời, sắc mặt ngớ ngàng.

- Là ngài?

- Không sai.

Cự hiệp trầm giọng nói:

- Là ta.

Người mù đột nhiên dùng tay ấn trán, lẩm bầm:

- Như vậy chẳng trách, chẳng trách lại muốn lên núi...

Cự hiệp hỏi:

- Ta chỉ muốn biết người trên núi là nam hay nữ?

Người mù đột nhiên cười khỏ hỏi lại:

- Ta là một người mù, ngài hỏi đường người mù sao?

Cự hiệp nói:

- Trong lòng ngài không mù, hơn nữa còn rõ ràng hơn bất cứ ai.

Người mù lại lẩm bẩm:

- Trong lòng ta không mù? Trong lòng ta rõ ràng?...

Cao Tiểu Thương dường như không muốn tiếp tục dây dưa với y, hướng hồ mặt trời quả thật đã ngã về phía tây, xuống đến nửa núi rồi, bèn hỏi vấn đề mà cự hiệp đã hỏi:

- Dám hỏi huynh đài, vừa rồi người lên núi là nam hay nữ...

- Trên núi nào biết quỷ thần.

Người mù quả quyết đáp:

- Người lên núi có nam có nữ.

Cự hiệp không thể hỏi thêm đó là người thế nào... dù sao y cũng là một người mù.

Người mù bổ sung một câu:

- Trong đó nam là một người đen.

- Người đen?

Nhậm Oán lập tức bắt được lỗi trong lời nói của y:

- Chẳng phải người không nhìn thấy gì à? Sao có thể phân biệt được màu sắc?

Người mù cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm giác được...

Y nói tiếp:

- Hắn là người đen, đúng là toàn thân đều đen. Ta ngoại trừ cảm giác được hơi thở của hắn đen và nặng nề, ngay cả tâm hồn của hắn cũng là màu đen.

Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung nhìn nhau mỉm cười.

Mễ công công nói:

- Có lẽ là Hắc Quang Thượng Nhân lên núi trước rồi.

Cự hiệp vẫn muốn hỏi:

- Nữ thì sao?

Người mù ngẫm ngàng một lúc, mới nói:

- Ta chỉ ngửi được mùi... có một người là mỹ nhân thế gian, mỹ vật nhân gian, nhưng lại là xử nữ.

Cự hiệp truy hỏi:

- Ý của ngài là không chỉ có một nữ nhân lên núi?

Người mù lại ngơ ngẩn một lúc:

- Một người khác... có mùi trong vắt cao quý như hoa thủy tiên...

Cự hiệp nghe vậy trong lòng đau nhói.

Phương Ứng Khán biết nghĩa phụ của hắn đang nóng lòng, liền nói với người mù:

- Chúng ta cũng muốn lên núi, xin ngài nhường đường một chút!

Người mù ngớ ngàng hỏi một câu:

- Người thật sự muốn ta nhường?

Mọi người không biết y muốn hỏi ai, đã giống như hỏi một người trong đó, lại giống như hỏi tất cả mọi người.

May mắn người mù đã tự mình trả lời:

- Người muốn ta nhường thì ta sẽ nhường, để cho người lên núi. Có điều đứng ở nơi cao không chịu được lạnh, lên núi dễ dàng xuống núi khó.

Lại lắm bầm nói một câu:

- Chó săn cuối cùng cũng chết trên núi, tướng quân cuối cùng cũng chết trong trận.

Nhậm Oán quát lên:

- Người nói bậy gì đó?

Người mù trong nháy mắt giống như toàn thân bị rút đi khí huyết xương thịt, chỉ còn lại da lông, thân thể tựa như con thằn lằn dẹp lép dính vào vách núi, lập tức nhùng ra một con đường hiểm trở chật hẹp để mọi người nối đuôi đi qua, còn thấp giọng nói một câu:

- Không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hối núi xanh

Đến đỉnh Thục sơn, chung quanh một khoảng mênh mông.

Trời chiều đã từ từ chìm xuống trong màu đỏ thẫm còn sót lại, đẹp đến mức giống như một động tác tay tuyệt sắc.

Phương đại hiệp đã lên tới đỉnh núi, mây mù trên núi mạnh và gấp, y chỉ cảm thấy tim đập nhanh, choáng váng một lúc. Núi sâu không thấy đáy, mây sâu không biết nơi, y đứng trong chiều tà như máu, lại phảng phất mơ hồ nhìn thấy mỹ nhân ngày trước, tình ý ngày xưa.

Sắc núi xanh xanh.

Y phải làm thế nào mới có thể gỡ lại nàng?

Nàng còn sống không?

Nhưng y vẫn còn sống.

Y có thể hỏi ai? Người kia phương nào?

Hối núi xanh? Núi không trả lời.

Mây trắng không đáp lại.

Chiều tà một màu đỏ hỗn loạn, chỉ có những con quạ hoàng hôn và chim nhạn bay về, không có một câu đáp lại.

Thế nhân không biết cái khổ của bóng dáng đơn côi. Người khác cho rằng y đã danh lừng thiên hạ, danh thành lợi tựu, danh cao vọng trọng, danh chấn giang hồ, trong lòng thường cười vui, tự tại tự đắc, tiêu dao khuây khoả, vui vẻ vô cùng, muốn gì có đó, muốn gì được nấy, nhưng bọn họ làm sao biết cái khổ của chim nhạn rời bầy? Nào biết được bị thương mất bạn đèn tro?

Núi tàn mộng thật, trời chiều hùng vĩ, một thanh Kim Hồng thoáng đã mòn; tài hoa bộc lộ, hùng tâm vạn trọng, hồng nhan chưa già ân đã tuyệt. Đền một khúc Ai Giang Nam, dễ tiếng bị thương hát đến già; ca một bản Bi Hối Phong, nhìn trần thế đang trong điên đảo.

Tại khoảnh khắc này, trong lưới kiếp của cảm tình, y tình nguyện là một người mù.

Chuyện này khiến y nhớ đến người mù vừa rồi.

Người nọ tuy mù, nhưng lại giống như một vị trí giả. Y chẳng hề buồn bã vì không nhìn thấy, ngược lại giống như nhìn thấy càng nhiều, càng tinh, càng thật, càng rõ ràng, càng đặc biệt hơn người khác.

Cho nên y hỏi Cao Tiểu Thượng:

- Người mù vừa rồi, có phải là một trong hai đại hộ pháp bên cạnh Gia Cát tiên sinh, Đối Thần?

Cao Tiểu Thượng ngần ra, cũng giật mình, bèn nói:

- Ngài không nói con cũng không để ý... Xem ra, y thật sự có khả năng là Đối Thần Hạng Phi Mộng. Nhưng tại sao y lại xuất hiện ở đây?

Phương Ứng Khán nhìn về một nơi.

Hắn nhìn rất chuyên chú, giống như nơi đó thứ đáng để hắn nhìn đi nhìn lại.

Nhưng câu trả lời của hắn lại rất bất đắc dĩ:

- Ta cũng không biết tại sao hắn lại ở đây.

Sau đó hắn nhìn về Nhậm Oán.

Nhậm Oán vội vàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói:

- Sau khi chúng tôi phát hiện trên núi có bóng tiên, từng mấy lần tự mình tuần tra, lại phái người canh giữ, nhưng vẫn không biết Đối Thần lại ở trong núi.

Phương Ứng Khán vẫn đang nhìn thứ mà hắn nhìn, chỉ lạnh nhạt nói một câu:

- Các người phụ trách trông chừng núi này, nhưng ngay cả một người mù cũng không phát hiện được. Xem ra, Đối Thần đã ở đây, cho dù Thác Quỷ vừa câm vừa điếc kia cũng có mặt, các người cũng sẽ không chú ý đến?

Nhậm Oán lập tức cúi đầu, giọng nói hơi run rẩy:

- Ty chúc thất trách, sợ ý lo là...

Phương Ứng Khán còn đang nhíu mắt nhìn một thứ, chỉ lạnh giá hỏi:

- Như vậy, người vừa điếc vừa mù vừa câm, không phải là Đối Thần Hạng Phi Mộng, Thác Quỷ Thi Toán Liễu, mà phải là Nhậm Lao, Nhậm Oán các người mới đúng.

Lần này Nhậm Oán không chỉ cúi đầu, ngay cả tay cũng rũ xuống thẳng tắp, mặt đỏ lên, nhìn giống như sắp khóc, ngập ngừng nói:

- Ty chúc đáng chết, tội đáng chết vạn lần...

Cự hiệp nhìn thấy cũng khó chịu thay hắn, liền thân nhiên nói một câu:

- Vậy cũng không sao cả. Núi này mọi người đến được đi được, ai có thể cấm người khác vào núi ra núi. Lại nói, gặp phải cao nhân như Đối Thần, Thác Quỷ, cho dù là Nhậm Lao, Nhậm Oán cũng không ngăn được bọn họ. Chẳng lẽ ngay cả cao thủ như Quan Thất xuất hiện trong núi, cũng có thể trách người canh giữ bất lực sao. Bỏ đi, chỉ cần không làm trở ngại chuyện kia là được.

Mọi người đều biết cự hiệp đang nói giúp Nhậm Oán, Nhậm Lao. Y nói một câu như vậy, cũng giống như miễn sự trừng phạt của Phương tiểu hầu gia với hai người này, cũng hiểu được “chuyện kia” mà y nói là chuyện gì.

Bọn họ chính là đến vì chuyện này.

Phương Ứng Khán chợt cười cười, giọng nói tràn đầy tình cảm thân thiết:

- Nghĩa phụ, người không sao chứ?

Cự hiệp ngần ra, nói:

- Ta không sao. Không phải còn lên núi à?

Phương Ứng Khán nói:

- Nhưng mà, ngón tay của nghĩa phụ đang run rất mạnh.

Cự hiệp cười:

- Có lẽ là do những năm gần đây ít lên núi? Không sao cả.

Lúc này y mới phát hiện tiêu điểm của ánh mắt Phương Ứng Khán.

Hóa ra Tiểu Khán đang chú ý đến tay của y, cho nên phát hiện ngón tay của y đang run cầm cập.

Phương Ứng Khán nghe vậy, dường như thư thái, nói:

- Từ nơi này đi lên, cũng chỉ có đỉnh Chiết Hồng thôi.

Cự hiệp lâm bẩm:

- Đỉnh Chiết Hồng?

Phương Ứng Khán thành khẩn nói:

- Đúng. Mấy lần bóng dáng của nghĩa mẫu thoáng hiện trước hoàng hôn, chỉ linh là ở nơi đó.

Cự hiệp thở dài một hơi, kiên quyết nói:

- Được, vậy chúng ta trèo lên đỉnh đi.

Đỉnh núi kia rất cao, cao một cách kiêu ngạo.

Thế núi như một kiếm chỉ trời, một mình đứng sừng sững thẳng, bên cạnh giống như không núi.

Trên đường nhỏ lên núi, bọn họ lại gặp phải một người.

Một người toàn thân mặc áo bào đen.

Người này hiển nhiên đang chờ, hơn nữa còn đang khổ công chờ đợi.

Hắn đang khổ công chờ bọn họ tới, giống như đã đợi rất lâu rất lâu, đã chờ đến mức không kiên nhẫn được nữa rồi.

Hắn vừa thấy Phương Ứng Khán, liền chấp tay; vừa thấy Mễ Thuơng Khung, liền ôm quyền; vừa thấy Phương cự hiệp, lúc này mới vái dài đến đất, cách núi khom người gọi:

- Có phải Phương cự hiệp không?

Cự hiệp mỉm cười đáp lại, nhân cơ hội hơi thở gấp ổn định, lại nghe hán tử đen nhánh kia khàn giọng nói:

- Vừa rồi ta lại nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của tôn phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đa tình nên cười ta không sinh tóc bạc

Hán tử kia chính là “Hắc Quang Thượng Nhân” Chiêm Biệt Dã.

Nguyên lai chuyện là như sau.

Trong khoảng thời gian Phương cự hiệp lãnh tụ võ lâm, đang lúc quốc gia dụng binh, chống lại ngoài xâm, mà đạo tặc phản dân lại thừa loạn nổi lên khắp nơi. Phương cự hiệp liền dùng võ học tuyệt thế, năng lực cái thể và danh vọng hơn người, hô một tiếng lập tức bốn phương hưởng ứng, tổ chức các lộ cao thủ võ lâm, hảo hán giang hồ, giết địch dẹp cướp, cứu tế thế nhân.

Người luyện võ chân chính, chính là để vệ quốc an bang, tế thế cứu dân.

Trong đoạn ngày tháng này, phu nhân Văn Y của cự hiệp từng có một đạo thay chồng quản lý đại cục võ lâm Trung Nguyên, thống lĩnh các tổ chức Phụ Uy Vọng bang, Kim Tụ Chiêu Bài, Lão Tụ Hiệu, cũng quản lý điều động một cách chỉnh tề ngăn nắp, phồn vinh phát triển. Phương Ứng Khán cũng xin nghĩa mẫu cho đi đánh giặc, muốn trực tiếp ảnh hưởng đến kinh sư triều chính, do đó được phái đi kinh thành mở rộng sức ảnh hưởng của Kim Tụ Chiêu Bài. Không ngờ, kết quả là Phương Ứng Khán đã liên kết với thế lực nội thích và thái giám trong cung đình, hợp thành Tập đoàn Hữu Kiều, trở thành một trong ba thế lực võ lâm tại kinh thành hiện nay, hơn nữa còn có xu thế hậu sinh khả úy, độc chiếm ngôi đầu.

Có điều với sức một mình Hạ Văn Y, dù sao cũng không thể chiếu cố chu đáo được. Hơn nữa vì lo nghĩ quá mức, trong khi những cao thủ cấp bậc nguyên lão từng xây dựng sự nghiệp, kẻ vai chiến đấu với cự hiệp trước kia, phần lớn đã theo đại hiệp đi tiên tuyến biên cương vì nước giết địch, đối kháng ngoại xâm, còn lại đám người mới và tinh anh thì phải ứng phó với các lộ nhân vật tà phái thừa loạn nổi lên, đục nước béo cò, đương nhiên rất hao phí tâm lực.

Phương phu nhân cũng không có dã tâm, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, muốn buông tay, muốn nghỉ ngơi.

Nàng chỉ muốn trải qua năm tháng an ái bình yên, cùng với cự hiệp tiêu dao tự tại, như hình với bóng.

Nàng nhìn trời chiều, cảm thấy đỏ hơn cả lửa, đỏ tươi hơn hoa, rắng đỏ hơn máu. Nàng chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, tựa vào bờ vai rộng rãi vững chắc của trượng phu, ngắm nhìn ánh tà dương vô hạn tỏa sáng trong khoảnh khắc. Có lẽ đó chính là thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn.

Cho nên nàng giao phần lớn công việc cho môn hạ đệ tử và người mới xử lý, từ đó có rất nhiều đệ tử xấu xa thừa dịp làm loạn, bòn rút lợi ích.

Sau đó Phương phu nhân đến kinh sư để tập hợp nhân thủ, con nuôi Phương Ứng Khán muốn giữ nàng lại, hi vọng nghĩa mẫu có thể ở lại kinh thành bình yên hưởng phúc, chuyện bên ngoài cứ giao cho hắn xử lý là được.

Phương phu nhân cũng muốn Phương Ứng Khán lập công dựng nghiệp, vì vậy mới buông tay để hắn dẹp yên một chút phân tranh giang hồ. Nhưng Phương tiểu hầu gia vừa ra giang hồ lại sát tính quá mạnh, rất nhanh đã giành được danh hiệu “Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia”, nhưng cũng chọc phải một số đại bang, đại phái, đại thế gia hùng mạnh trong võ lâm, muốn đối phó với hắn.

Đầu tiên là hảo thủ của Lão Tự Hiệu Ôn gia, cảm thấy Phương Ứng Khán hành động quá đáng, muốn “giáo huấn” hắn một chút.

Sau đó là cao thủ của Thục Trung Đường môn.

Bọn họ truy sát Phương Ứng Khán, thậm chí đuổi đến tận kinh thành.

Phương phu nhân dĩ nhiên phải che chở con nuôi của mình.

Nàng đành phải ra mặt hóa giải.

Nàng còn mời cả Gia Cát tiên sinh và môn sinh đắc ý của y đến để hòa giải.

Nghe nói, cao thủ của Lão Tự Hiệu và Đường môn không chấp nhận hòa giải, còn hạ kịch độc với nàng.

Phương phu nhân trúng độc, tin tức rất nhanh truyền đến tai Phương cự hiệp.

Vừa lúc binh họa ở chỗ cự hiệp tạm thời lắng lại, Phương cự hiệp nóng lòng nhớ nhà, lập tức phong trần mệt mỏi trở về kinh sư, thăm hỏi ái thiê.

Nhưng Phương phu nhân đã si si ngốc ngốc, thần trí không rõ.

Vì vậy cự hiệp lập tức rời kinh, cầu xin tranh chấp với cao thủ Đường môn, muốn lấy được thuốc giải. Bởi vì Đường môn không thừa nhận chuyện này, gần như đã gây lên một trận mưa to gió lớn trong giang hồ. May mắn là được các lộ danh nhân võ lâm điều đình, cự hiệp cuối cùng gián tiếp lấy được thuốc giải từ chỗ hảo thủ của Hạ Tam Lạm Hà Gia.

Nhưng khi y vất vả trở lại kinh thành, tất cả đã muộn.

Ái thiê đã hương tiêu ngọc vẫn.

Nghe nói, Hạ Văn Y vì không chịu nổi độc lực giày vò, lại mất đi bản tính, phát điên một đường chạy lên núi cao, đi lên đỉnh Chiết Hồng. Phương Ứng Khán nghe tin kinh hãi, cùng với đám người Mễ công công toàn lực đuổi lên Thục sơn, tiếc rằng đã chậm một bước.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Văn Y phu nhân tung người nhảy xuống vực sâu vạn trượng, muốn cứu cũng không kịp.

Bên vách đá còn có một đôi giày và một chiếc khăn của Phương phu nhân, trên khăn thêu một đôi uyên ương, hai con tiên hạc, còn phát ra mùi thơm dịu của hoa đào mị.

Tại sao nàng lại đi tìm chết?

Nàng lại không kịp đợi Phương cự hiệp trở về chữa trị cho nàng.

Trên khăn còn thêu mấy chữ “thiên trường địa cửu đã từng sở hữu”.

Phương cự hiệp chạy về kinh sư, từ đó cảm thấy trời đất diệt tuyệt, vạn sự như không, chỉ lẩm bầm tám chữ trên khăn kia.

Gia Cát tiên sinh từng dùng chuyện này khuyên bảo y:

- Đã từng sở hữu, không bằng tự do. Bây giờ tôn phu nhân đã tự do tự tại, ít nhất cũng tốt hơn so với trải qua những ngày tháng khó khăn nguy hiểm trong lòng giam mật thất của nhân sinh.

Truy Mệnh cũng nhân cơ hội nói một lời hai nghĩa:

- Thiên trường địa cửu, không bằng uống rượu. Có lẽ đối với tôn phu nhân, chuyện này cũng là một sự giải thoát.

Cự hiệp lại không uống rượu, bởi vì rượu không tiêu được nỗi sầu của y.

Y phải đối mặt với sự bi thương của mình.

Y dùng đau đớn của sự tỉnh táo để nhớ nhung ái thiếp của mình.

Y nhìn đi vật của nàng, nghĩ đến những ngày tháng cùng trải qua, nhớ đến giọng nói và dáng điệu của nàng, lúm đồng tiền và tiếng kèn tiếng sáo.

Cho đến một ngày, y bỏ lại tất cả, không để ý tới chuyện giang hồ nữa.

Y rời khỏi kinh sư.

Chỉ vào ngày giỗ của ái thiếp hàng năm, y mới trở lại bái tế nàng.

Mấy năm gần đây, y thậm chí cũng không trở lại nữa.

Bởi vì y nhớ đến nàng là ở trong lòng.

Bái tế nàng là chuyện mà y làm mỗi ngày, mỗi lúc, mỗi khác. Giống như thật lòng bái thần không nhất định phải đến miếu, thành kính chay tịnh không nhất định phải chọn ngày đầu năm.

Y không tiêu tụy, cũng không quá gầy gò, thậm chí còn hơi phát tướng.

Đa tình cũng không cười y sớm sinh tóc bạc... ngược lại còn chế nhạo y không sinh tóc bạc.

Mái tóc của y vẫn màu đen.

Nhưng chỉ có trong lòng y biết, khi nàng nhảy xuống vực sâu, y cũng đã tiến vào địa ngục.

Nàng chết rồi, y cũng không còn sống nữa.

Y vẫn sống, là vì một hi vọng có lẽ vĩnh viễn không được như ý nguyện.

Y mong đợi kỳ tích, đó là nàng vẫn sống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Dịch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Làm sao gặp được nàng

Đi khắp núi xanh người chưa già.

Nhưng người cũng chưa về.

Phương cự hiệp trôi giạt chân trời.

Nhưng tâm của y đã cùng ái thiếp rơi vào vực sâu, vạn kiếp bất phục.

Cho dù y đi vạn dặm, đi phương bắc, ra biên cương, vào đại mạc, qua ngàn cánh buồm đều chẳng thấy, chọn hết cảnh đồng chẳng chịu dừng, nhưng sinh mệnh của y vẫn ở trên ngọn núi xanh này, cũng không rời đi, vẫn luôn tìm tìm kiếm kiếm, giống như con dơi không quên bay về hang núi nơi nó cư trú, giống như chim én luôn luôn bay về chiếc tổ mà nó xây nên.

Sau đó, cuối cùng y đột nhiên nhận được tin tức do con nuôi ở phương xa đưa tới.

Tin tức là lại nhìn thấy Văn Y.

Sự tình là như sau.

Nghe nói người đầu tiên phát hiện Văn Y vẫn còn “sống ở nhân gian”, hoặc “mọc cánh thành tiên”, đó là con nuôi Tiểu Khán.

Lúc hán bá tể nghĩa mẫu, lại nhìn thấy người mà bọn họ bá tể vẫn còn sống... ít nhất là chợt hiện ra trước mắt.

Phương Ứng Khán luôn có lòng hiếu thảo.

Hơn nữa đối với chuyện sợ ý khiến nghĩa mẫu tìm chết, hán vẫn luôn hết sức áy náy, vô cùng khó chịu.

Hán thậm chí còn bày tỏ với cự hiệp muốn chết theo, lần đó cự hiệp đã cho hán tám cái bạt tai, mới có thể khiến hán từ trong bi phần bi thương trấn định lại.

Người đã chết rồi, chôn theo có ích lợi gì.

Cho nên vì bù đắp sự áy náy trong lòng, Phương Ứng Khán không chỉ lập tế đường cho nghĩa mẫu tại Bất Giới trai, còn thường xuyên mang giấy tiền, đèn nến, gia súc, rượu lễ, ngũ quả, không ngại bôn ba lên núi, đến nơi nghĩa mẫu chết quỳ xuống bá tể, khóc lóc đổ lệ, cho đến khi trời chiều hạ xuống mới lưu luyến rời đi.

Vì vậy người ở kinh sư đều lưu truyền, Phương tiểu hầu gia mặc dù lòng dạ độc ác, dễ trở mặt vô tình, nhưng lại rất cung kính trung thành với nghĩa phụ, chí hiếu chân thành với nghĩa mẫu.

Chuyện này đã trở thành “điểm đáng khen” của Phương tiểu hầu gia.

Thế nhưng lần đó, trên núi đang có mưa phùn, lại có ánh chiều tà chiếu nghiêng nghiêng. Sau khi Phương Ứng Khán bá tể xong, từ từ đứng lên, đang định xuống núi, đột nhiên liếc thấy nơi mây mù mờ mang có bóng sáng chợt lóe lên.

Chỉ chợt lóe lên, sau đó biến mất.

Nhưng như vậy đã khiến Phương Ứng Khán há miệng muốn kêu lên.

Đó là một tiếng gọi nhiều lần thúc giục...

“Nghĩa mẫu!”

Nhưng hán lại không hô ra miệng, kêu không thành tiếng.

Chẳng phải nghĩa mẫu đã nhảy núi tự vận sao?

Nhưng đó quả thật giống như bóng dáng xinh đẹp của nghĩa mẫu, giống như một dáng múa phiêu dật, theo bóng mưa và ánh mặt trời, bỗng chốc lướt qua khe núi biến mây, lay động một cái, giống như ra hiệu từ biệt, như hoa sen hoa thủy tiên chợt nở rồi tàn đi, khiến người ta không kịp kinh ngạc thán phục một lần.

Phương Ứng Khán hoàn toàn ngẩn ra.

Sao lại gặp được người!

Sau lần kỳ ngộ này, hán cũng không “lập tức” thông báo cho nghĩa phụ.

Bởi vì hán cho rằng đó chỉ là ảo ảnh, mình thường hay suy nghĩ nên mới chợt sinh ảo giác. Nếu kinh động đến nghĩa phụ quá sớm, chỉ khiến y càng phân tâm lo lắng.

Cho dù nghĩa mẫu vẫn còn sống, cũng không thể nào xuất hiện giữa khe núi cheo leo hiểm trở như vậy. Nơi đó trên không tới trời, dưới không tới đất, chẳng những với khinh công của nghĩa mẫu không thể làm được điểm này, ngay cả tuyệt thế võ công của Phương cự hiệp cũng không làm được.

Có thể làm được điều này, trừ khi không phải là người, mà là thần tiên.

Nếu là thần tiên, vậy càng không cần thông báo cho cự hiệp, bởi vì dù sao nghĩa mẫu vẫn chết rồi.

Bất kể thăng tiên hay thành quỷ thì đều đã chết, không còn là người nữa.

Đã không phải là người, vậy còn gặp làm chi? Đâu còn gặp lại được nữa?

Sau đó Phương Ứng Khán suy nghĩ.

Hán cho rằng đó chỉ là ảo giác trong lúc tâm tư ngơ ngẩn. Lúc ấy có biển mây, còn có mưa bụi, lại vừa lúc có ráng chiều sót lại, có thể vì vậy mà huyền hóa ra cảnh tượng trong lòng mình tưởng niệm. Tại Nga Mi Kim Đỉnh, Giang Tây Lư Sơn, không phải cũng thường có loại Phật quang huyền tượng này sao?

Thế nhưng không lâu sau, Hắc Quang Thượng Nhân lên núi tu luyện pháp thuật... mặc dù không ai biết hắn tu luyện pháp thuật gì (hay là là yêu thuật?), rốt cuộc có pháp thuật hay không, hoặc là chỉ luyện võ công. Có điều phạm là luyện tiên luyện đan, tu đạo tu pháp, nhất định sẽ lên núi, ẩn vào trong rừng, mới có thể “tu thành” công pháp chính quả. Có lẽ, một khi để thể nhân tận mắt nhìn thấy, không xem là kỳ lạ, cũng sẽ không thành pháp thuật nữa? Hắn lại trông thấy Văn Y phu nhân trên Thục sơn.

Trước kia hắn từng có một đạo làm phó lâm chủ của Ác Nhân lâm, một trong ba đại tuyệt địa của võ lâm, xem như là có duyên xưa, cũng có hận cũ với Phương cự hiệp. Nhưng khi đó công lực của hắn còn cách cự hiệp quá xa, căn bản không thể nảy sinh ý niệm trả thù.

Nhiều năm qua, hắn đã có danh có lợi, trở thành quốc sư cao quý, càng không muốn nhắc đến chuyện xưa tích cũ, báo thù rửa hận nữa.

Nhưng hắn chắc chắn nhận ra vợ chồng Phương cự hiệp.

Trong một lần luyện công (nghe nói là đang mưa to gió lớn), hắn đột nhiên nhìn thấy, trong lưới mưa trùng trùng, có một người đẹp đứng thẳng ở khe núi lơ lửng giữa trời, như có như không, xa xôi trước mắt, xoay người một cái trong mưa, bay nghiêng mà đi, lại không thấy nữa.

Hắc Quang Thượng Nhân chấn động.

Sau khi xuống núi, hắn đã kể chuyện này với Phương Ứng Khán.

Nghe hắn nói xong, Phương Ứng Khán cảm thấy đã đến lúc thông báo cho nghĩa phụ.

Sau khi Phương cự hiệp được biết chuyện này, lập tức đi đến kinh sư.

Một đường đánh ngựa, trong lòng cự hiệp chỉ có bốn chữ.

Đề ta gặp nàng, đề ta gặp nàng!

Trong lòng cũng chỉ có một kỳ vọng.

Nàng vẫn còn sống, nàng vẫn còn sống!

Y còn có một ý nghĩ đoạn tuyệt.

Cho dù nàng đã chết, cũng cho ta gặp lại nàng một lần. Chỉ cần biết dưới suối vàng có thể gặp nhau, ta sẽ cam tâm tình nguyện cùng chết với nàng.

Dọc theo đường đi, trong lòng y còn lặp đi lặp lại, nhiều lần gọi một cái tên.

Văn Y, Văn Y!

Do đó, y vào kinh dạy bảo con cái là một chuyện quan trọng, nhưng muốn tìm thể tử đã mất càng là một đại sự.

Hôm nay, y không tiếc trở lên núi xanh, trèo lên đỉnh cao, chính vì muốn tìm kiếm thể tử đã mất. Hơn nữa sau khi y tới kinh sư, lại từ trong miệng con nuôi biết được một chuyện.

Bởi vì Phương Ứng Khán từng thấy nghĩa mẫu hiện thân, cho nên trong lòng không yên, thường kiếm cớ lên núi tìm kiếm. Sau một lần bái tế, đột nhiên lại thấy nghĩa mẫu chợt xuất hiện trên đỉnh Chiết Hồng, giống như hoa rơi khắp chốn phồn hoa tuyệt mỹ rồi đi, kéo theo một vệt cầu vồng rực rỡ trên đỉnh núi.

Nói đến đây, Phương Ứng Khán lại khóc.

Nghe đến đây, Phương cự hiệp cũng khóc.

Đồ lệ, khóc không thành tiếng.

Khóc không thành tiếng là thương tình nhất.

Thương tình luôn là người si tâm.

Người si vì đạo không câu thúc.

Người si vì kiếm sát tính mạng.

Người si vì tình nhớ khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Muốn gặp nàng khó khăn như vậy

Muốn gặp nàng khó khăn như vậy.

Trong lòng cự hiệp thâm nhủ câu này.

Những năm gần đây, y nhìn thấy một thứ gì đó lẻ loi, cho dù là chim nhạn, chim én, ngôi sao, đám mây, chiếc lá, đều bắt giác đọc lên câu này.

Sau khi Văn Y nhảy xuống núi, y từng đi qua núi mấy lần, muốn tìm hải cốt của nàng.

Thế nhưng không có, không tìm được.

Phương Ứng Khán phát động nhân thủ của hắn đi tìm, cũng không tìm được.

Núi quá cao, khe quá sâu.

Nhảy xuống như vậy, mờ mịt mênh mông, tan xương nát thịt, mặt người không biết ở nơi đâu.

Không tìm được nên ưu tư, nhưng vẫn có một tia hi vọng...

Chẳng lẽ nàng còn chưa chết?

Nhưng muốn gặp nàng lại khó khăn như vậy!

Cự hiệp thường nhớ đến ngày xưa lúc mình mới ra giang hồ gặp được nàng, từ tranh đấu trở thành vợ chồng, từ tranh phong trở thành tình lữ, bóng tờ dày đặc đeo bám thân hồn, ngo ngẩn không thôi.

Y vốn không muốn lên núi, không định lên núi, nhưng y không thể không đi.

Lên núi là để gặp nàng.

Muốn gặp nàng, sao lại khó khăn như vậy!

Phương Ứng Khán có cảm tình sâu sắc với nghĩa mẫu, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Khi còn nhỏ hắn bị mẹ ruột Lão Long Bà vứt bỏ, thân thể vốn gầy yếu nhiều bệnh. Nghĩa mẫu đã hết lòng chăm sóc cho hắn, nấu nước sắc thuốc, từng li từng tí. Bởi vì nghĩa mẫu đặc biệt yêu thương hắn, cho nên môn hạ đệ tử, các lộ thân hữu cũng nhìn hắn với con mắt khác, chiều cố nhiều hơn. Nói cách khác, nếu không có thân tình của nghĩa mẫu, có lẽ hắn đã không nổi sống rồi.

Hắn còn nhớ lúc bị hen suyễn, có lần đờm nghẹn ở cổ họng, khiến hắn không hít thở được, các thầy thuốc đều bó tay, mắt thấy không thể sống được nữa. Nghĩa mẫu lại kịp thời trở về, dùng “Úy Thần chỉ” giúp hắn xoa bóp, đã huyết thông mạch, còn tự mình dùng ngón tay trắng thon thon móc ra một khối đờm đặc lớn từ trong cổ họng của hắn.

Nàng đã cứu sống hắn.

Đến bây giờ, hắn vẫn nhớ được hình ảnh ngón tay mỹ lệ của nàng dính một ngúm đờm của hắn.

Một lần khác cũng là vì Phương Ứng Khán từ nhỏ thân thể yếu ớt, tập võ không xong, không phải đối thủ của đồng môn. Hắn phiền muộn không vui, đồng môn sư huynh đệ lại âm thầm cười cợt. Trong lòng hắn hiểu rõ, chợt sinh ra ý niệm từ bỏ tương lai.

Nhưng nghĩa mẫu giống như nhìn ra tâm tư của hắn, đêm khuya đến phòng hắn, khuyên hắn một phen, có một đoạn nói như sau:

- Luyện võ cũng giống như tất cả sự nghiệp vĩ đại trên thế gian, đều không thể một sớm một chiều. Nhìn vào quá trình dài phấn đấu, tất cả ngăn trở và đã kích cũng có thể là một loại tích lũy của thành công, xác định mục tiêu và đưa chừa đường hướng. Còn từ cái nhìn ngắn ngủi, khó khăn và sai lầm càng là một sự điều chỉnh và chiêm nghiệm. Chỉ có kẻ sợ thất bại mới sẽ thất bại, còn người xem thất bại là thầy thì nhất định sẽ thành công. Chỉ có thành tựu không dễ dàng mới trở thành đại thành đại tựu. Con không đủ khí lực cường tráng như người khác, vậy có thể luyện một số võ công dùng xảo thuật mạnh, dùng bốn lạng đẩy ngàn cân. Kim tuy nhỏ nhưng vẫn có thể đâm vào xương tủy, kiếm tuy dài nhưng mũi nhọn chỉ một đường. Hồ có thể vô người, ung có thể mổ người, con bọ con muỗi vẫn có thể đốt người hút máu. Nếu con muốn có sức lực giống như đồng môn, vậy cũng chỉ là một môn đồ họ Phương mà thôi. Muốn luyện thì phải từ trong võ công tiếp thu ở chỗ nghĩa phụ, cảm ngộ ra đặc sắc thích hợp với mình. Đừng quên, trước kia nghĩa phụ của con vừa ra giang hồ, võ công cũng không bằng người khác. Y cũng từng tự ti tự thấy đáng thương, nhưng quyết không từ bỏ, nghiền răng chảy máu, đánh lên từ từng tầng, từng cuộc, từng lần, từng trận chiến dịch, cuối cùng có được thành tựu phi phàm như hôm nay. Thử nghĩ, lúc đó có thể người cũng sinh ra ý niệm như con, có thái độ như con hiện giờ, nhưng nếu người từ bỏ, nào có Phương cự hiệp một trụ cột vững vàng trong võ lâm như hôm nay.

Lời này khiến cho Phương Ứng Khán một lần nữa phấn chấn, khổ học rèn luyện, cố gắng tu bổ khuyết điểm của mình, tận lực phát huy ưu điểm của mình, cuối cùng võ công nổi bật đồng môn, vượt trội đồng lứa.

Nhưng một lần “đả kích” khác lại ập đến.

Đó là một cuộc “yêu đương”.

Yêu đương chết người.

Sự kiêu ngạo và tuần tú của Phương Ứng Khán khiến không ít cô gái trong môn sinh lòng ngưỡng mộ, sự tài tình và cao ngạo của hắn càng khiến không ít hiệp nữ trên giang hồ cảm mến.

Nhưng hắn lại không động dung.

Hắn giống như còn yêu bản thân hơn chú ý đến nữ nhân trên thế gian.

Nhưng chỉ có một cô gái khiến hắn động tâm.

Cô gái này gần như còn thông minh hơn hắn, cũng dường như còn tự cao hơn hắn. Cô gái này so còn đẹp hơn sương, còn trong hơn tuyết, trong sương có hương ngậm, trong tuyết càng phong lưu.

Huống hồ nàng có điểm giống một người.

Nghĩa mẫu!

Năm đó Văn Y là mỹ nhân có tiếng trong võ lâm.

Năm tháng thúc giục con người, hồng nhan nháy mắt đã già. Nhưng người đẹp quá thời Văn Y không phai màu giảm sắc, ngược lại còn tăng thêm một loại diễm đam xinh đẹp động lòng người.

Vì vậy, phu nhân Phương cự hiệp khi đó vẫn là một người đẹp nổi danh trên giang hồ.

Có một số người, từ lúc đầu đã đẹp, đến già vẫn còn đẹp, đến chết vẫn là đẹp.

Đây quả thật là chuyện tốt trên nhân gian.

Chỉ là nhân gian liệu có bao nhiêu chuyện tốt?

Đáng tiếc, tình yêu của Phương Ứng Khán không thành công.

Hắn đã phí nhiều tâm cơ, dùng hết mưu trí, nhưng vẫn không thể toại nguyện.

Khi cô gái kia giống như chuyện gì cũng nghe theo hắn, nàng lại chột khéo léo từ chối hắn.

Từ chối rất ôn nhu, không hề làm hắn tổn thương chút nào.

Hắn cũng giống như hoàn toàn không bị tổn thương.

Nhưng thực ra hắn thương tâm và chán nản đến mức từng nghĩ đến cái chết.

Hận luôn luôn mãnh liệt hơn yêu.

Yêu không được nàng, thì hận!

Không chiếm được nàng, liền chết!

Nếu như thất ý một lần nữa, hắn sẽ không tiếc mạng sống!

May mắn lúc này nghĩa mẫu lại nhìn ra Phương Ứng Khán tâm tư không yên, cho nên thuyết phục cự hiệp, để Phương Ứng Khán vào kinh cai quản Hầu phủ quyền thế của cự hiệp. Chẳng qua là hi vọng hắn dùng tâm chí coi thường cái chết để tập trung vào sự nghiệp, tạm quên đi xiềng xích của tình yêu.

Phương Ứng Khán quả nhiên tập trung toàn lực vào công lao sự nghiệp thế gian, làm việc không chùn bước.

Phương diện này hắn cũng thuận lợi, bởi vì hắn xem khó khăn là điềm báo của thành công.

Phương diện này hắn cũng rất thành công, bởi vì hắn xem thuận lợi là mở đầu của khảo nghiệm.

Nhưng người mà hắn cảm tạ nhất là nghĩa mẫu.

Thậm chí ân tình cảm tạ còn hơn cả nghĩa phụ.

Nguyên nhân chỉ trong lòng hắn biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nhãn thần và thần của mắt

Sau khi rót đầy ba ly rượu, tay của Phương cự hiệp khẽ run lên.

Y ngửi thấy mùi hương thoảng thoảng của rượu mạnh kia.

Y nhớ được Văn Y có lúm đồng tiền.

Lúc nàng uống rượu động tác tay rất đẹp, rất uyển chuyển, giống như một đóa hoa trong gió tuyết, chịu đựng cái lạnh nở ra phong tư xinh đẹp.

Nàng thậm chí uống rượu khỏi ho.

Hiện giờ nàng không còn nữa.

Rượu còn, mùi rượu nồng.

Sau khi dâng lên một chút điểm tâm, hoa quả, rượu ngon, đào tươi, hoa thơm, giấy tiền, thân thể Phương cự hiệp cũng hơi run.

Mây mù trên núi kịch liệt.

Tay áo của y tung bay, giống như lác lư muốn ngã.

Y dùng tay ôm lấy sườn, mày hơi nhíu lại.

Cao Tiểu Thượng tiến lên trước một bước, thấp giọng hỏi:

- Thế nào rồi...

Cự hiệp lắc đầu:

- Không có chuyện gì.

Phương Ứng Khán hỏi:

- Có thể thấp hương bái tế rồi chứ? Nghĩa phụ.

Cự hiệp gật đầu, ánh mắt ưu thương. Trong lòng y đang nghĩ, Văn Y, nếu như nàng còn không xuất hiện, ta có thể sẽ không chịu được nữa, không chống được nữa.

Văn Y, bất kể nàng còn sống hay đã chết, nếu như nàng có thể hiện thân, xin hãy hiện thân vào lúc này đi, ta sợ rằng mình...

Cự hiệp vẫn luôn hùng tráng.

(Thứ mà y suy yếu là tâm)

Y vẫn luôn vui vẻ cười lớn.

(Y là một người thương tâm khoái hoạt.)

Y không sinh tóc bạc, không sợ nguy gian, bất khuất không sờn, không câu nệ tiểu tiết, một đời thay đổi nhanh chóng, phóng khoáng rộng rãi, ba chìm bảy nổi, cảm tính phong phú, trên giang hồ đều biết y tinh lực dồi dào, trong võ lâm đều biết y khí vũ hiên ngang.

(Lại không biết thâm tình tường niệm đã ăn mòn tâm chí của y từ lâu. Một người phiêu bạt, lưu lạc quá lâu trên thế gian, nếu không có thứ để y quan tâm và yêu thương, rất dễ khiến một người tâm lý kiên cường cũng bắt đầu tang thương, khi ăn mòn đến mức hiện ra bên ngoài thì đã không còn cứu vãn

được.)

Huống hồ chim nhận xa bầy, điều già gãy cánh, những huynh đệ chiến hữu ngày xưa cùng xông pha giang hồ, kẻ vai chiến đấu, phần lớn cũng đã điều linh, qua đời, bệnh tật, không trở lại nữa.

Nghĩ đến năm đó, nhắc đến cái dừng ngày xưa, cũng không tìm được vài tri kỷ có thể ngồi quanh bếp lò tâm sự, cùng ly uống say sưa.

Loại tình cảnh này, những lão tướng quân nhiều năm lãnh binh chinh chiến, công thành chiếm hào là có thể lĩnh hội được sâu sắc nhất. Liêm Pha già rồi, còn có com không? Tướng quân sợ già, anh hùng sợ bệnh, hồng nhan sợ nhất năm tháng ăn mòn.

Cự hiệp sợ tịch mịch.

Thứ duy nhất lộ ra sự tịch mịch của y là ánh mắt.

Cho dù thương cảm thê lương, ánh mắt của y lộ ra bao nhiêu cái tuổi xế chiều, nhưng bên trong vẫn trấn giữ một vị thần của mắt, thần của thần thái.

Ánh mắt của y và Phương Ứng Khán tương ứng với nhau.

Ánh mắt của Phương Ứng Khán rất sáng, giống bên trong có hai vị thần tỏa sáng.

Từ trong đôi mắt lớn ngây thơ của hắn, Phương cự hiệp nhìn ra thành ý và sự hiểu thảo của con nuôi mình.

- Được rồi.

Cự hiệp thở dài nói:

- Có thể bái tế rồi.

Bái tế chỉ là một loại nghi thức, quan trọng chính là tâm ý.

Nếu một người muốn cầu thần phù hộ, lúc cầu nguyện mới đặc biệt đi bái thần dâng hương, hoặc đến ngày đầu năm mới chay tịnh tắm rửa, lạy hết thần phật trên trời, đó chẳng qua là một loại “trao đổi”. Dâng lên nhang đèn, giấy thiếc, đồ ăn, hoa quả, rượu ngon, hoặc cộng thêm một chút tiền lễ, hi vọng đổi lại thật nhiều báo đáp, bất kể là tiền tài, quan lộc, hay là hi vọng xa vời khác.

Như vậy chẳng khác nào “tính toán” với thần linh... một loại mặc cả, hi vọng một vốn vạn lời, một lạy vạn phúc.

Nếu thật sự có lòng bái thần, không bằng bình thường trong lòng có “thần”, không cần chọn ngày tốt giờ lành, không cần quan tâm xem có báo đáp phù hộ hay không, chỉ cần thật lòng lễ phật, trong lòng quý lạy, làm nhiều việc thiện, đó mới là tín đồ chân chính.

Trong lòng cự hiệp thường nhớ đến thê tử đã mất, đó chính là một loại bái tế. Hiện nay y cung phụng tế phẩm cầu nguyện, chủ yếu là một loại “nghi thức”.

Nghe nói tiến hành loại “nghi thức” này ở đây, có lẽ sẽ cảm hóa “u hồn” của Văn Y hiền linh.

Cự hiệp hi vọng gặp được, nhìn thấy thê tử đã mất.

Hơn nữa bất kể nàng là người hay quỷ.

Cho nên y quý, y lạy.

Mọi người khoanh tay đứng phía sau y.

Y gọi lớn ba lần.

Thứ gọi là hồn, thứ kêu là người.

Văn Y, Văn Y, ta ở đây, nàng là người hay quỷ, hãy đi ra đi, hãy hiện thân đi!

Y lạy, quỷ, cũng khóc.

Y uống một hơi cạn rượu trong ly, tửu kính trong nháy mắt xộc vào cổ họng, chỉ bằng ly rượu truy điệu dung nhan xinh đẹp.

Y xoa ngực, lại cảm thấy từng cơn khó chịu.

Bởi vì y biết nàng là sẽ không ra.

Nàng muốn tránh ta, cho rằng ta đã phụ nàng.

Đời này kiếp này, có lẽ y không thể gặp được nàng nữa.

Ông trời tàn khốc biết bao, đoạt đi tình yêu của ta!

Ông trời tàn nhẫn biết bao, cướp đi thể tử của ta!

Mắt hổ của y rơi lệ, khó chịu đến mức giống như choáng váng rơi vào từng đợt hơi mây sóng gợn, trong tay y còn cầm chiếc khăn tơ mà nàng để lại. Di vật của nàng không chỉ có tranh thêu uyên ương và hạc, đồng thời còn có mùi hương thoang thoảng của hoa đồ mi, người tuy diệt tuyệt nhưng dư hương bất tận.

Lúc này mặt trời nhanh chóng chìm xuống, trời đông đã trở nên u ám.

Chiều tà như máu, núi xanh hoàng hôn.

Lúc hoàng hôn mệnh mang, đối diện với sườn núi Chiết Hồng chợt có bóng áo đỏ lóe lên.

Trong lòng Phurong cự hiệp chấn động, giật mình cả kinh.

Ai?

Một bóng dáng xinh đẹp nhỏ bé, tung bay trong ráng màu mềm mại, giống như một màn thần thoại mỹ lệ xa xưa bất diệt.

Là nàng sao?

Chẳng lẽ thật sự là nàng?

Là nàng sao? Không phải sao? Không phải nàng sao? Nàng còn sống không? Nàng là người? Hay là quỷ? Nàng là Văn Y sao? Thật sự là nàng sao? Thật sự là nàng?

Ông trời!

Cự hiệp muốn hô muốn hoán, nhưng lại yên lặng, trở thành im ắng ngàn lời kêu gọi, lặng tiếng lâu như trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thê tử đã mất

Khăn tơ của thê tử trên tay cự hiệp, dường như cũng vì sự xuất hiện của cô chủ mà bị tác động, phát ra hương vị cực kỳ mê say.

Ngon núi đối diện cách vách đá khoảng chừng hơn ba mươi trượng, dưới sườn dốc đá nhọn cắm vào mây, đan xen cao vút, sừng sững đáng sợ. Nhưng trên đỉnh núi là một phiến ráng mây màu vàng bay loạn, chiều tà nháy múa, ánh sáng lung linh. Trong đó có một cô gái, dáng vẻ xinh đẹp, lại giống như Hạ Văn Y mà cự hiệp sớm nhớ chiều mong, tư niệm trong lòng.

Cự hiệp không nhận được xông lên phía trước.

- Văn Y!

Y kêu lên.

Y cuối cùng đã thốt ra thành tiếng.

Y cuối cùng đã nhìn thấy nàng.

Nhưng nàng có thấy ta không? Nàng có nghe được tiếng kêu của ta không? Nàng có thể cảm ứng được sự tồn tại của ta không?

Tại khoảnh khắc này, trong lòng cự hiệp xao động, tâm lý chỉ có một bóng dáng nhỏ yếu muôn hình muôn vẻ.

Y lướt lên, nhưng lại đột nhiên dừng chân.

Dù sao đỉnh núi phía trước sườn dốc vẫn còn một khoảng cách lớn.

Khoảng cách kia xa xôi giống như sinh li tử biệt.

Thực ra sống và chết cách nhau rất gần, có lẽ “sinh tử một đường” là có ý này.

Cự hiệp xông đến bên vách đá, đột nhiên thân thể như nổi như chìm, chóng mặt trong thoáng chốc. Tại khoảnh khắc này, y giống như rơi vào trong hư không, trên không đụng trời, dưới không chạm đất, đã không thấy cổ nhân, cũng không gặp người sau, chỉ có nàng bông bênh ở vách núi đối diện, còn y vẫn đang rơi xuống.

Đây là ác mộng của y, một con ác mộng nhiều năm qua.

Ngày đó, y dựa vào khinh công “Thức Nhiên Lai Khứ”, cùng với tấm lòng anh dũng hào hiệp, vì muốn phá giải nguy cơ quần hùng bị mãnh thú cắn nuốt, cho nên không tiếc mượn sức các vị cao thủ võ lâm, cộng thêm mượn thể cây gậy bắn ngược, nhảy một cái mấy chục trượng, bay qua khe sâu, đáp xuống trận địch, giết cho kẻ địch rối loạn trận tuyến, nhờ vậy quần hùng mới có thể giết ra trùng vây, còn một mình tử chiến với ba đại cao thủ tà đạo đương thời, có thể nói là dùng sức một người cứu vô lâm chính đạo khỏi sụp đổ, cũng khiến y trở thành cự hiệp được người người công nhận.

Nhưng rất ít người biết được một “bí mật”.

Thực ra từ đó về sau, cự hiệp đã mắc phải triệu chứng khó nói rõ, đó là chứng sợ độ cao.

Y sợ cao.

Đứng ở nơi cao không chịu được lạnh.

Đỉnh núi càng cao địa ngục càng gần.

Năm đó y từ trên không bay tới, vì muốn cứu ngàn vạn võ lâm đồng đạo nên đã liều mạng, quên hết tất cả, chỉ còn lại dũng cảm hào tình đối diện với trời đất kinh biến.

Nhưng sau đó, khi nhớ đến khoảnh khắc sinh tử một đường kia, y lại không nhận được cảm thấy rung mình.

Dù sao, cảm giác mờ ảo trống rỗng kia thật sự không nơi nương tựa, không còn hi vọng.

Từ đó về sau, y sợ núi cao.

Y không bao giờ muốn lên chỗ cao.

Cho dù chỉ tác chiến ở nơi cao, cũng khiến y nhớ lại chuyện trước kia, cố gắng tránh né.

Có điều, hôm nay y phải bái tế thê tử đã mất...

Kết quả lại gặp thê tử.

Thê tử vẫn chưa chết!

Hay chỉ là một âm hồn?

Hoặc là một loại ảo giác!

Bất kể là gì, gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, sinh tử ly hợp, bước này của y vẫn không đi được.

Bởi vì y đã không còn sức vượt qua bước này.

Y mơ màng.

Trời đất mờ mịt đảo điên.

Y hoa mắt.

Trời đất quay cuồng, bóng người lưu động.

Y choáng váng.

Nếu không phải kịp thời dừng chân, y đã sớm ngã vào vách núi, rớt xuống đáy cốc, tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục rồi.

Y bỗng nhiên cảnh giác.

Y đột nhiên phát giác.

Y đã trúng độc!

Tại khoảnh khắc này, y đã gặp phải tập kích rất đáng sợ.

Người ra tay cũng rất đáng sợ.

Đường tam thiếu gia vốn là một kẻ cực kỳ đáng sợ.

Người cực kỳ đáng sợ xuất thủ cũng cực kỳ đáng sợ, huống hồ hắn không chỉ xuất thủ mà là ám toán, càng đáng sợ hơn là ám khí mà hắn phát ra.

Nhưng thứ đáng sợ nhất, đó là Phương cự hiệp chợt nhìn thấy thê tử đã mất, đang lúc tâm thần kinh ngạc hoảng hốt, người lại ở bên vách đá, kinh hãi hoa mắt vì dốc đứng khe sâu.

Hơn nữa y còn trúng độc.

Lúc này Đường Phi Ngự lại xông đến.

Hắn đã xuất thủ, đã hạ sát thủ.

Nhưng những thứ này vẫn không phải đáng sợ nhất.

Thứ đáng sợ nhất là người ám toán không chỉ có một mình Đường Phi Ngự.

Đường Phi Ngự chẳng qua là người đầu tiên.

Đường Phi Ngự vừa ra tay, tuyết liền rơi.

Trên núi vốn có gió lớn, nhưng tháng tám, tháng chín khí trời còn chưa có tuyết rơi, lúc này tuyết từ đâu đến?

Nguyên lai không phải tuyết, mà là một thứ giống như tuyết.

Đó là hồn của tuyết, phách của mưa...

Băng

Hiện giờ thứ rơi xuống là “băng”.

Có phương pháp tuyệt diệu nào để giết chết một vị đại hiệp?

Có.

Đối với loại người như Đường tam thiếu gia, phương pháp chỉ có một, hơn nữa còn rất trực tiếp hùng hồn, dứt khoát công hiệu.

Đó chính là...

Giết chết y!

Nếu còn gì để bổ sung, đó chính là dùng thủ pháp hèn hạ, ám toán, tàn độc để giết chết y, như vậy có thể tránh khỏi nguy cơ lỡ may không giết được đại hiệp, ngược lại bị đại hiệp giết chết.

Nếu chính diện giao phong giết không được đại hiệp, vậy thì âm thầm tập kích. Nếu một người không giết được đại hiệp, vậy mọi người cùng tới động thủ ám toán y.

Tóm lại, nếu một người như đại hiệp là kẻ địch của mình, vậy càng không thể để y sống, tuyệt đối không thể để y sống tiếp.

Nhất định phải giết chết y!

Đây là quan điểm của Đường Phi Ngự, đồng thời cũng là quyết định nhất trí của người cùng nhóm, người hợp mưu, người chủ sự của Đường tam thiếu gia trong “hành động giết chết cự hiệp” lần này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Băng

Đây là quyết định nhất trí của bọn họ.

Nhưng quyết định này hiển nhiên không phải là quyết định duy nhất.

Đường tam thiếu gia luôn là một người rất có chủ trương.

Bản thân hắn còn có một quyết định lén lút, một quyết định mà người khác không biết, chỉ một người biết.

Hắn xuất thủ, hắn ám toán, nhưng đối tượng mà hắn bất ngờ tập kích lại đột nhiên thay đổi.

Hắn tấn công Phương Ứng Khán, Phương tiểu hầu gia.

“Băng” của hắn vốn rải về phía Phương cự hiệp, đột nhiên tất cả đều bốc cháy, phần đuôi của mỗi khối “băng” đều bốc lên ngọn lửa, chuyển hướng một cách quái dị với tốc độ cực nhanh, băng mang theo lửa bắn về phía Phương Ứng Khán Phương tiểu hầu gia.

“Biến hóa” này chẳng những Phương Ứng Khán không ngờ tới, ngay cả Phương cự hiệp đột nhiên bị tập kích cũng không ngờ được.

Chẳng phải Đường Phi Ngự là thủ hạ đắc lực của Phương Ứng Khán sao? Tại sao hắn lại muốn giết Phương Ứng Khán?

Phương Ứng Khán dường như cũng không ngờ được Đường Phi Ngự lại đối phó với mình.

“Băng Phân Bát Lộ”.

Đây là đòn sát thủ của Đường tam thiếu gia.

Băng chia làm Bát Môn, gồm Cảnh, Đổ, Thương, Sinh, Hưu, Khai, Kinh, Từ, đồng thời tấn công Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán quát lớn:

- Ngươi dám!

Đồng thời rút kiếm ra.

Kiểm chi Bát Quái, gồm Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài, chân bước theo cửu tinh, trong nháy mắt đã phá giải thế công của “băng”.

Nhưng hắn cũng bị dồn đến bên vách đá.

Phương cự hiệp đang ở bên cạnh hắn.

Mặc dù Đường Phi Ngự không trực tiếp tập kích Phương cự hiệp, nhưng tình hình của y càng nguy hiểm hơn.

Y không chỉ hoa mắt kinh hãi, mà trước mắt còn tối sầm lại.

Lần này người ra tay với y là Chiêm Biệt Dã, Hắc Quang Thượng Nhân.

Hắc Quang quốc sư vừa ra tay, liền giống như tụ tập tất cả hắc, tất cả ám và tất cả hắc ám trên trời dưới đất, cùng với tất cả năng lượng của hắc ám.

Bóng tối của hắn cũng là một loại ánh sáng.

Nhưng không phải sáng, mà là một loại tối, một loại năng lượng ác độc.

Đây là thần công “Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” của hắn.

Hắn và Đường Phi Ngự là nhóm thích khách đầu tiên phụ trách ám sát Phương cự hiệp.

Nếu có thể giết được Phương cự hiệp, cá nhân bọn họ và tập đoàn đều sẽ được lợi ích rất lớn.

Chiêm Biệt Dã là nhận chỉ thị của Thái Kinh đi giết Phương cự hiệp.

Thái Kinh muốn giết Phương cự hiệp, ít nhất có một trăm lý do. Trong đó lý do rõ ràng nhất, đó là Phương cự hiệp vào kinh, tuy bên ngoài là bá tử, bên trong là dạy dỗ con cái, nhưng ai mà biết y liệu có được thánh thượng triệu tập, lúc diện thánh lại tố cáo mình, nói xấu người của phe phái mình?

Phương cự hiệp từng cứu thánh giá, nếu nói loại người tự cho là cự hiệp như y sẽ không tham gia chính sự, không tố cáo, không can gián, đám người Thái Kinh, Vương Phủ tuyệt đối không tin. Huống hồ Thái Kinh đã từng thất thế, bãi tướng, hắn không muốn trải qua một lần khổ sở như vậy nữa.

Chỉ có người từng thất thế mới hiểu được, tư vị của nó thật không dễ chịu.

Nếu hắn không thể chiêu mộ được cự hiệp, vậy chỉ có cách giết chết y.

Hắn biết có người muốn động thủ, cho nên hắn cũng muốn thêm vào một tay.

Chiêm Biệt Dã chính là “cánh tay mạnh” của hắn, hơn nữa còn là “bàn tay đen”.

Chiêm Biệt Dã tuy là quốc sư cao quý, nhưng lại không thể không theo lệnh Thái Kinh, hạ sát thủ với cự hiệp.

Bản thân hắn cũng tự đánh giá không phải là đối thủ của cự hiệp, nhưng hắn không có lựa chọn.

Cái chức “quốc sư” của hắn, là nhờ đám quan lớn Thái Kinh “nói tốt” trước mặt hoàng đế, chứng thực “phép màu”, xác nhận “tiên pháp”, cho nên mới được sắc phong.

Nếu không được Thái Kinh tín nhiệm, cũng sẽ không được hoàng đế sủng ái, càng sẽ thất bại cả đời... ít nhất cũng phải cúi mình trước đám người yêu đạo Lâm Linh Tổ.

Cho nên Thái Kinh sai hắn đi giết người, hắn cũng đành phải nghe theo. Thái Kinh còn đáp ứng với hắn, nếu như hắn thành công, sẽ ở trước mặt thánh thượng tiến cử cho hắn một chức vị cao quý ngang với tam công.

Hắn và Đường Phi Ngự đồng thời ra tay giết chết cự hiệp, nhưng lý do lại không giống nhau.

Từ sau khi Thục Trung Đường môn chia đường với Lão Tự Hiệu, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, thanh thế đã dần suy thoái, cộng thêm chi phí to lớn, muốn duy trì một võ lâm thế gia hiển hách phức tạp như vậy không phải là chuyện dễ dàng. Nếu Đường Phi Ngự giết được cự hiệp, sẽ có thể thành danh thiên hạ, hơn nữa Mễ Thương Khung cũng có biện pháp giúp đệ tử Đường gia bảo được hưởng rất nhiều quyền lợi tại Thục Trung.

Chỉ cần cự hiệp chết đi, Mễ Thương Khung sẽ được đám quan lại Lương Sư Thành, Đồng Quán, Dương Tiễn, Lý Ngạn lên tiếng đảm bảo, đề tập đoàn Hữu Kiều phụ trách năm đường tây nam mua sắm hoa đá kỳ trân, đồng thời quản lý việc cung cấp dâng tặng vật phẩm ở tây nam.

Đây là một công việc béo bở.

Miếng thịt béo này đám người mình chắc chắn ăn không xong, tiêu không hết, còn có thể chia cho người khác cùng hưởng, nhân cơ hội gia tăng thanh thế.

Tập đoàn Hữu Kiều muốn hùng bá thiên hạ, mưu đồ đại sự, dù sao cũng cần có tài nguyên.

Đương thời thái giám và quan lại đều sợ cự hiệp. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì y danh chấn thiên hạ, lại được hoàng thượng tín nhiệm, một khi liên kết với phe phái Gia Cát tiên sinh, e rằng không ai có thể lay động được. Hơn nữa y có võ công tuyệt thế, muốn giết ai thì người đó cũng không sống được.

Loại người này, ai có thể yên tâm để y sống?

Cho nên bọn họ quyết chí phải giết y.

Chỉ không biết vì sao Đường tam thiếu gia lại bất ngờ thay đổi.

Bằng chuyển sang tấn công Phương tiểu hầu gia, chứ không phải Phương cự hiệp.

Nhưng Hắc Quang Thượng Nhân thì không thay đổi.

“Thiên Hạ Nhất Bàn Hắc” của hắn đánh về phía Phương cự hiệp, cùng lúc đó áo bào đen của hắn cũng trùm lên đầu cự hiệp.

Hắn xông đến tấn công.

Không phải hắn không sợ, mà là một chiêu này lỡ may đánh không trúng, vẫn có thể lập tức lui người, lập tức tháo chạy.

Bởi vì hắn biết còn có kích thứ hai.

Hắn chỉ là một người trong nhóm sát thủ đầu tiên.

Huống hồ hắn biết rõ cự hiệp có ba nhược điểm lớn.

Thứ nhất, y đang thương tình vì thê tử đã mất.

Thứ hai, y mắc chứng sợ độ cao.

Thứ ba, thương thế trước kia của y đã phát tác.

Cho nên hắn có lòng tin giết chết cự hiệp. Cho dù không giết được, bản thân hắn cũng có thể tự bảo vệ mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Kinh hãi thú vị

Ánh sáng đen chụp xuống đầu.

Màu vàng đỏ lại chột hiện.

Màu vàng đỏ chột lóe lên, phá tan khí đen chui vào.

Hắc Quang Thượng Nhân vừa nhìn thấy màu vàng đỏ, liền biết Kim Hồng kiếm thành danh của Phung đại hiệp đã rời khỏi vỏ, lòng biết không ổn, tâm biết không hay.

Kim Hồng kiếm này vốn là thần binh lợi khí của Cuồng Hiệp họ Tống độc chiến thiên hạ. Nhớ năm xưa, Cuồng Hiệp dùng một thanh Kim Hồng kiếm dựng nên sự nghiệp long trời lở đất, quỷ thần lui tránh. Tư thái oai hùng bách chiến bách thắng, giết chết không tha, tất cả đều truyền vào trong ánh sáng phong hoa của một kiếm này. Sau đó thanh danh kiếm phi phàm này rơi vào tay Phung cự hiệp. Phung cự hiệp vốn là một nhân sĩ võ lâm vô danh, từ trong nghịch cảnh chiến đấu bất khuất, từ trong khó khăn phấn đấu hăng hái, cuối cùng từ trong nguy hiểm và đấu tranh giành được tiếng tăm cái thế, binh khí sử dụng vẫn là thanh kiếm này. Nói cách khác, hai tuyệt thế hào hiệp lừng lẫy xưa nay đều dựa vào thanh bảo kiếm này đánh ra giang sơn, giết ra thiên hạ.

Có một đoạn thời gian không xem là ngắn, thanh kiếm này chẳng những đại biểu cho kiên cường bất khuất của Tống Cuồng Hiệp, cũng đại biểu cho khí khái kiệt xuất của Phung cự hiệp, càng tượng trưng cho chính nghĩa võ lâm và truyền kỳ giang hồ.

Thanh Kim Hồng kiếm này đã trở thành biểu tượng của thế giới võ lâm.

Hướng hồ thanh kiếm này ở trong tay Tống Cuồng Hiệp và Phung cự hiệp, không biết đã tham dự bao nhiêu chiến dịch, giết chết bao nhiêu giặc cướp đại địch, chẳng những có uy nghiêm sát khí, còn phát ra một loại nhuệ khí và đấu chí không thể đối mặt.

Phung cự hiệp vốn đã chôn kiếm này cùng với sự mẫu của y, nhưng sau đó bởi vì giặc ngoại xâm phạm, nhiều lần cướp bóc biên cương, bách tính thống khổ van xin, chịu đủ chiến tranh giày xéo, Phung cự hiệp quyết định dẫn võ lâm đồng đạo liên kết kháng địch, thế tử của y là Văn Y không tiếc tế mộ cầu xin, đào kiếm trả chông, muốn Phung cự hiệp dùng thần binh này vì nước giết địch, vì dân trừ hại, do đó Kim Hồng kiếm mới có thể tái hiện giang hồ.

Tà ác võ lâm, yêu mị giang hồ, thấy kiếm như thấy trời phạt, nơi Kim Hồng đến, nghe tin tháo chạy.

Chiêm Biệt Dã bắt ngờ dùng “Hắc Thủ”, vốn định giết chết cự hiệp trước khi y kịp rút kiếm ra.

Một khi rút kiếm, e rằng không thể giết được nữa.

Lỡ may không ổn, có lẽ mình còn không chạy được.

Cho nên hắn vừa thấy Kim Hồng liền kinh hoàng lúng túng, lập tức thu lại tất cả “Hắc Quang đại pháp”, đổi công thành thủ, bảo vệ chỗ hiểm chạy đi.

Nhưng tại khoảnh khắc này, hắn lại phát hiện vài chuyện.

Thứ nhất, Phung Ứng Khán đang ở phía sau hắn. Chẳng những ở phía sau, hơn nữa còn cách hắn rất gần, rất kỳ dị, đồng thời cũng rất chết người.

Hắn đang có đại địch trước mặt, không thể chú ý đến phía sau.

Phung cự hiệp đương nhiên là “đại địch”, bất kể là ai muốn giao thủ với y, nhất định đều xem y là đại địch số một. Bởi vì chỉ cần có thể đối địch với y, cũng giống như một chuyện vinh quang nhất của người trong võ lâm.

Ngay cả với năng lực của Hắc Quang Thượng Nhân, ở trước mặt đại địch như vậy cũng không thể nhìn trước ngó sau, phòng bị chu đáo.

Cho nên Phung tiểu hầu gia ở phía sau hắn, một khi hắn lui lại, nếu Phung Ứng Khán đột nhiên ra tay, e rằng hắn rất khó đỡ được một kích này.

Ở nơi này ngoại trừ cự hiệp, có lẽ Phung Ứng Khán là đối thủ sâu không lường được nhất.

Phung Ứng Khán liệu có ra tay với hắn không?

Hắn không biết.

Nếu Phurong cự hiệp tấn công hắn, còn Phurong tiểu hầu gia lại ở sau lưng xuất thủ, chỉ sợ hắn khó thoát khỏi kiếp này.

Nếu đã như vậy, không bằng chiến một trận.

Mạnh tay chiến một trận, có lẽ sẽ sống, thậm chí có thể lập công.

Thứ hai, thanh Kim Hồng kiếm kia nhìn như bắn ra tinh hoa, không ai có thể chống cự, nhưng hậu kinh của nó lại pháp phù, nhấp nhô vô định.

Chuyện này có vẻ kỳ quái.

Một kiếm này giống như mặt trời mới lên, nhưng theo đó lại giống như nó mạnh hết đà.

Với công lực thâm hậu của cự hiệp, sao lại như vậy?

Chẳng lẽ... kịp thời phát tác?

Cùng lúc đó, Chiêm Biệt Dã còn phát hiện một món binh khí mạnh mẽ khác ngoài Kim Hồng kiếm.

Côn.

Một côn chỉ trời này đột nhiên từ nhỏ hóa lớn, xé gió gào thét, đập xuống chùm khí đen phía sau Kim Hồng.

Chủ nhân của Kim Hồng kiếm là cự hiệp.

Nơi mũi kiếm chỉ đến, đương nhiên là kẻ địch của cự hiệp.

Phía sau Kim Hồng, dĩ nhiên là cự hiệp đang dùng kiếm.

Cây côn kia vừa xuất hiện, như rắn lượn rồng bay, sấm nổ chớp giạt, xen lẫn tiếng sư tử gầm, hổ gào, sói rú, ung kêu, đồng thời thân côn không ngừng tung bay, vẩy vẹo, rung giật, bật ra, giống như Ma Tôn phụ thể giáng thế trên cây côn thống khổ, dùng tư thế toàn diện, toàn lực, toàn thắng quét về phía sau Kim Hồng.

Đó là “Triều Thiên Nhất Côn”.

Mễ Thương Khung đã ra tay.

Mễ Hữu Kiều đã thi triển một côn trong “Tứ Đại Giai Hùng”, đánh vào Phurong cự hiệp.

Kiếm thế bỗng nhiên suy yếu.

Kim Hồng kiếm không ra giang hồ đã lâu, há có thể vừa xuất hiện trong võ lâm đã tỏ ra yếu thế?

Ánh sáng đen bao trùm, không khí đen hỗn loạn.

Chiêm Biệt Dã giữa tiến thoái đưa ra lựa chọn, giữa sinh tử làm ra quyết đoán.

Côn như Thiên Ma, dòi núi lấp biển, phá trận phá thế, phá không phá nát, phá hung phá sát, phá trời phá vách đập đến.

Mễ Thương Khung lâu ngày không ra mặt, luôn cao thâm khó lường, lúc này lại đột nhiên ra tay.

Kim Hồng kiếm, ánh sáng đen, côn thống khổ rít gào, hình thành một cảnh tượng kinh hãi thú vị bên ngoài Tống Tử phong, phía trước Chiết Hồng phong, trên đỉnh Thục sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thứ bị cắt đứt

Hắc Quang Thượng Nhân quyết định không lùi.

Hắn xoay người ứng chiến.

Hắn làm như vậy không phải vì dừng cảm, mà là vì hắn giới nắm bắt thời cơ.

Bởi vì hắn biết nếu thu chiêu bay ngược, chưa chắc có thể tránh được mũi kiếm Kim Hồng, lỡ may tiểu hầu gia xuất thủ, hắn nhất định sẽ chết không toàn thây.

Huống hồ Mễ Thương Khung đã ra tay.

Chỉ cần người này chịu ra tay, cho dù Phương cự hiệp có năng lực lên trời xuống đất, chắc chắn cũng không thể đánh bại người này trong vài hiệp. Hơn nữa Phương cự hiệp đã mất hết thiên thời địa lợi nhân hòa, hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết.

Hắn quyết định liều một phen.

Hơn nữa tại khoảnh khắc xoay người, hắn đã phát hiện ra sơ hở của Kim Hồng kiếm.

Không, bản thân Kim Hồng kiếm không có sơ hở, nhưng chủ nhân của kiếm lại có.

Một thức “Thiên Kinh Thạch Phá” của Kim Hồng này, kiếm thế sắc bén vô cùng, phá trừ phá vỡ, không tận không hư, đột ngột hiện lên trong màn đen, bức thẳng đến gần. Kiếm thế tuy sắc, kiếm khí càng mạnh, nhưng một kiếm này lại không có hậu kinh. Chẳng những hậu kinh không đủ trầm mạnh, còn có phản nhấp nhô bất định.

Chiêm Biệt Dã quyết định thừa sơ hở phản công, phản kích.

Đối phương cho rằng hắn muốn xoay người chạy trốn, lách mình tránh đi, hắn lại lợi dụng tình thế vừa tiến vừa lùi, vừa quay người vừa biến chiêu, mạo hiểm vượt hiểm, nguy cơ cũng là thời cơ này để phản công.

Phối hợp với Mễ Thương Khung, “Hắc Thủ” tru diệt cao thủ đệ nhất thiên hạ kia.

Lỡ may thất thủ, hắn vẫn chừa lại đường lui.

Chỉ cần Kim Hồng kiếm vừa biến chiêu, chỉ cần phát hiện không thể chống được, hắn sẽ lập tức dùng “Hắc Quang đại pháp” bảo vệ toàn thân, dùng “Hắc quang bảo khí” ngăn chặn kẻ địch. Nếu thật sự không bảo vệ được, không chống đỡ được, hắn sẽ nhảy xuống sườn dốc, bám vào mỏm đá nhô ra, tránh khỏi nguy hiểm rồi tính sau.

Phương cự hiệp sợ độ cao, chắc hắn sẽ không truy sát mình đến bên vách núi.

Trên đồi luôn có người đập ổ rắn, nhưng phương thức mỗi người một khác. Có người dùng sào trúc dài khuấy mấy cái, dẫn rắn rời hang, thấy rắn liền đánh. Có người lại nhìn xem trong hang là rắn lớn hay rắn nhỏ, thấy lớn thì bỏ chạy, thấy nhỏ thì khi dễ. Có người chỉ dám ở phía xa hò hét cổ vũ, hoặc dùng gậy dài khuấy vài cái rồi đi, hoặc trước tiên để người khác đánh chết rắn, còn hắn trở lại khiêng xác rắn giành công. . . nếu thật sự phải đánh rắn, hắn còn không có lá gan đó.

Hắc Quang Thượng Nhân thuộc về loại thứ hai.

Hắn muốn đánh rắn nhưng lại sợ rắn, cho nên chỉ muốn thừa nước đục thả câu, kiếm chút tiện nghi để lập công.

Bắt giặc phải bắt vua trước, bắn người phải bắn ngựa trước.

Chỉ cần nắm được bảy tấc của rắn, bắn thùng cánh của chim ưng, loại bỏ khả năng vùng vẫy của chúng, còn lại dễ dàng đối phó.

Do đó, Chiêm Biệt Dã dùng “Hắc Thủ thần công” lách mình tránh đi, nghiêng người né qua, nhảy vọt lên không, xoay người tiếp cận, tránh khỏi mũi kiếm, trước tiên dùng Cầm Nã thủ pháp bí truyền khống chế chủ nhân sau kiếm.

Khoảnh khắc đối phó với địch, phán đoán vô cùng quan trọng.

Liệu địch cơ tiên, chính là phán đoán trước khi kẻ địch phản ứng, hành động sớm hơn đối phương một bước.

Hắc Quang Thượng Nhân luôn cẩn thận dè chừng.

Hắn chưa tấn công đã tìm đường lui. Hắn không cầu có công, chỉ cầu không sai lầm.

Hắn luôn nhận định rồi mới làm việc, lúc đối địch cũng như vậy, cho nên hắn rất ít khi thua.

Kẻ địch của hắn cũng rất ít khi bại.

Kết cục của những kẻ đối địch với hắn, thông thường không phải là bại, mà là chết.

Hắn hạ thủ không hề dung tình. Nếu đã là địch, thù đã kết sâu, hận đã gieo sâu, cần gì phải lưu lại người sống, sao phải lưu tình.

Huống hồ “Hắc Thủ thần công” của hắc rất độc. Hắc luôn là “bàn tay đen” sau màn của đám người Thái Kinh.

Trên thực tế, hắc thủ cũng thật sự là “độc thủ”.

Hiện giờ hắc đang hạ “độc thủ”, hạ sát thủ với với Phương cự hiệp.

Nhưng hắc sai rồi.

Hắc né khỏi mũi nhọn, tránh kiếm xông lên, hai tay một vận một chụp, chỉ cần bị mười ngón tay của hắc chạm vào, người cầm kiếm ngón tay không gãy thì bàn tay cũng đứt, bàn tay không bị thương thì cánh tay cũng trật khớp.

Nhưng không tác dụng.

Bởi vì không có người, tay cũng không ở đó.

Sau kiếm không có người, kiếm lại không có người cầm nắm.

Không có người cầm kiếm, kiếm làm thế nào xuất chiêu?

Đáp án là... đúng vậy, kiếm tự động xuất chiêu.

Sau kiếm quả thật không có người, Kim Hồng kiếm tự động nghênh địch.

Chủ nhân của kiếm là Phương cự hiệp, lại đang ngăn cản Đường tam thiếu gia đánh lên Phương Ứng Khán.

Y rất thương yêu con, nóng lòng bảo vệ con.

Huống hồ lúc này khắp trời ráng bay, đầy trời đỏ thẫm, theo dáng điệu của thê tử đã mất, từ đối diện Chiết Hồng Phong bỗng bành bay qua Tống Từ nhai.

Là thần hay là quỷ? Là yêu hay là người? Là chết hay còn sống?

“Hắc Thủ” của Hắc Quang Thượng Nhân ra tay uống phí.

Sau kiếm không có người, hắc lao vào khoảng không.

Khí đen tràn ngập, không khí khủng bố.

Chiêm Biệt Dã xuất thủ một kích, nhưng đã tính sai.

Trong lòng hắc kinh nghi.

Kinh nghi chưa hết, tiến lùi chưa biết, trước mặt bỗng nghe tiếng xé gió, ngẩng đầu nhìn lên, cơn đã đánh xuống.

Một cơn “Tứ Đại Giai Hung” này phát ra tiếng rít quái dị như giết rỗng trăm yêu, đánh thẳng xuống đầu.

Một cơn này khiến cho người ta không thể đề phòng, không chỗ để trốn, không thể tránh né, không biết làm gì.

Nó vốn cũng đánh vào Phương cự hiệp giống như Hắc Quang quốc sư, không ngờ phía sau sương đen lại trống không, Kim Hồng tự động rời vỏ nghênh địch, cho nên một cơn cực kỳ hung ác này cũng đánh vào khoảng không.

Một khoảng không lớn.

Phương cự hiệp không có ở đó.

Người ở đó lại là Chiêm Biệt Dã.

Hắc Quang Thượng Nhân cũng cho rằng Phương cự hiệp đương nhiên ở đó, cho nên phi thân lên trước, thi triển “Hắc Thủ Cầm Nã pháp” muốn tấn công chế ngự kẻ địch.

Một cơn kia của Mễ Thương Khung lại biến thành đánh vào hắc.

Một cơn này vô cùng phóng túng, nhưng lực lượng bộc phát ra lại là trống không.

Bởi vì “trống không”, cho nên không chỗ nào không tồn tại, hơn nữa còn nhắm vào tính mạng, bức ra tính cách, thuận theo bản tính, sống chết trước mắt.

Một cơn này vốn đánh vào Phương cự hiệp, hiện giờ lại đập vào Chiêm Biệt Dã.

Lúc Chiêm Biệt Dã phát hiện ra thì đã không kịp tránh.

Hắn chỉ có cách chống đỡ.

Hắn hét lớn một tiếng, hai tay mở ra rồi khép lại, dùng tay không kẹp lấy một côn này.

Côn bị hai tay hắn kẹp trúng.

Nhưng lực đạo là thứ hắn không nắm được, càng đáng sợ hơn là hậu kinh của nó.

Dur kinh chẳng những chưa tan, thậm chí càng mạnh, càng dữ dội hơn một côn ban đầu, cầm trong tay giống như một con thú sống mãnh liệt vùng vẫy, khiến Hắc Quang Thượng Nhân dùng đến “Hắc Quang đại pháp” tầng thứ mười hai cũng không thể không chế được nó.

Khi hắn đang dùng toàn lực kiềm chế cây côn như rồng giận dữ kia, một tiếng “vù” bỗng vang lên, Kim Hồng đã bức gần đến mi. Hắc Quang Thượng Nhân lập tức muốn vứt côn mà chạy, ném côn mà tránh.

Nhưng không tác dụng.

Côn không phải của hắn.

Côn ở trong tay Mễ Thương Khung, cho dù Chiêm Biệt Dã vứt côn, cũng không chạy khỏi sát pháp của một côn kia.

Trong một thoáng này, Hắc Quang Thượng Nhân cái khó ló cái khôn, vội nhắc côn đang kẹp trong tay lên, ngăn cản Kim Hồng kiếm đánh tới.

Hắn muốn mượn uy thế của “Triều Thiên Nhất Côn” để khắc chế sự bạo ngược của Kim Hồng kiếm.

Hắn cũng muốn mượn sự sắc bén của Kim Hồng kiếm để cắt đứt thế công của “Triều Thiên Nhất Côn”.

Hắn muốn sư tử vô hổ, đồng thời cũng muốn hổ cắn sư tử, còn hắn là thợ săn, muốn sư tử và hổ đánh nhau, bản thân chỉ ngồi thu lợi ích.

Do đó hắn mượn thế vận người một cái, quay nửa vòng, đảo chân hai lần, khiến cây côn gãy dựa trong tay đập vào thanh kiếm sáng đỏ trước mắt.

Kết quả, thân hình của hắn đang vọt lên đột nhiên dừng lại, sau đó tứ chi co giật, giống như một con gà rừng bị cắt đứt cổ họng, lại giống như một con bìm bịp bị lột da.

Bởi vì hắn đột nhiên trúng phải ám khí.

Băng.

Thứ phá hủy đầu chí của hắn là băng.

Thứ cướp đoạt sinh mạng của hắn là băng.

Thứ khiến cho phản kích của hắn bị cắt đứt, trở thành vùng vẫy uống công, cũng là băng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kinh thần

Băng vốn không phải bắn vào Chiêm Biệt Dã, mà là Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán lại ở phía sau Chiêm Biệt Dã.

Hắc Quang Thượng Nhân đồng thời phát động tấn công Phương cự hiệp.

Phương cự hiệp bất ngờ bị ám toán, trước sau bị tập kích. Y chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, choáng váng giống như có một cái chiêng đồng lớn gõ liên hồi trong đầu và bên tai, nổ ra ngàn con doi lập lòe vàng óng và con quạ vàng óng lập lòe, nhưng y vẫn có thể kịp thời ứng biến.

Cao thủ giống như y, chỉ cần còn một hơi là có thể ứng biến; cho dù không động thủ, không cự quấy được, vẫn có thể phản ứng, phản công, phản kích.

Y cúi người xuống, vươn một tay ra.

Kiếm đã rời vỏ, tự động xuất kích.

Thân hình y nhoáng lên, giống như sắp rơi xuống vách núi, nhưng chỉ nhoáng người một cái như vậy đã đến phía sau Hắc Quang Thượng Nhân. Với sự cơ cảnh (nhảy bèn), cơ trí, cơ biến của Chiêm Biệt Dã, vẫn không phát hiện ra Phurong cự hiệp đã sớm kiếm ở người đi.

Chuyện này cũng trách hần trước tiên đã thi triển “Hắc Quang đại pháp”, làm cho khí đen đầy trời, lại khiến đối thủ mượn khí đen dày đặc, đột nhiên phát ra Kim Hồng chói mắt. Khí thể của Hắc Quang Thượng Nhân bị nó lấn áp, kể cả một côn kia của Mễ Thương Khung cũng mất đi chuẩn xác, đánh vào khoảng không.

Cự hiệp phi thân qua, hai tay quơ loạn, tất cả “băng” đều bị nắm trong tay.

Băng vừa vào tay liền tan ra.

Băng có độc!

Cự hiệp giật mình, vội thả băng ra.

Y vốn định rải về phía Đường Phi Ngư, nhưng lúc này Đường tam thiếu gia đang thét lên giận dữ, trên người bị đánh trúng ít nhất mười ba món ám khí.

Ám khí mà hần trúng phải đều rất quái lạ, có đao, có kiếm, có móc, có giáo, còn có mâu, có kích, nhưng đều là cỡ nhỏ.

Tất cả đều chỉ lớn khoảng chừng ngón tay, thậm chí có cái chỉ nhỏ bằng móng tay.

Đây giống như “thập bát ban vũ khí” cỡ nhỏ, trong phút chốc Đường Phi Ngư đã trúng ít nhất mười hai loại.

Hon nữa đều đánh vào chỗ hiểm của hần.

Người ra tay với hần là Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Trong mười hai loại ám khí, có hai loại do Nhậm Lao phát ra. Hần đã phát ra mười tám loại ám khí, nhưng chỉ có hai loại đánh trúng Đường tam thiếu gia.

Mười loại khác đều là của Nhậm Oán.

Hần phát ra mười bốn loại ám khí, có mười loại đánh trúng.

Bọn họ giống như đã biết trước, đã dự đoán được. Đường tam thiếu gia vừa xuất thủ với Phurong Ứng Khán, bọn họ cũng lập tức ra tay với Đường tam thiếu gia, hon nữa còn tàn nhẫn và ác độc.

Dùng ám khí đối phó ám khí.

Đường Phi Ngư ám toán người khác, không ngờ bản thân cũng đột ngột bị ám toán.

Đường tam thiếu gia phóng ám khí, chẳng ngờ người khác cũng đột nhiên dùng ám khí với hần.

Trong phút chốc, hần đã trúng mười ba loại ám khí, hon nữa đều đánh vào chỗ hiểm, yếu huyệt.

Trong nháy mắt, hần gần như toàn thân đều bị cầm ám khí.

Nhưng hần lại làm một chuyện, một biểu tình...

Hần cười.

Hần cũng phát ra một loại âm thanh.

Tiếng cười.

Một người đã trúng mười mấy loại ám khí, sao lại bật cười? Làm sao cười được?

Một người đột nhiên toàn thân bị trúng ám khí, nhưng vẫn có thể cười được, đó là chuyện cực kỳ quái dị.

Càng đáng sợ là trong lúc hần cười lại vận kinh, chợt nghe những tiếng “vèo vèo vèo” liên tục vang lên, ám khí cắm trên người hần đều bắn về phía Phurong Ứng Khán.

Nói cách khác, trong số mười ba loại ám khí trên người hần, có mười hai loại chẳng những không gây thương tổn được hần, còn bị hần bắn ngược ra

ngoài. Hắn dùng thân thể phát ám khí, hơn nữa ám khí từ chỗ hiểm trên thân thể phát ra, uy lực còn lớn hơn dùng hai tay hoặc cơ quan.

Chỉ có một loại ám khí cắm trên người, hắn không thể bắn ngược ra ngoài.

Ám khí kia không phải do Nhậm Lao, Nhậm Oán phát ra, mà là từ trên tay Cao Tiểu Thượng.

Đó là một đóa hoa, một đóa hoa cúc nhỏ.

Một đóa hoa cúc nhỏ cắm trên ngực trái Đường tam thiếu gia. Đường Phi Ngự dùng tay trái ôm ngực, có vẻ rất đau.

Một mảng áo lớn nơi ngực bị nhuộm đỏ.

Chẳng lẽ một đóa hoa cúc nhỏ hoang dại, sát thương lại lớn hơn cả mười tám món vũ khí?

Cao Tiểu Thượng lại dùng một đóa hoa nhỏ, đánh trọng thương Đường tam thiếu gia Đường Phi Ngự dùng ám khí thành danh thiên hạ?

Người dùng hoa làm ám khí bắn Đường Phi Ngự bị thương là Cao Tiểu Thượng.

Đây cũng là ám khí duy nhất mà Đường tam thiếu gia không thể bắn ngược về phía Phương Ứng Khán.

Phương cự hiệp chỉ vội vã thoáng nhìn, đã biết “băng” trên tay cũng không gây thương tổn được Đường Phi Ngự, bắn về phía hắn chỉ giúp toàn hắn có thêm ám khí đối địch.

Do đó cự hiệp vùng tay bắn “băng” về hướng Mễ Thương Khung và Hắc Quang Thượng Nhân, là hai người chứ không phải một người, hơn nữa phần lớn vẫn bắn về phía Mễ công công. Nhưng lúc này cho dù là “băng” trong tay cự hiệp ném ra, cũng không thể xuyên qua vòng xoáy và dòng thác của tường khí từ trong Triều Thiên côn của Mễ công công cuốn ra.

Vì vậy băng hoàn toàn ném về phía Chiêm Biệt Dã.

“Hắc Quang đại pháp” của Hắc Quang Thượng Nhân cuối cùng không “che” nổi, hướng hồ côn của Mễ Hữu Kiều và kiếm của Phương cự hiệp đã xé rách “Hắc Mạc Khí Trường” của Chiêm Biệt Dã thành một lỗ thủng lớn, một sơ hở lớn.

Tại khoảnh khắc này, Hắc Quang Thượng Nhân phải đối phó với Kim Hồng kiếm, đồng thời phải ứng phó với Triều Thiên côn, còn phải né tránh và ngăn cản công kích của “băng”, trong nhất thời đúng là có ngàn tay trăm tay cũng không giúp được.

“Hắc Quang đại pháp” của hắn đã vận đến cực điểm, trông thấy ánh sáng lạnh chợt lóe lên bay đến, lần này hắn không kịp lánh, không kịp tránh, cũng không kịp né, chỉ có thể đưa tay chụp một cái.

Tay của hắn rất đen, thật sự là “bàn tay đen”.

Hắn dùng một tay bắt lấy “ánh sáng lạnh”.

Ánh sáng lạnh rất lạnh, đó chính là “băng”.

Hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh đi, sau đó là toàn thân lạnh lẽo, còn rung mình một cái.

Tay của hắn đã luyện thành “Hắc Sa chương”, ngũ độc bất xâm, đao thương bất nhập, nhưng lần này hắn dùng một tay bắt lấy một mảnh “băng”, vẫn cảm thấy rung mình.

Sau đó lòng bàn tay của hắn xuất hiện vết nứt.

Hắn rất giỏi ứng biến, nhanh chóng phát giác ra, lập tức điểm huyết cảm mạch, vận kinh thu công, phong tỏa kỳ kinh bát mạch, từ huyết chỗ hiểm để tránh bị tập kích. Nhưng mảnh “băng” thứ hai giống như bị lực từ nào đó hấp dẫn, tiếp tục bắn tới.

Mảnh “băng” thứ nhất đã dung nhập vào lòng bàn tay hắn.

Mảnh “băng” thứ hai bắn vào đuôi mảnh “băng” thứ nhất, lập tức khiến cho mảnh “băng” thứ nhất cắm vào trong huyết mạch của lòng bàn tay.

Tiếp đó, mảnh “băng” thứ ba lại đánh trúng đuôi của mảnh “băng” thứ hai, khiến cho mảnh thứ hai đồng dạng cắm vào trong lòng bàn tay của hắn.

Mảnh “băng” thứ tư cũng như vậy...

Lập tức, Hắc Quang Thượng Nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, không ngừng run rẩy. “Băng” một mảnh nối tiếp một mảnh cắm vào lòng bàn tay, thay thế xương bàn tay, cắt vào xương cổ tay, cắm thẳng vào xương cánh tay, cả cánh tay trở thành dùng băng thay xương, giống như một tượng băng.

Hắn lập tức bị đông cứng, cả người cứng đờ ra.

Có lẽ đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, có lẽ với công lực thâm hậu của Chiêm Biệt Dã, hơn nữa đã sớm tạo ra một hồ lớn màu đen xoay chuyển, có thể

cắm nuốt hóa giải tất cả, cho dù mười bốn mảnh “băng” liên tiếp cũng không ngoại lệ.

Nhưng chỉ cần hấn bị “đông cứng” trong thoáng chốc, tất cả đã không thể cứu vãn được nữa.

Bởi vì kiếm đã đâm tới, còn đã đập tới.

Kiểm tuy không có người điều khiển, nhưng kiếm thế vẫn mạnh mẽ.

Một kiếm đâm vào tim Hắc Quang Thượng Nhân.

Còn vốn không phải muốn đập vào Chiêm Biệt Dã, nhưng Mễ công công dường như cũng không có ý dừng tay.

Một cơn đánh vào đỉnh đầu Hắc Quang quốc sư.

Chiêm Biệt Dã chỉ cảm thấy thiên hạ một màu đen...

Chính hấn từ đây cũng rơi vào vực sâu bóng tối.

Hắc Quang Thượng Nhân chết trận trên Tổng Tử phong.

Hấn là người thứ nhất hi sinh trong trận chiến này, cũng là cao thủ đầu tiên bỏ mạng trong lần mai phục ám toán này.

Sau đó còn có, lập tức sẽ có.

Chiến dịch này cho dù không đến mức long trời lở đất, nhưng ít nhất cũng khiến thần kinh quý khóc.

Nhưng chiến dịch có đáng sợ đến mấy cũng là do con người làm ra.

Con người mới là động vật đáng sợ nhất.

Không, có một số người chỉ có thể xem là súc sinh.

Thực ra cũng không phải, bởi vì súc sinh còn không có thói quen ám toán chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Phá thần

Người thành công có điểm gì giống nhau?

Đáp án rất có thể chính là bản thân vấn đề, người thành công nhất định có thành tựu.

Nếu như vấn đề trở thành “người thành công có đặc tính và ưu điểm chung nào” thì sao?

Đáp án có lẽ là, phương thức thành công có rất nhiều, tính cách dẫn đến thành công cũng rất phức tạp, nhưng đại khái những người thành công đều có một đặc điểm chung.

Đó là thông minh.

Thông minh có rất nhiều loại.

Nhạy bén là một loại thông minh, nhanh nhẹn cũng là một loại thông minh, nghe một hiểu mười là thông minh, tự kiểm điểm mình càng là thông minh, khả năng lĩnh ngộ cao dĩ nhiên là thông minh, người tài nhưng về ngoài đàn độn cũng là một loại thông minh.

Thông minh nhiều nghĩa và phức tạp, có nhiều hình thức, là hình đa diện. Người thông minh thật sự còn giỏi về hóa trang, thậm chí giả vờ thành đàn độn ngu ngốc.

Người thật sự thông minh tuyệt đỉnh thường khiến mọi người không phát giác được sự thông minh của hấn, còn tưởng rằng hấn là kẻ ngu dốt đàn độn.

Tổng kết một câu, nguyên nhân thành công có rất nhiều, nhưng người thành công đa số đều thông minh, hơn nữa bất kể bề ngoài của hấn có thông minh hay không.

Nhất là ở những nơi cạnh tranh kịch liệt, nếu muốn được xã hội chấp nhận, người thành công nhất định phải cực kỳ thông minh.

Thông minh không giống như xảo trá, người chính trực, liêm khiết, cương nghị, trung thực vẫn có thể rất thông minh. Thông minh dễ biến thành gian trá, nhưng không hề ảnh hưởng đến nhân phẩm cao thấp của một người.

Có thể nói thông minh là điều kiện tiên quyết của thành công.

Trong võ lâm hiện nay cũng như vậy.

Phương cự hiệp chắc chắn là một người thành công, cho dù là võ công, danh tiếng, địa vị hay sức ảnh hưởng đều như vậy.

Cho nên Phương cự hiệp tuyệt đối là một người thông minh.

Y luôn rất thông minh.

Y chính nghĩa, cũng cực kỳ thông minh.

Thông minh không tổn hại gì đến sự chính trực, lỗi lạc và tình nghĩa như trời của một người.

Vì Phương cự hiệp là một người thông minh, cho nên phản ứng cũng rất nhanh nhẹn, hơn nữa còn chính xác. Nhất là lúc gặp phải nguy cơ và đối địch, phản ứng nhanh nhẹn và chính xác thường là chìa khóa sống chết, mấu chốt thành bại.

Tình hình hiện giờ của y rất không tốt.

Thứ nhất, y bất ngờ bị tập kích.

Chẳng những Hắc Quang Thượng Nhân ra tay với y, ngay cả Mễ Thương Khung cũng tấn công y.

Thứ hai, y nhớ nhung thê tử đã mất, chợt nhìn thấy Văn Y, đang lúc tình cảm xao động, tâm tình ngơ ngẩn, tình hoài dần vật.

Văn Y rốt cuộc còn sống hay chết? Thê tử nhìn thấy rốt cuộc là thật hay giả?

Thứ ba, y còn đang đứng trên núi cao, hoàng hôn nặng trĩu, sương mù dày đặc.

Mà y lại mắc chứng sợ độ cao khó chữa trị được.

Thứ tư, y đã trúng độc.

Nhang đèn vừa tắt, độc lực đã công vào ngũ tạng, lúc y phải giác thì đối phương đã ra tay.

Đó là thứ cực độc, là Toán Tử Thảo của Thục Trung Đường môn.

Thứ năm, y cũng trúng phải thuốc mê.

Thuốc mê đến từ khăn thơm. Khăn thơm vốn nằm trong vật áo nơi ngực y, đó là khăn tay của thê tử đã mất, không biết từ lúc nào đã bị tẩm thuốc mê.

Mê hương này không màu không vị, khiến người trúng phải không phát giác ra, chỉ khi động thủ vận công mới phát tác, đó là Văn Hương Hạ Mã của Hạ Tam Lạm.

Thứ sáu, y bất ngờ bị ám toán, chuyện này còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là bọn họ còn không bỏ qua Phương Ứng Khán.

Đường tam thiếu gia không phải hạ thủ với y, mà là hạ độc thủ với Tiểu Khán. Cho nên Phương cự hiệp không chỉ phải ứng phó với nguy cơ của mình, còn phải ra tay cứu giúp con nuôi Phương Ứng Khán.

Đường Phi Ngự xuất thủ chắc chắn còn nguy hiểm hơn so với “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ Thương Khung và “Hắc Quang đại pháp” của Chiêm Biệt Dã. Trong hoàn cảnh đặc thù này, đi cứu người khác còn khó hơn là tự cứu mình.

Nhưng Phương cự hiệp là một người thông minh.

Cho dù trong tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, chẳng hạn như gặp nạn, gặp khó, y vẫn là một người thông minh.

Y giống như một vị thần thủ hộ trong võ lâm.

Trên thực tế, thể hệ trẻ trong võ lâm cũng xem y như thần.

Y là Phương cự hiệp, người đã trở thành võ thần trên giang hồ.

Ngay cả trong hoàn cảnh nguy ngập này, độc lực, mê hương, mai phục, ám toán, địa không lợi, nhân không hòa, tâm đã loạn, thần đã vỡ, y vẫn không

mất đi chiến chí của mình.

Y vẫn tỉnh táo suy nghĩ, với năng lực của Phương Ứng Khán nhất định có thể ngăn cản kẻ địch tập kích, chỉ cần trước đó hắn có phòng bị.

Y bất ngờ bị ám toán, lúc đầu còn đề phòng Phương Ứng Khán có chân tham dự hay xúi giục, nhưng Đường Phi Ngự lại đột nhiên quay sang tấn công Tiểu Khán, y biết Tiểu Khán cũng là người bị hại.

Trời chiều sắp tàn, hoàng hôn khép lại, sương mù bao quanh Phương Ứng Khán dường như cũng rất dày và tím. Hai mắt Phương Ứng Khán đột nhiên đỏ thẫm, sắc mặt tím bầm. Chẳng lẽ sương mù kia có độc?

Phương cự hiệp đột nhiên nhớ đến, Lão Tự Hiệu Ôn gia từng đặc biệt chế tạo một loại khí độc danh chấn giang hồ, khiến người ta nghe tên biến sắc, đó là Ngũ Lý Vụ.

Loại “sương độc” này không khác gì với “sương mù” bình thường, nhưng một khi hít vào phổi, dính vào da thịt, trong vòng năm dặm thân thể mềm ra, công lực tan rã, mặc người ức hiếp.

Chẳng lẽ Tiểu Khán đã trúng phải “sương độc”?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Nơi lạnh không chịu được cao

Đúng vậy, Phương Ứng Khán đã lao đảo muốn ngã.

Hắn dùng tay để kiểm.

Kiểm đỏ tươi, mặt thì tím.

Nhưng hai bên trán lại màu vàng tối, trên gò má như tuyết ngọc hiện lên hai mảng tím đỏ, giống như say đến vô phương, lại giống như bị lên cơn sốt.

Trong thoáng chốc này, cát bay đá chạy, gió đập vào mặt, Phương cự hiệp phát hiện người ám toán con nuôi của y không chỉ có Đường tam thiếu gia.

Còn có Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường.

Thăng Ngọc Cường tay trái đánh ra “Lưu Tinh Hồ Điệp quyền”, tay phải phát ra “Uyên Ương Kiềm Kiềm toa”, hơn nữa chân đá “Uyên Ương Hồ Điệp bộ”, đồng loạt tấn công Phương Ứng Khán, không hề sợ hãi, cũng quyết phải thành công.

Tiểu Xuyên Sơn chỉ xuất thủ một chiêu, tấn công vào tim.

Bình khí của hắn là một thanh Thập Tự qua có chuỗi ngắn.

Tại khoảnh khắc này, Phương Ứng Khán có thể đã trúng độc Ngũ Lý Vụ (người trúng loại độc này gương mặt sẽ hiện lên màu đỏ tím), hơn nữa đồng thời bị Đường tam thiếu gia phản kích, còn có Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường tập kích.

Có điều trong ba người, ám khí bắn ngược của Đường tam thiếu gia vẫn có lực sát thương lớn nhất.

Phương cự hiệp không do dự nữa, y tuyệt đối không để người khác tổn thương con nuôi của mình.

Huống hồ “âm hồn” của Văn Y đang hiển hiện trước mắt, nếu để Tiểu Khán xảy ra chuyện, y còn mặt mũi nào đối diện với thê tử đã mất.

Nơi cao không chịu được lạnh.

Nơi lạnh cũng không chịu được cao.

Y nhất định không để Tiểu Khán mất mạng trong tay kẻ địch, thậm chí không để Tiểu Khán bị thương dưới tay địch thủ.

Phương cự hiệp quát một tiếng, sắc mặt trắng bệch, nửa người nghiêng nghiêng, hai tay vung lên, mười ngón tay nhanh chóng bung ra, chỉ nghe tiếng xé xé vang lên khắp trời, chỉ phong xé gió bắn đến.

Vạn Cổ thần chỉ!

Chỉ kinh đánh bay mười món ám khí từ trên người Đường Phi Ngự bắn ra, nhưng vẫn có hai món bắn về phía Phương Ứng Khán.

Hai món ám khí kia một là kiếm, một là tên.

Tên là tên dài, dài giống như kiếm, màu xanh lá nhạt.

Kiếm là kiếm ngắn, chỉ ngắn như tên, có màu đỏ thẫm.

Phuong Ứng Khán đột nhiên mắt hiện thần quang, ánh mắt biến vàng, giống như có dịch thể màu vàng lấp lóe lưu động trong ấn đường, thái dương, mí mắt. Hắn đột nhiên vươn tay ra, đón lấy một kiếm một tên.

Hắn dùng một kiếm một chiêu bức lui Thăng Ngọc Cường, lại dùng một tên ngăn cản một kích xuyên tim của Tiểu Xuyên Sơn.

Sau đó hắn nhanh chóng xông về phía Đường Phi Ngự.

Hắn và Phuong cự hiệp có lẽ là phụ tử đồng tâm, hai người cùng bị ám toán, hơn nữa cũng dùng chiến lược như nhau để ứng phó, trước tiên đánh ngã cường địch như Đường tam thiếu gia rồi tính sau.

Đánh ngã Đường tam thiếu gia, những người còn lại cũng không đáng sợ.

Kiếm và tên của Phuong Ứng Khán đồng loạt rời tay ném ra, tấn công Đường Phi Ngự.

Đường Phi Ngự hét lớn, cả người phòng lên giống như một con cóc lớn.

Hắn đột nhiên nhảy lên, chẳng những không tránh mà còn xông đến.

Kiếm và tên đều bắn về phía hắn.

Tiến hết của hắn đột nhiên dừng lại.

Kiếm đã đâm trúng hắn, tên cũng bắn trúng hắn.

Thân hình của hắn đang ở giữa không trung, cả người phòng lên giống như một túi vải lớn cột chặt chứa đầy không khí, một khi trúng kiếm trúng tên, lập tức xì hơi, héo khô rơi xuống.

Khí vừa trút ra, hai tiếng vèo vèo vang lên, tên và kiếm vốn cắm trên người hắn lập tức bắn ngược.

Bắn về phía cự hiệp.

Đường Phi Ngự đang ám toán Phuong Ứng Khán, lại đột nhiên khiêu chiến Phuong cự hiệp. Chẳng lẽ hắn thật sự gan lớn bằng trời, không ngại khiêu chiến liên tục, đồng thời đối phó với hai cha con hào kiệt có thể nói là chuẩn mực giang hồ này?

Phuong cự hiệp thét lớn.

Y mượn tiếng thét, dùng “Tang Thi công” của Khổ Hải Kiếp Dư môn cường hành ép độc lực và mê hương xuống hạ bàn, muốn tấn công Đường Phi Ngự để Tiểu Khán tranh thủ được một hơi.

Hai tay y vội vàng ra phát ra “Nhất Khí Quán Nhật Nguyệt”, một tay đoạt lấy kiếm, một tay chụp lấy tên.

Đường Phi Ngự thật sự rất tàn nhẫn.

Hắn dường như cũng rất hận Phuong cự hiệp.

Trong Thục Trung Đường môn, hắn là người duy nhất không dùng tay cũng không dùng cơ quan để phát ra ám khí.

Thứ hắn dùng là thân thể.

Có thể nói hắn là “toàn thân ám khí”, hơn nữa còn không cầm mang “ám khí” trên người, mà “ám khí” đều đến từ trên tay kẻ địch.

Bởi vì hắn là dùng khí kích thích cơ xương trên người phát ra ám khí, cho nên uy lực rất lớn, hậu kinh rất mạnh.

Phuong cự hiệp vừa đón lấy, chỉ cảm thấy xung lực ập tới, không kim được thân thể ngã về phía sau muốn ngã. Hơn nữa y đã hoàn toàn ép độc của Toán Tử Thảo và thuốc mê của Văn Hương Hạ Mã xuống hạ bàn, vừa động lại độc khí công lên, mê hương dâng trào, hậu quả khó lường.

Nhưng y lập tức dùng “Nhất Khí Quán Nhật Nguyệt” ngưng tụ nghênh đón một tên một kiếm kia.

Tả nhật, hữu nguyệt.

Thân hình y ngã về phía sau, đồng thời vận “Kim Cương Đại Lực” của Đại Nhật Như Lai và “Uy Đức Đại Lực” của Thái Âm Minh Vương, lập tức ổn

định sức xung kích của kiếm và tên.

Hai chân y vẫn cắm vào mặt đất.

Đất đai biến sắc.

Vốn là đất vàng, lúc này lại trải một lớp xanh lá kỳ dị, một lớp màu vàng kỳ lạ.

Màu vàng kỳ lạ là thuốc mê, xanh lá kỳ dị là độc lực.

Trong lúc đối phó với địch, Phương cự hiệp thừa dịp chuyển kịch độc trong cơ thể vào đất đá.

Sườn núi biến sắc, đất trời cũng đổi màu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lại Niệu Hà

Biến sắc.

Sắc mặt Phương cự hiệp biến đổi.

Phát tác.

Sắc mặt y biến đổi là vì phát tác.

Độc phát.

Nếu chỉ là thuốc mê của Văn Hương Hạ Mã và độc lực của Toán Tử Thảo, Phương cự hiệp đã dùng “Tang Thi công” đè nén, lại dùng “Long Môn thần công” cường chế, nhưng vẫn còn loại độc tính thứ ba, lúc này mới phát tác.

Đó là độc trong rượu, rượu độc.

Với công lực tinh thuần của Phương cự hiệp, rượu vừa dính lưỡi nhất định sẽ có cảm ứng, lập tức phải giác ra. Những loại độc bình thường, thậm chí độc được mạnh và độc tính lớn, đều không thể đi vào người cự hiệp, càng không thể gây thương tổn đến chiến chí của cự hiệp.

Nhưng cự hiệp lại không đề phòng rượu kia.

Đó là rượu té thê tử, hơn nữa còn do Tiểu Khán tự tay rót.

Rượu kia gọi là “Cung Xà Ảnh”, vào miệng có vị đắng chất, những mùi vị này vừa khéo hoàn toàn che phủ một loại độc lực nguy hiểm do gia tộc họ Hà của Hạ Tam Lạm chế tạo, đó là “Lại Niệu Hà”.

Thực ra độc lực của Lại Niệu Hà cũng không xem là độc lực, nhưng người trúng phải loại độc này công lực càng cao thì phát tác càng mạnh, mà càng vận kinh khắc độc thì phát tác càng dữ dội, độc tính càng bị kích thích thì di họa càng lớn.

Nói cách khác, bình thường người trúng phải độc của Lại Niệu Hà không có gì đáng sợ, bởi vì chỉ cần không vận công lực cường chế nó, thậm chí chỉ cần không đề ý đến nó thì sẽ không có gì đáng ngại.

Do đó độc lực của nó rất đặc biệt, như có như không, cộng thêm trộn vào trong rượu Cung Xà Ảnh, cự hiệp đang lúc tình hoài xao động, nhớ nhung thê tử, nhất thời không phát giác ra.

Vì vậy Lại Niệu Hà thừa cơ xâm nhập, thẳng vào phế phủ.

Đây vốn chỉ là bệnh nhỏ, nhưng trong lúc vội vàng Phương cự hiệp lại vận công trị độc, do đó đã kích phát độc lực của Lại Niệu Hà. Đây mới là chuyện chết người.

Một khi độc lực phát tác, ngay cả cự hiệp cũng không chịu nổi.

Nếu triệt tiêu công lực, Văn Hương Hạ Mã sẽ lập tức khiến đầu chí của y biến mất, độc của Toán Tử Thảo lại khiến y mất mạng. Còn nếu không triệt tiêu, độc lực của Lại Niệu Hà sẽ kích phát dữ dội, xâm nhập gan phổi, di họa rất lớn.

Vào giờ phút này, y có thể nói là triệt cũng không được, không triệt cũng không được, nhưng ba loại độc lực đã đồng loạt bộc phát.

Cho nên sắc mặt y biến đổi.

Độc lực chết người.

Nhưng bất kể kịch độc như thế nào, há có thể dễ dàng lấy được mạng của cự hiệp?

Phương cự hiệp ở bên cạnh sườn dốc đã lao đảo muốn ngã.

Nhưng y cũng không thật sự rơi xuống, cũng chưa ngã xuống.

Y không thể ngã.

Tay trái y vẫn kịp thời đón lấy kiếm, tay phải bắt lấy tên.

Chỉ cần y không ngã, không rơi, không chết, nhất định sẽ có đường phản kích.

Chỉ cần y có thể phản kích, sẽ có cơ hội giành thắng lợi.

Bởi vì y là Phương cự hiệp.

Nhưng nếu kẻ địch thật sự hiểu rõ y, nhất định sẽ khiến y hoàn toàn không có cơ hội phản kích, đánh trả, chuyển bại thành thắng.

Đó là khiến cho y nhất định phải rơi, nhất định phải ngã, nhất định phải chết.

Hơn nữa còn nhất định phải giết.

Sắc mặt cự hiệp biến đổi, còn có một nguyên nhân khác, đó là công kích của Mễ Thương Khung.

Đây không phải lần đầu tiên Mễ Hữu Kiều công kích, vừa rồi hắn đã từ sau lưng đánh một cơn.

Một cơn này ác liệt vô cùng, tứ đại giai hung, ngay cả cự hiệp cũng chỉ đành né tránh mũi nhọn, để “Triều Thiên Nhất Côn” này và “Hắc Quang đại pháp” tranh phong với nhau, triệt tiêu lẫn nhau.

Nhưng lần công kích thứ hai này của Mễ công công càng đáng sợ hơn.

Một cơn này đánh xuống, mục tiêu không phải cự hiệp, mà là Chiêm Biệt Dã.

Chiêm Biệt Dã trước tiên trúng băng, sau đó trúng kiếm, cuối cùng bị một cơn của Mễ Thương Khung đánh vào đầu.

Kết quả của hắn là chết.

Xác thịt của hắn là tan thành từng mảnh.

Tình hình của hắn là máu thịt tung tóe.

Thật sự là máu văng tứ phía, xương thịt tung tóe, hoàn toàn bị một đoàn cơn gió kéo theo, giống như bão táp đánh về phía Phương cự hiệp bên sườn dốc đang tràn ngập nguy cơ.

Phương cự hiệp hét lớn một tiếng, bật hơi cao giọng, lại dùng “Đại Mạc thần công” thông qua miệng phun ra, hóa thành một đám mây dày cường hành ngăn cản một chùm mưa máu kia. Máu thịt đầm đìa của Hắc Quang Thượng Nhân bị cuồng phong đẩy đi, lại bị gió mạnh ngăn cản, kẹt giữa không trung giống như quái vật, cuối cùng sau một tiếng “rào” rơi xuống, vừa lúc rơi trúng người Dư Hảo Thiêm và Thắng Ngọc Cường vốn đang định tiếp cận, khiến hai người vội vàng nhảy tránh, vô cùng chật vật.

Hắc Quang Thượng Nhân khi còn sống không làm được thần tiên, sau khi chết lại giống như quái vật, quả thật là bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cầm thú

Thế nào là cầm thú?

Cầm thú chính là không phải người.

Thế nào là người?

Thực ra người có gì khác với cầm thú?

Nói không chừng người mới là sinh vật cầm thú nhất.

Đến giờ phút này, Phương cự hiệp tuy đã trúng độc, trúng phải mê hương, còn kích phát kịch độc, nhưng y vẫn không ngã xuống, vẫn không ngừng chiến đấu.

Nhưng trong một thoáng này, có hai người đột nhiên chụp, nắm lấy y.

Một người chụp vào sáu tử huyệt của y, còn một người nắm lấy mười một chỗ hiểm trên người y.

Một người dùng mỏ hạc, còn một người dùng vuốt hổ.

Một người là “Hổ hành tuyết địa mai hoa nữ” Nhậm Lao, còn một người là “Hạc lập sương điền trúc điệp tam” Nhậm Oán.

Hai người đột nhiên trở gáo đánh ngược, với sự tàn nhẫn như cầm thú, chụp lấy yếu huyệt trên người cự hiệp giống như bắt dã thú, đột nhiên tấn công giống như thủ thế đã lâu, làm nhiều thành quen, cực kỳ thông thạo.

Nhậm Lao, Nhậm Oán đánh lên thành công.

Bọn họ bất ngờ nổi loạn, đã thành công nắm giữ đại huyệt trên người Phương cự hiệp.

Nhưng Nhậm Oán, Nhậm Lao cũng tập kích thất bại.

Bọn họ đột nhiên ám toán, tuy đã nắm được yếu huyệt của Phương cự hiệp, nhưng khi vận kinh chụp vào, liên tục thúc đẩy nội lực, lại giống như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không có hiệu quả.

Giữ yếu huyệt giống như không giữ, nắm chỗ hiểm giống như không nắm.

Đây là vì sao?

Bọn họ lại không biết, Phương cự hiệp dùng kỳ công dị pháp của Khổ Hải Kiếp Dur môn, có thể đồng loạt thay đổi dịch chuyển sáu yếu huyệt toàn thân. Trong nhất thời, Nhậm Lao, Nhậm Oán tuy nắm được tử huyệt của y, nhưng vẫn không chế ngự được y.

Bọn họ không chế ngự được cự hiệp, nhưng “thiếu hiệp” lại chế ngự được.

“Thiếu hiệp” diệt cự hiệp.

Phương Ứng Khán khẽ quát một tiếng, giọng kiêu căng thẳng đến Đường Phi Ngự.

Sắc mặt của hắn tím đỏ như ráng chiều, vừa ra tay đã rối loạn cách thức. Phương cự hiệp đang nguy ngập vẫn đưa mắt nhìn, không nhìn được thâm kêu một tiếng không ổn.

Đã trúng phải độc Ngũ Lý Vụ, công lực toàn thân tan rã, sao lại còn chọi cứng với kinh địch như vậy, dùng chiêu thức nguy hiểm này.

Y biết tình hình không ổn.

Bởi vì một chiêu này của Phương Ứng Khán ngự kiếm theo địch, đã có sơ hở.

Nếu Đường Phi Ngự có thể nắm bắt sơ hở này, Tiểu Khán sẽ lâm nguy.

Phương cự hiệp đã lâm vào hiểm cảnh, vẫn quan tâm chú ý đến Tiểu Khán, nhưng y lại không ngờ được một chuyện.

Một chiêu này của Phương Ứng Khán vốn có sơ hở lớn, nhưng đột nhiên biến thành không có nữa.

Hoàn toàn không có sơ hở.

Bởi vì một kiếm kia đã quay sang tấn công y.

Nếu một chiêu này tấn công Đường tam thiếu gia, đúng là có chỗ sơ hở, nhưng nếu dùng để tấn công Phương cự hiệp, sơ hở lại không tồn tại nữa, còn biến thành ưu điểm, phục chiêu, sát chiêu.

Phương Ứng Khán dùng một kiếm tấn công Phương cự hiệp.

Lúc biết thì đã trễ.

Không phải Đường Phi Ngự bắt ngờ ám toán Phung Ứng Khán sao?

Không phải Phung cự hiệp vẫn luôn giúp Phung Ứng Khán đối phó với Đường tam thiếu gia sao?

Không phải Phung Ứng Khán vẫn luôn chờ cơ hội đánh trả Đường Phi Ngự sao?

Tại sao lại như vậy?

Lại là như vậy!

Một kiếm này tới rất nhanh, tới rất độc, tới rất tuyệt, tới rất đột ngột, tới rất không lưu tình, không lưu nghĩa, không để đường lui, không chừa tính mạng.

Phung cự hiệp hét lên, trong tiếng hét tràn đầy bi phẫn khó tả.

Đột nhiên, một kiếm một tên mà y vừa tiếp được đã phát ra.

Kiếm đâm Nhậm Oán, tên bắn Nhậm Lao.

Nhậm Lao buông tay, lui nhanh, tên đâm thùng sừng.

Nhậm Oán hai tay vỗ vào kiếm, đôi tay nhuốm máu.

Ánh máu chợt hiện, Phung Ứng Khán một chiêu đắc thủ, Huyết Hà thần kiếm đã đâm vào người Phung cự hiệp.

Kiếm đâm vào trong cơ thể, nhưng lại không rút ra được, hơn nữa mặc dù rõ ràng đã đâm trúng, nhưng lại không biết đâm ở nơi nào.

Cự hiệp trừng mắt như muốn nứt ra, khàn giọng nói:

- Tiểu Khán, ngươi lại...

Phung Ứng Khán rút kiếm không ra, nhìn thấy dáng vẻ này của nghĩa phụ, chân bỗng mềm đi, tay cũng run lên. Đôi tay cự hiệp lại đỡ lấy hai cánh tay Phung Ứng Khán.

Cũng không biết y muốn đỡ lấy con nuôi, hay là hai cánh tay vận kinh giết chết đứa con nuôi bất hiếu này?

Con giết cha, không bằng cầm thú.

Phung Ứng Khán kêu lên một tiếng quái dị, bước chân trượt đi, bay ngược về phía sau. Cự hiệp hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, một bóng roi nhanh chóng đuổi theo, đã quấn lấy cổ Phung tiểu hầu gia, trói hãm dừng lại. Nhất thời Phung Ứng Khán không thể động đậy, còn cảm thấy hô hấp khó khăn.

Đó là Vi Đà tiên, một trong tam bảo của Kim Tự Chiêu Bài.

Phung cự hiệp đã ra tay, y không còn chịu đựng mà không đánh trả nữa.

Vi Đà tiên luôn không chừa đường lui, càng không để đường sống.

Nhưng tình thì sao?

Y có thể hoàn toàn không lưu tình sao?

Huống hồ là thân tình.

Cự hiệp đã bị ép đến bên vách núi, nếu còn lui nữa sẽ rơi xuống dốc.

Tập kích liên miên, sát thủ liên tục xuất hiện, biến hóa kinh người kia giống như cảnh sắc khi rơi xuống vực sâu, giống như một cơn gió ập thẳng vào mắt, đánh vào thân kinh của y, bóp nghẹt trái tim của y.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sống là tốt nhất

Khi Phương Ứng Khán ra tay với cự hiệp, tại khoảnh khắc đó, cự hiệp đã hiểu rõ tất cả.

Chuyện hôm nay, hoàn toàn là nhắm vào y.

Người mà bọn họ muốn giết là y, bọn họ muốn y chết.

Đối với cự hiệp, có lúc đã hoàn toàn chán nản, nảy sinh suy nghĩ “chết cũng không sao”, nhưng lúc này bất ngờ bị bao vây, đột nhiên bị ám toán, ngược lại đã kích thích đấu chí kiên định của y, có thể sống là tốt nhất.

Người khác muốn y chết, y ngược lại không chết.

Ai muốn lấy mạng của y, y sẽ lấy mạng đối phương.

Y chỉ dùng một chiêu đã chế ngự Phương Ứng Khán, nhưng không lập tức hạ sát thủ.

Y ngừng lại một chút, dừng lại một chút.

Y không hạ thủ được.

Y không hạ thủ được, nhưng người khác lại xuống tay được.

Người hạ thủ là “thê tử đã mất” của y.

“Âm hồn” của thê tử đã từ vách núi đối diện bay tới, trong lúc chớp chòn đã đến trước mắt.

Bởi vì nàng khuất sáng bay đến, ráng chiều đầy trời, Ngũ Lý Vụ bao phủ trước sườn núi, cộng thêm máu thịt tung tóe, ánh máu chọi hiện, trong tiếng rít gào bóng cơn của Mễ công công như núi, trùng trùng điệp điệp, núi cao lạnh lẽo, trong lòng ngơ ngẩn, Phương cự hiệp chỉ mơ hồ thấy người đến là Văn Y, còn chưa nhận rõ có phải ái thê hay không.

Nhưng người đó đã ra tay, xuất ra một kiếm.

Kiếm đâm vào tim y.

Một kiếm này còn tàn nhẫn hơn, cũng càng khó ngăn cản hơn kiếm.

Bởi vì một kiếm này không phải kiếm.

Thế nào là kiếm không phải kiếm?

Đó là “vô”.

Vô chính là không có.

Không có kiếm, ít nhất cũng là kiếm nhìn không thấy thực thể.

Nhưng “kiếm vô kiếm” này càng sắc càng bén hơn kiếm, gió kiếm cũng càng gấp càng nhanh.

Kiếm nhắm vào tim cự hiệp.

Phương cự hiệp rút kiếm.

Y rút kiếm từ trong thân thể mình.

Huyết Hà thần kiếm của Phương Ứng Khán vẫn cắm trong người y.

Y đã dùng “Đặng Phong Tạo Cự thần công” cường hành hút kiếm không thả, nhưng cho dù công lực của y có cao, nội lực có tinh thâm, trúng phải Huyết Hà thần kiếm vẫn bị thương nặng.

Hiện giờ y chỉ gắng gượng.

Y dùng Huyết Hà thần kiếm ngăn cản một chiêu “Vô Kiếm Chi Kiếm”.

“Vô Kiếm Chi Kiếm” đã bị y ngăn cản, nhưng thân thể của “thê tử” vẫn trôi về phía y, không, là xông tới.

Thế tới như kiếm, bản thân nàng chính là một thanh kiếm.

Muốn ngăn chặn, trừ khi là trước tiên chặt đứt “kiếm” này, giết chết nàng.

Nhưng Phương cự hiệp không làm được.

Bất kể ái thể còn sống hay chết, bảo y giết nàng thì nhất định không làm được.

Y chỉ có thể bay ngược, nhưng đã không còn đường lui.

Y đã đến bên vách núi.

Trời đất quay cuồng, hoa mắt chóng mặt, lão đảo muốn ngã, mơ màng chạng vạng.

Ngay lúc này, y lại kịp thời dùng “Long Môn thần công” hộ thể. “Thê tử đã mất” dùng nhân kiếm hợp nhất, khi còn cách thân thể của y ba thước, đột nhiên bị một luồng kinh khí cực mạnh phản kích. Cô gái kia thất kinh kêu lên một tiếng, trông thấy sắp bị một luồng kinh khí này đánh rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nhưng còn chưa phân biệt người tới có phải ái thể hay không, cự hiệp làm sao có thể để nàng rơi xuống sườn núi chết thảm như vậy?

Cự hiệp bị thương vẫn dùng tuyệt thế khinh công “Tiêu Nhiên Lai Vãng Khứ” phóng người lên, một tay đỡ lấy cô gái kia.

Lúc này y đã phát hiện cô gái kia cũng không phải ái thể, không phải Văn Y.

Chỉ là khuôn mặt của hai người có điểm tương tự, hơn nữa cũng đẹp như nhau.

Nhưng không phải nàng, tuyệt đối không phải nàng, vĩnh viễn không phải nàng.

Phương cự hiệp càng cảm thấy đau lòng, càng bị đả kích.

Vì cứu cô gái này, thân hình y đã ở giữa không trung, phía dưới là khe sâu vạn trượng, mây mù dày đặc, sương độc tung bay, không chỗ nào để mượn sức.

Mặc dù biết rõ không phải thê tử đã mất, y cũng không đành buông tay để nàng rơi xuống vực sâu.

Lúc này một cơn lại phá không phá bất không, pháp thông pháp bất thông đánh xuống đầu.

Đó là “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ Thương Khung.

Cự hiệp dùng Huyết Hà thần kiếm ngăn cản, eo bàn tay tê rần. Đột nhiên kiếm vang lên tiếng rỗng ngậm, rồi tay bay ra, va chạm với một điểm ánh sáng trắng do Đường Phi Ngự bắn tới, phát ra vụ nổ, rơi xuống vách núi.

Huyết Hà thần kiếm đã rời tay.

Cự hiệp không thể không buông kiếm, bởi vì ngay cả trên chuôi Huyết Hà thần kiếm này cũng tẩm độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Xem ra những người này đã hạ quyết tâm, nhất định phải dồn y vào chỗ chết.

Độc đang nhanh chóng lan tràn, hơn nữa độc lực bên trong và bên ngoài cơ thể phối hợp, tấn công vào ngũ tạng.

Tại khoảnh khắc này, cự hiệp đã gặp phải khiêu chiến của cái chết, đối diện với đả kích của tử vong.

Có đôi khi, y thật sự cảm thấy tử vong còn thân thiết hơn sinh tồn, mặc dù lần nào cũng có thể vượt qua.

Nhưng lần này thì sao?

Lần này có thể sao?

Y còn có lần tiếp theo sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Hồng Mao Đan

Độc bôi trên chuỗi Huyết Hà thần kiếm là kịch độc của Hạ Cửu Lưu, có tên là “Hồng Mao Đan”.

Đó thực ra không phải là một loại chất lỏng, cũng không phải bột, mà là một loại vi khuẩn. Loại vi khuẩn này còn nhỏ còn mảnh hơn tơ hào. Nhưng nếu có mắt thần nhìn kỹ, phóng to quan sát, sẽ thấy bọn chúng là những vi khuẩn nhỏ mọc đầy lông đỏ, thân thể giống như một viên thuốc đỏ. Bản thân bọn chúng không hề cắn người, ăn người, cũng không chích người, hút máu, nhưng trong bụng bọn chúng đều là chất độc, một khi gặp phải áp lực sẽ biến thành bột mịn, thân thể lập tức vỡ tan, sảy thành một viên tròn, chất lỏng thấm vào da thịt, lập tức xâm nhập phế phủ. Nếu trong cơ thể vốn ẩn giấu độc tính sẽ bị kích phát dữ dội hơn, trở thành độc càng thêm độc, còn đáng sợ hơn so với ruột gan trực tiếp trúng độc.

Thân thể Phương cự hiệp đã bắt đầu chìm xuống, rơi xuống.

Tuy thân thể y trúng phải mấy loại độc, lần lượt bị mấy đại cao thủ đột kích đánh lên, thương tâm đau lòng, nhưng chiến chí của y vẫn bền bỉ, lâm nguy không loạn.

Tay của y kéo một cái, theo tiếng “xoẹt”, một luồng ánh sáng bạc đâm thẳng về phía Mễ Thương Khung.

Mễ Thương Khung đánh ra một côn, nhưng côn chưa đến thì ánh sáng bạc đã bay tới cổ họng. Hắn cũng giống như thủ thế đã lâu, ứng biến cực nhanh, bụng lật một cái, đầu côn thu về hất lên, sau một tiếng “đình” đã ngăn cản vệt sáng trắng kia.

Vệt sáng trắng bị đánh bay.

Đó là một mũi tên màu bạc.

Tên bay nhanh.

Mũi tên nhỏ này bắn vào cây côn đồng đầu nhọn, thân nhỏ, cán lớn của Mễ Hữu Kiều, làm xuất hiện một lỗ thủng lớn bằng đầu ngón út.

Trong mắt Phương Ứng Khán hiện lên màu vàng xanh, chu miệng rít lên, không biết hắn dùng công lực kỳ dị nào, chỉ đưa tay vẫy một cái, sau một tiếng “vèo” đã hút lấy mũi tên bạc kia, một tay bắt được.

Nhất thời trên mặt hắn đầy máu, hai mắt màu vàng, dáng vẻ giống như muốn phát điên.

Ngay lúc này, thân thể Phương cự hiệp rõ ràng đã rơi xuống dưới đột nhiên khựng lại, giật lại, đứng yên giữa không trung.

Phương Ứng Khán cũng gân cổ đều lộ, gân trán đều hiện, bật hơi trầm giọng, một tay nắm lấy thân rơi, dùng sức kéo mạnh.

Nguyên lai thân thể cự hiệp tuy đã rơi xuống sườn núi, nhưng một tay y cầm rơi, ngọn Vi Đà tiên của y vẫn trôi chặt cổ Phương Ứng Khán, khi thân thể y rơi xuống khiến cho rơi bị kéo căng đến cực hạn, tự nhiên cũng dừng lại. Trừ khi thân rơi chột đứt, nếu không cự hiệp rơi sườn núi, khó tránh khỏi cũng kéo theo Phương Ứng Khán rơi xuống.

Tại khoảnh khắc này, Phương Ứng Khán đã không có lựa chọn, hắn đành phải dùng sức kéo một cái.

Sau một tiếng “vù”, cự hiệp bị kéo lên khỏi sườn núi.

Thân thể cự hiệp vừa bay qua sườn núi, tay bỗng giơ lên, phát ra một mũi tên.

Ánh sáng bạc chột lóe lên.

Phương Ứng Khán cũng nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay lên, đánh ra mũi tên bạc trên tay.

Lần này là hai cha con bọn họ chính thức đối đầu, tỷ thí, cũng là trực tiếp giao thủ, so chiêu.

Hai người đều dùng tên.

“Kim Tắt thần tiễn”, nguyên danh “Đại Ma tiễn”, là bảo vật trấn sơn của Kim Tự Chiêu Bài, vốn có hai mũi một lớn một nhỏ, một dài một ngắn.

Hiện giờ hai cha con này mỗi người cầm một mũi tên, đang quyết phân thắng bại, cũng quyết trận sinh tử.

Quá trình giao đấu rất nhanh, nhưng biến hóa tổng thể được chia làm mấy điểm.

Thân hình cự hiệp vốn đã rơi xuống vách núi, nhưng rơi của y vẫn không rời tay, ngọn rơi vẫn trôi vào cổ Phương tiểu hầu gia.

Khi Phương cự hiệp rơi xuống một khoảng, rơi trên cổ Phương Ứng Khán và trên tay Phương cự hiệp đột nhiên bị kéo căng, nếu cự hiệp rơi xuống vách núi, e rằng Phương Ứng Khán cũng phải chết theo.

Phương Ứng Khán vận kinh vào cổ, đó là “Nhẫn Nhục thần công”.

Nếu không phải là kỳ công chịu khổ chịu đau này, có lẽ chiếc cổ như bạch ngọc của Phương Ứng Khán đã gãy rồi, đứt rồi.

Hắn vận kinh lực đặc biệt của “Son Tự kinh”, dùng sức kéo một cái, một mặt dùng khí lực kỳ quái bảo vệ kinh mạch nơi cổ, đồng thời dùng sức kéo cự hiệp lên núi rồi tính sau.

Cự hiệp còn chưa lên đến đỉnh núi, tay trái đã đẩy một cái, trước tiên đưa cô gái muốn giết y lên trên một cách ổn định.

Y không muốn giết nàng.

Cô gái kia tuy không phải là Văn Y, nhưng y cũng nhận ra.

Y quên không được mùi của nàng.

Đó là hương ngải của xử nữ, cũng là của mỹ nữ.

Đó là Lôi Mị, “Vô Kiếm Thần Kiếm Thủ” Lôi Mị.

Hương trên người Lôi Mị là một loại hương lưu động, điều này khác với Văn Y, hương của ái ân là hương tĩnh.

Y trước tiên đưa Lôi Mị lên đỉnh núi, nhưng có một đại cao thủ đã nhiều lần thất bại vẫn muốn thử, đang chờ Phương cự hiệp xuất hiện để hạ độc thủ.

Người này chính là Đường tam thiếu gia.

Đường Phi Ngự thủ thế chờ đợi.

Hắn biết Phương cự hiệp chắc chắn không dễ dàng chết đi như vậy.

Hắn đoán cự hiệp nhất định sẽ đi lên, một khi cự hiệp bay lên, hắn sẽ lập tức hạ thủ.

Do đó khi sùon dộc xuất hiện một bóng người, hắn lập tức ra tay.

Lúc hắn xuất thủ, trên người đang cảm mười bảy, mười tám mảnh thịt vụn, xương vỡ.

Đó đương nhiên không phải là thịt tủy cơ xương của hắn, mà là da thịt máu xương của Hắc Quang Thượng Nhân.

Một cơn kia của Mễ Thương Khung đánh Chiêm Biệt Dã đến tan nát, còn biến thân thể của hắn thành trăm ngàn ám khí thịt người, bắn về phía Phương cự hiệp. Nhưng bị “Đại Mạc thần công” từ miệng cự hiệp phun ra công kích, đổi thành bắn về phía Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường. Hai người chật vật ngăn cản, đã bị đánh lui, nhưng vẫn có một bộ phận bắn về phía Đường tam thiếu gia và Nhậm Lao, Nhậm Oán.

Nhậm Lao dùng “Hổ trảo” ngăn cản.

Sau một tiếng “bộp”, một tay hắn đón lấy một mảnh da thịt, chọt kêu lên quái dị, lui lại ba bước, đồng thời lộn người một cái, suýt chút nữa đã rơi xuống sùon dộc, lúc này mới ổn định được thân thể, nhưng cũng rất loạn choạng. Hắn lật bàn tay xem, chỉ thấy máu đầy tay, chẳng những thịt vụn nắm trong lòng bàn tay máu tươi đầm đìa, ngay cả lưng bàn tay cũng đang rỉ máu. Nguyên lai đã bị mảnh thịt kia đâm xuyên bàn tay, còn đánh gãy hai ngón tay.

Nhậm Oán tinh mắt phát hiện không ổn, lập tức dùng công phu tiểu xảo nhảy vọt lên, lần lượt tránh khỏi xương thịt bắn đến, còn hừ lạnh nói:

- Như vậy cũng có thể tiếp được sao!

Hắn lần lượt tránh khỏi xương vụn thi thể, nhưng đang lúc nói chuyện không quan sát kỹ, một mảnh xương chi cẳng da lẫn thịt quệt qua sát người. Nhậm Oán vội vàng giơ tay lên, uốn cong ngửa người tránh khỏi, nhưng xương chi vẫn xuyên qua tay áo trái của hắn, tạo thành một lỗ thủng.

Một mảnh thịt lại có kinh đạo như vậy.

Nhậm Oán biến sắc.

Lại thấy Nhậm Lao cũng biến sắc, biến thành màu đen.

Nguyên lai kinh lực “Triều Thiên Nhất Côn” của Mễ công công khiến cho hài cốt xương thịt của Hắc Quang Thượng Nhân hoàn toàn biến thành ám khí lợi hại, nhưng thử đáng sợ hơn là “Hắc Quang đại pháp” của Chiêm Biệt Dã, cho dù đã chết thì pháp lực dường như vẫn còn, thấm nhuần trong cơ thể, thần công cái thể của hắn vẫn không tan rã, biến thành thân thể toàn độc, bị kinh lực đánh văng tung tóe. Nhậm Lao dính phải, chẳng những bị thương mà còn trúng độc, độc lực vào máu, nhất thời mặt biến thành đen, không thể hóa giải, đau đớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tĩnh hương

Nhưng trong đó có mười mấy mảnh thịt vụn xương gãy lại bắn vào người Đường Phi Ngư.

Con người Đường Phi Ngư giống như hoàn toàn không biết né tránh, bị đánh trúng toàn bộ.

Thịt vụn xương vỡ đều cắm vào người hắn.

Sau đó hắn lại phồng hơi, thân thể ngồi xòm giống như một con cóc lớn.

Hắn đang chờ, vẫn luôn chờ.

Chờ cái gì?

Chờ cự hiệp.

Cự hiệp vừa bay bên vách núi, hắn lập tức kêu lên quái dị, thân thể vừa căng cứng vừa run rẩy, xương vỡ thịt vụn trên người đều biến thành ám khí rít lên vù vù, mạnh mẽ uy lực bắn về phía người vừa xuất hiện.

Con người Đường tam thiếu gia giống như không bao giờ cần mạng theo ám khí, hắn luôn dùng binh khí của người khác để làm ám khí.

Cao thủ Đường Phi Ngư giống như hoàn toàn không dùng tay phát ra ám khí, hắn luôn dùng thân thể mình phát ra ám khí.

Nhưng người bay lên lại không phải Phương cự hiệp, mà là Lôi Mị, Quách Đông Thần năm xưa.

Lôi Mị ra tay đánh lén Phương cự hiệp, một kích thất bại, hai kích vẫn không thành công, còn bị rơi xuống khe sâu, mắt thấy sắp phải tan xương nát thịt, lại được cự hiệp cứu, đưa nàng lên sườn núi.

Không ngờ vừa lên khỏi sườn núi lại bị tập kích bất ngờ.

Một chùm da da thịt thịt, máu máu xương xương biến thành ám khí lợi hại bắn tới.

Lúc này Lôi Mị lại đột nhiên làm một chuyện.

Nàng phát ra một kiếm.

Tại khoảnh khắc này, nơi biến mây giống như sinh ra một loại nhạc khúc, đó là âm tĩnh.

Trong nháy mắt này, trong trời đất dường như truyền đến một loại mùi vị, đó là hương tĩnh.

Một loại hương lạnh lẽ, sự yên tĩnh của hương.

Hương tĩnh tĩnh, tĩnh hương hương.

Đó thực ra không phải là một loại âm thanh, cũng không phải là một loại mùi vị.

Mà là một loại vũ khí, một loại binh khí vô cùng lợi hại do công lực phát ra.

Nàng vốn là thích khách hạng nhất, cũng là kiếm thủ hàng đầu.

Binh khí thuận tiện của nàng là kiếm, bản lĩnh xuất chúng cũng là kiếm.

Nhưng sau đó tu vi kiếm thuật của nàng đã đạt đến mức “vô kiếm”, trên tay đã không cần kiếm, vẫn phát huy công hiệu giống như lúc cầm kiếm, thậm chí còn mạnh hơn.

Trên tay nàng đã không có kiếm, nàng không cần dùng kiếm thật.

Nhưng nàng không cần dùng kiếm thật, không có nghĩa là nàng không có kiếm thật trên tay, trên người.

Lúc này nàng đã rút kiếm ra.

Kiếm làm tên, kiếm như tên.

Động tác xinh đẹp, tư thế uy mỹ, phát ra một kiếm bay tới.

Nàng xem kiếm như tên, rồi tay bay ra.

Nàng dùng tiến pháp để sử kiếm.

Càng kỳ quái là một kiếm này không phải tấn công Đường Phi Ngự, cũng không phải đánh về phía mười mấy mảnh thịt kia, mà là ném vào giữa không trung.

Tại sao nàng lại ném kiếm vào giữa không trung?

Không trung không có người, không trung chỉ có tên, hai mũi tên.

Hai mũi tên từ phương hướng khác nhau, do hai người khác nhau bắn ra.

Một mũi đến từ Phương Ứng Khán, một mũi đến từ “Đại Ma tiễn” của Phương cự hiệp.

Ba mũi tên (hai tên một kiếm) của Phương Ứng Khán, Phương cự hiệp, Quách Đông Thần bắn ra giữa không trung, đột nhiên phát sinh biến hóa lớn và kỳ dị. Đường nhiên tên của Phương Ứng Khán là bắn thẳng về phía nghĩa phụ của hắn, tên của Phương cự hiệp cũng bắn thẳng vào con nuôi của y, nhưng đột nhiên có thêm một mũi tên của Lôi Mị, khiến cho ba mũi tên giống như trong xa xăm có một bàn tay vô hình, một sợi dây thừng trong suốt, quần bọn chúng vào với nhau, va chạm giữa không trung, tạo thành một vụ nổ.

Tiếng nổ cực lớn, sức nổ cực mạnh.

Bởi vì sức nổ rất lớn, những người có mặt đều trước tiên nghe được tiếng vang lớn, đồng thời cảm giác được sóng khí cực kỳ đáng sợ ập thẳng vào tai, giống như bị nhét vào hai chiếc búa, sau đó tất cả đều biến thành không tiếng, trời đất giống như không còn một chút âm thanh, đông cứng bất động, chỉ còn lại mùi vị.

Hương vị kia rất nồng nặc.

Sức nổ khủng bố như vậy, khiến những người có mặt đều không thể tránh đi, thậm chí hoàn toàn mất đi khả năng ứng phó, mặc cho vòng sáng của vụ nổ giữa không trung nhanh chóng bành trướng thành một chùm ánh sáng, khiến mọi người đều trần ngập ánh sáng. Ánh sáng giống như ăn mòn trang phục của đám cao thủ trên sườn núi, thậm chí là cơ thịt xương cốt, còn xuyên thấu vào lục phủ ngũ tạng, thất kinh bát mạch trong cơ thể đều trần ngập ánh sáng, sau đó bắn ra ngoài. Ánh sáng kia dung hợp với thân thể, biến thành từng luồng, từng bó, từng chùm, từng đoàn ánh sáng đầy màu sắc, đồng thời xuyên qua mây mù nham thạch, bất kỳ vật thể thực chất nào cũng không ngăn được bọn chúng thâm thấu.

Loại ánh sáng này là vô địch, vô song, không có ngăn cách.

Lực lượng của nó là không có đối thủ, không thể đối kháng, hơn nữa nhanh chóng tiến hành và hoàn thành trong yên lặng.

Nhưng có lẽ vì sức nổ của nó quá mạnh, sóng âm quá kịch liệt, đợi sau khi sóng âm tan đi, ánh sáng nhạt đi, tất cả lại nhanh chóng khôi phục yên tĩnh.

Hơn nữa còn bình thường, giống như hàng ngày.

Không ai bị thương, không ai phải chịu thương tổn.

Hai tên một kiếm giao kích giữa không trung, lực lượng ẩn chứa đủ để rung trời chuyển đất, năng lượng bộc phát ra có thể hủy diệt tất cả, nhưng ba mũi tên bắn vào nhau lại triệt tiêu lẫn nhau.

Âm thanh không thương tổn người, ánh sáng cũng không giết chết người.

Ba mũi tên đều gãy, rơi xuống dưới sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hương tĩnh

Sau khi ba mũi tên gãy, lại xuất hiện một cảnh tượng đặc sắc.

Mũi đầu tiên gãy là tên nhỏ của Phương Ứng Khán.

Tên nhỏ một gãy thành hai, hai gãy thành bốn, bốn gãy thành tám, khoảng chừng gãy thành tám đoạn, mang theo tiếng réo yên tĩnh kỳ dị, tỏa ra ánh sáng lạnh, rơi xuống khe núi.

Tiếp theo là mũi tên dài của Phương cự hiệp.

Đại Ma tiễn đụng vào mũi tên nhỏ, lại bị kiếm khí của Lôi Mị đánh trúng, lập tức tan chảy thành chất lỏng, mang theo tiếng kêu yên tĩnh kỳ quái, theo mũi tên gãy rơi xuống chân núi.

Sau đó là kiếm của Lôi Mị.

Sau khi kiếm va chạm với hai mũi Đại Ma tiễn, lập tức vỡ nát, từng mảnh như bướm bướm tụ hợp với nhau, bay qua trời cao, phát ra tiếng rít yên tĩnh, trở thành vệt sáng vàng thứ ba rơi xuống vách núi.

Ba mũi “tên” lần lượt rơi xuống sườn núi, nhưng vẫn chưa kết thúc. Tiếp theo là một đồng thịt xương do Đường Phi Ngự phát ra, lại bị một loại kinh khí vô hình ép thành vật thể giống như đĩa bay bằng chì, theo ba mũi tên rơi xuống đáy khe, còn kéo theo một chùm sương độc lớn, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Ba mũi tên này (thực ra là hai tên một kiếm) va chạm, lần lượt bị phá hủy, nhưng cũng đồng thời thanh trừ ô nhiễm và chất độc trên núi.

Trên sườn núi chỉ có dư hương.

Còn có dư âm của tĩnh lặng, dư vị của thơ ca, vãn điệu của cái chết.

Sau khi những thứ này rơi xuống khe sâu, trên núi mới khôi phục âm thanh, không còn yên lặng nữa.

Lực lượng hai mũi tên của Phương cự hiệp và Phương Ứng Khán triệt tiêu lẫn nhau, nhưng rơi bạc trên tay cự hiệp đã mượn sức kéo một cái, bay lên sườn núi. Lôi Mị cũng mượn sức nổ của ba mũi tên đánh tan công kích của Đường Phi Ngự. Có điều gương mặt của bốn đại cao thủ này đều hiện lên các loại biểu tình chấn động, sợ hãi, xảo quyệt, kinh ngạc.

Người kinh ngạc là Phương Ứng Khán, mặt mày của hắn hiện ánh vàng, kêu lên với Lôi Mị:

- Hóa ra Thương Tâm tiễn quyết ở trong tay cô.

Người chấn động là cự hiệp, y vừa lướt ngược lên sườn núi, vừa hét lớn với Phương Ứng Khán:

- Từ lúc nào ngươi lại tu luyện võ công hèn hạ như Sơn Tự Kinh?

Phương Ứng Khán đã tu luyện “Sơn Tự Kinh”, chẳng trách mặt mày khí thái có thể lừa gạt được sự quan sát sắc bén của mình, chỉ biểu hiện lòng hiếu thuận.

Người có phản sợ hãi là Đường Phi Ngự, hắn lẩm bẩm thốt ra một câu:

- Hay, hay, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy Đại Ma tiễn của Kim Tự Chiêu Bài đại chiến với Sơn Tự Kinh và Thương Tâm tiễn quyết rồi.

Người cười gian xảo là Lôi Mị.

Nàng không nói gì, cũng không kịp nói chuyện.

Bởi vì hai cha con họ Phương đã tiếp cận. Phương Ứng Khán hét lớn một tiếng “Thái”, cổ tay lật lại, trên tay đã xuất hiện một thứ có kích cỡ như bút lông, mũi nhọn sáng loáng, trong ánh sáng lạnh còn có ánh màu lập lờ.

Gần như ngay khi mọi người nhìn thấy vật này sáng lên, nó lập tức theo gió dài ra, trong phút chốc đã dài như một cây thương, đầu thương quấn tua đỏ như hoa máu. Khi mọi người phát hiện binh khí kia là một cây thương, nó đã phát ra một tiếng “vèo”, đâm về phía cự hiệp.

Thay vì nói một thương này đâm về phía cự hiệp, không bằng nói thương này trong tay Phương tiểu hầu gia dài ra thật nhanh, trong nháy mắt đã vuron đến cổ họng của Phương cự hiệp. Mà cự hiệp lại đang bị con nuôi xoay cổ một cái, mượn ngọn roi kéo về phía bên này, vừa lúc đâm vào mũi thương đột ngột xuất hiện kia.

Một thương đâm ra, bóng người nhào tới, va chạm với nhau, nhanh như sao bay. Trông thấy Sát Thần thương của Phương Ứng Khán đã sắp đâm trúng cổ họng cự hiệp, ánh sáng chợt lóe lên, trên cằm cự hiệp bỗng xuất hiện một thanh chủy thủ vắt ngang, ánh bạc rực rỡ.

Đó là Thần Tiên đao, một trong tam bảo của Kim Tự Chiêu Bài Phương gia.

Một đao này kịp thời ngăn chặn thương của Phương Ứng Khán.

Thân hình hai người đang nhanh chóng tiếp cận, bởi vì kinh lực do thân roi lôi kéo, sắp sửa đụng vào nhau, trong nháy mắt sẽ giáp lá cà.

Ngay lúc này, tay của Phương Ứng Khán đột nhiên lật lại.

Hắn lật tay một cách rất kỳ lạ.

Hắn chỉ lật tay một cái như vậy, vốn là mũi thương tấn công cự hiệp, lúc này lại đột nhiên biến thành đuôi thương đâm vào ngực cự hiệp.

Đuôi thương của hắn cũng có mũi nhọn, lưỡi máu rực rỡ.

Một thương này cũng mang theo màu sắc diễm lệ, diễm lệ chết người.

Trong một chiêu diễm lệ này, quay thương lại tiếp tục đâm vào Phương cự hiệp.

Nếu là lúc bình thường, cự hiệp chưa chắc đã không ngăn cản được, không ứng phó được, không phản ứng kịp.

Nhưng hiện nay, y trước tiên tưởng lầm là thê tử đã mất, cho nên thất thần phân tâm, lại khiến cho chứng sợ độ cao phát tác, hơn nữa còn trúng phải một kiếm của Phương Ứng Khán, chất độc Hồng Mao Đan trên chuỗi kiếm đã từ bàn tay thấm vào, cộng thêm mũi kiếm và thân kiếm có bôi kịch độc Hạc Đình Hồng của Hạ Cửu Lộ, hai thứ cùng vào, lại kích phát thuốc mê của Văn Hương Hạ Mã và độc tính của Lại Niệu Hà vốn đã trúng phải từ trước, còn có độc của Ngũ Lý Vụ rải trong không khí mây mù cũng đã phát tác. Cự hiệp chỉ cố gắng dùng nội gia kinh khí “Tòng Tâm Sở Dục” chống đỡ, lại dùng ngoại gia công lực “Đăng Phong Tạo Cực thần công” tranh đầu, nhưng đã hung hiểm trăm bề, vô cùng nguy ngập.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng người chọt lóe lên.

Người này tới rất nhanh, ra tay cũng nhanh.

Vừa ra tay lập tức bắt lấy Diễm Thần thương trên Phương Ứng Khán. Khi Phương Ứng Khán dùng đầu thương công kích thì gọi là “Sát Thần thương”, còn nếu dùng đuôi thương thì gọi là “Diễm Thần thương”.

Người này chỉ dùng tay không, vừa động thủ đã bắt được thương của Phương tiểu hầu gia.

Hắn còn quát lên:

- Ngươi dám giết cha? Đại nghịch bất đạo!

Người lên tiếng là Cao Tiểu Thương, “Thuận Nghĩa Tiểu Gia Cát”.

Hay cho “Loạn Thế Giao Long”, hắn xuất hiện kịp thời, ra tay đúng lúc, muốn xoay chuyển thời cơ, quyết thắng trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Giết chóc diễm lệ

Cao Tiểu Thương tay không vào dao sắc, một tay bắt lấy Diễm Thần thương của Phương Ứng Khán.

Sắc mặt Phương Ứng Khán đỏ lên, đột nhiên trầm cổ tay lật lại.

Hắn dùng tay phải phát thương, nhưng thương đã bị Cao Tiểu Thương bắt lấy, chẳng những cán thương không động được, ngay cả bàn tay cũng không xoay được.

Phương Ứng Khán lại lật tay trái.

Nói ra cũng kỳ quái, tay trái của hắn lật lại, hiệu quả hoàn toàn giống như tay phải cũng đồng thời xoay chuyển. Tay trái vừa lật, thế thương bên tay phải lập tức biến đổi, thoát khỏi bàn tay của Cao Tiểu Thương, nhưng không đâm về phía Phương cự hiệp mà lại đâm vào Cao Tiểu Thương.

Cao Tiểu Thương vốn dùng tay phải bắt lấy thân thương, không ngờ danh hiệu “Thần Thương” của Phương Ứng Khán chẳng những danh bất hư truyền, hơn nữa còn biến ảo khó lường, đã đạt đến mức khó bề tưởng tượng, hắn lật tay trái nhưng thứ chuyển động lại là tay phải, đến lúc phát hiện ra thì thương đã đâm gần đến ngực.

Cao Tiểu Thương biết tình thế không ổn, trong cái khó ló cái khôn, quyền trái lập tức đánh ra.

Quyền đánh Phương Ứng Khán, đánh tới trước mặt.

Ác, hơn nữa còn nhanh.

Nếu Phương Ứng Khán muốn một thương đâm chết hắn, e rằng khuôn mặt cũng bị một quyền của hắn đánh cho nát bét. Quyền của hắn khi đi được nửa đường lại nhanh chóng đổi quyền thành đực, gấp lại dùng khớp đầu tiên của bốn ngón tay công kích, lúc sắp đánh tới kẻ địch lại chuyển đực thành đâm,

đầu ngón tay đột nhiên bắn ra đâm vào cổ họng Phương Ứng Khán. Ba lần chuyển thế đổi chiêu, chính là để tranh thủ khoảng cách nhỏ nhất, đánh chết đối phương trước khi bị trúng thương.

Nhanh, hơn nữa còn ác.

Phương Ứng Khán cũng ứng biến cực nhanh, thế thương của hắn đột nhiên biến đổi.

Diễm Thần thương hất lên, lại đâm vào một quyền của Cao Tiểu Thượng.

Độc, hơn nữa còn tuyệt.

Hắn phản ứng nhanh, nhưng Cao Tiểu Thượng cũng ứng biến không chậm.

Hắn vốn là xuất quyền, sau đó đổi thành đực, cuối cùng biến thành chỉ.

Lúc này năm ngón tay thu lại, xiết móc cầm chụp, lại bắt lấy Diễm Thần thương của Phương Ứng Khán.

Đây là lần thứ hai hắn bắt được thương của Phương tiểu hầu gia.

Không ngờ chợt nghe một tiếng “kẹt”, thương trên tay Phương Ứng Khán lại chia làm hai, Diễm Thần thương vẫn nằm trong tay Cao Tiểu Thượng, nhưng Sát Thần thương đã quay đầu đâm tới, tấn công vào cổ họng của hắn.

Tuyệt, hơn nữa còn độc.

Lần này ngay cả Cao Tiểu Thượng cũng không đoán trước được, không kịp trở tay.

Hắn chỉ thể lật tay đánh ra một quyền, quyền phải tấn công Phương Ứng Khán, không tiếc liều mạng ngọc nát đá tan.

Nhưng lúc này Phương cự hiệp đã lướt tới.

Y thấy con nuôi yêu quý và đệ tử đắc lực ác chiến với nhau vì mình, từng chiêu tấn công, nhiều lần hung hiểm, trong lòng cảm thấy không nỡ. Hiện giờ cả hai lại muốn liều mạng lưỡng bại câu thương. Y đang bị cây roi kéo về phía Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng, lập tức cầm Thần Tiên đao trong tay, hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Một đao ngăn chặn thương của Phương Ứng Khán đâm vào Cao Tiểu Thượng, phát ra một tiếng “keng”.

Một tay chụp lấy quyền của Cao Tiểu Thượng tấn công Phương Ứng Khán, lại phát ra một tiếng “bộp” trầm thấp.

Y thật sự không muốn thấy Phương Ứng Khán chết, cho dù đứa con xấu xa này muốn giết y.

Y càng không muốn thấy Cao Tiểu Thượng hi sinh.

Cao Tiểu Thượng chẳng những là đệ tử đắc ý, truyền nhân kiệt xuất của y, hơn nữa trong cuộc tập kích trên sườn núi này, Cao Tiểu Thượng là hảo hán duy nhất mà không màng sống chết, liều mạng bảo vệ y.

Y đúng là bị hủy hoại bởi ý niệm nhân từ này.

Ngay lúc này, biến hóa chợt phát sinh.

Hơn nữa đã phát sinh thì không thể sửa chữa, không thể cứu vãn được.

Tay phải Cao Tiểu Thượng vốn đang bắt lấy Diễm Thần thương của Phương Ứng Khán, đột nhiên vận kinh chuyển thế, một thương hất thẳng qua, đâm vào thân thể Phương cự hiệp.

Cùng lúc đó, tay trái của Cao Tiểu Thượng lỏng ra, khuỷu tay thúc vào bên sườn cự hiệp. Đến khi khuỷu tay của hắn bị nội lực hùng hậu của cự hiệp đẩy ngược, bỗng nhiên một suối máu phun ra, mọi người mới biết khuỷu tay của hắn có gắn gai nhọn dao sắc.

Chuyện này còn không đáng sợ.

Đáng sợ chính là Sát Thần thương của Phương Ứng Khán lại biến chiêu đâm ngược, không phải đâm Cao Tiểu Thượng mà là tấn công Phương cự hiệp.

Càng đáng sợ là quyền thế của Cao Tiểu Thượng đánh ngược, cũng không phải đánh Phương Ứng Khán mà là đánh vào Phương cự hiệp.

Một quyền một thương giáp công, giống như đã sớm chuẩn bị, chỉ thủ thế chờ biến. Phương cự hiệp vốn đã bị trọng thương, máu roi đương trường, làm thế nào ứng phó tiếp chiêu.

Chuyện này cũng chưa xem là khủng bố.

Khủng bố chính là mũi thương của Phương Ứng Khán và mũi dao của Cao Tiểu Thượng đều có độc.

Trên cơ bản, những binh khí, ám khí hôm nay dùng để đối phó, ám toán Phương cự hiệp, gần như không một thứ nào không tẩm độc, ngâm độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Thủ đoạn như thế, mục đích chỉ có một.

Đó là muốn cự hiệp chết.

Không chết không được, không giết không xong.

Trong thời khắc sống chết này, Phương cự hiệp liên tục bị thương nặng, lại đột nhiên tiêu sái rời đi. Rõ ràng thương đã công tới, quyền đã đánh tới, nhưng bóng người nhoáng lên, thương đâm khoảng không, quyền đánh sai lầm, người đã lui ra bên ngoài một trượng.

Đó là bên sườn núi, bởi vì đường đi đã bị Đường Phi Ngư chặn lại.

Hắn phỏng hỏi, toàn thân bành trướng, chờ đợi xuất kích.

Hắn muốn tấn công ai? Cự hiệp, hay là con của cự hiệp?

Nhưng hắn không có cơ hội.

Cự hiệp không lui về phía hắn.

Y bỗng bẻng bay ngược, lúc dừng bước ý vẫn chưa dừng, người đã ở bên sườn núi.

Mây sâu, chiều nặng, sát ý nồng.

Cho dù là tuyệt thế khinh công “Tu Nhiên Lai Khứ” mà y dày công tu luyện, cũng không thể nào thi triển được giống như năm đó.

Y đã không có đường lui, thậm chí không còn đường nữa.

Trước mặt chỉ có đường cùng, trước mắt chính là đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bất động

Đường cùng chỉ một nhảy, sườn núi.

Ngõ cụt chỉ một đường, nhảy xuống.

Phương cự hiệp toàn thân chảy máu, ôm ngực thở dốc.

Mặc dù y bị thương nặng, nhưng càng thương tổn hơn là các loại độc tính công tâm, hướng hồ y càng đau lòng muốn chết.

Dù sao Văn Y cũng chưa từng xuất hiện.

(Sao vừa rồi bóng dáng xinh đẹp ở vách núi đối diện lại giống đến như vậy?)

Ngay cả con nuôi cũng bố trí hàng loạt cạm bẫy, nhất định phải diệt trừ mình.

(Thù sâu tựa biển như vậy, lấy oán báo ơn như vậy!)

Thậm chí ngay cả đệ tử nhập thất mà mình tin tưởng nhất cũng muốn giết mình.

(Là vì cái gì? Mình có đối xử tệ với hắn sao?)

Cho nên y không nhận được hỏi một câu:

- Tại sao?

Câu này của y là hỏi Phuong Ứng Khán, cũng hỏi Cao Tiểu Thượng, càng hỏi tất cả những người ra tay với y.

Tại sao?

(Tại sao nhất định phải giết ta?)

Thành công rồi.

(Cuối cùng đã thành công!)

Có thể giết chết cự hiệp, như vậy mới xem là công đức viên mãn.

Trong lòng Phuong Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng đều vui mừng khôn xiết, nhưng lập tức cảnh giác, không để cự hiệp còn chưa tắt thở này có cơ hội phản kích, phản công, càng không cho phép mình có bất cứ sơ suất sai lầm nào.

Trừ ác tận gốc, giết địch phải chết.

Cho dù là trừ thiện cũng phải đuổi tận giết tuyệt như vậy, giết cha giết thầy, nhất định phải dồn hẳn vào chỗ chết, tan thành tro bụi, khiến hẳn không có cơ hội cản trở báo thù.

Nhưng Phuong Ứng Khán vẫn trả lời:

- Ta không thể không giết ông. Ông còn sống, mọi người chỉ biết ta là con nuôi của ông, ta không thể nở mày nở mặt được. Mọi người chỉ biết ta dựa vào sự che chở của ông, không giết ông làm sao ta có thể đứng ra làm một đại trượng phu đường đường chính chính được. Huống hồ, ông có ý kiến với việc triều đình phòng bị sơ suất, có ý kiến với chính sách hợp Kim diệt Liêu, thậm chí còn có ý kiến về việc tập đoàn Hữu Kiều chúng ta liên kết với hoàng thân quốc thích, quý phi thái giám. Đã muốn chúng ta khuyên can thiên tử đừng hoang dâm hại nước, lại muốn chúng ta mở một mặt lưới cho thể lực võ lâm kinh sư Kim Phong Tế Vũ lâu, còn muốn chúng ta liên hợp với ba thế lực lớn giang hồ như Lục Phân Bán đường, tiêu diệt đám lục tặc trong triều như Thái Kinh, Vương Phủ. Như vậy chẳng phải ép chúng ta ngồi trên lò lửa sao? Nếu đã như thế, thay vì nghe ông chỉ điểm, không bằng giết ông cho rồi. Huống hồ giết chết ông, còn ai có thể chế ngự được ta, ta có thể bình chân như vại rồi.

Cự hiệp cười khổ.

Vừa cười vừa học máu.

Y loáng thoáng nhớ được, có một vị đệ tử bên cạnh từng thề độc với người khác, nhất định sẽ giữ bí mật chuyện gì đó, nếu không sẽ bị “học máu bỏ mình”. Kết quả hẳn không cẩn thận, trong lúc nói mê để người khác nghe được, sau đó thật sự học máu trọng thương, khiến y rất thương tiếc. Có điều y chưa bao giờ lỗi hẹn với người khác, cũng chưa bao giờ lập lời thề như vậy, nhưng hôm nay e rằng cũng khó tránh khỏi kết cục này, bất giác cảm xúc dâng trào.

Y không nhìn Phuong Ứng Khán nữa.

Trái tim của y đã chết rồi.

Y nhìn sang Cao Tiểu Thượng.

Ánh mắt của y đầy vẻ khó hiểu, còn có khổ sở, cùng với đau đớn.

Có lẽ Cao Tiểu Thượng ngoại trừ đắc thủ, còn cảm thấy đắc ý và đắc chí, biết mình đã từng bước đến gần “công đức viên mãn”, cho nên mới trả lời:

- Những năm gần đây, ta làm học trò của ông, mặc dù được ông tin tưởng coi trọng, nhưng cũng chỉ là một tên tổng quản dưới cờ của ông, một tên đệ tử nhập thất dưới trướng của ông mà thôi. Ta không muốn nhập thất (vào phòng), ta muốn ra nhà chính. Nếu đã làm thì phải làm lớn nhất, đã vào thì phải vào cao nhất, đã cầm thì phải cầm tốt nhất. Vì vậy ông cho ta danh vị ta đều không cần, ta muốn tất cả mọi thứ của ông. Ta thà rằng làm một tên đệ tử ngoài phòng, không tiếc phá giáo xuất môn, chọc giận luật trời. Ông là ân nhân cứu mạng của thánh thượng, được phong vương tấn tước, không thể khiến thiên tử hạ lệnh giết ông, giao chiến lại không phải là đối thủ của ông, đành phải âm thầm hợp sức với con nuôi của ông để giết ông. Ông cũng không thể trách ta, người nhìn noi cao, nước chảy chỗ thấp, ông đang cản trở tiền đồ của ta. Một khi ta và tiểu hầu gia hợp sức bắt tay, cả hai đều có tiền đồ tươi sáng. Thế nhưng ông nhất định phản đối ngăn cản, chúng ta đành phải giết ông trước để dựng quyền lập uy.

- Trên đời này không có quy củ nào không phá được, cũng không có quyền uy nào không ngã được. Chỉ không biết sau khi phá vỡ lật đổ thì kết quả sẽ thế nào?

Phuong cự hiệp thờ dài nói:

- Vậy tại sao ngươi luôn ngăn ta đến kinh gặp Tiểu Khán?

Cao Tiểu Thượng mỉm cười nói:

- Ông không phải là kẻ hồ đồ, phẩm đức cao cả, mình hẳn biết tự xét mình. Chính vì quá sáng suốt anh minh, cho nên ta đã để lợi dụng nhiều tài nguyên trong Huyết Hà phái và Kim Tự Chiêu Bài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị ông biết được. Một khi mất đi sự tín nhiệm của ông, ta muốn ra tay với ông e rằng cũng khó thành công. Chú ý của ông là tới đưa Phương tiểu hầu gia đi, không để y tiếp tục có đất dụng võ tại kinh sư. Chuyện này ta đã ngầm thông báo cho Thập Thanh huynh, y nhất định sẽ thừa cơ hội này hạ thủ với ông. Ta càng ngăn cản thì ông sẽ càng đến gặp y, hơn nữa càng chứng tỏ ta và tiểu hầu gia không liên quan, như vậy mới có thể thành công mai phục, liên hợp ám sát.

Cự hiệp thừa nhận:

- Không đến lúc vừa rồi, ta cũng không biết các người là một nhóm. Đã như vậy, năm đó khi ta tỷ thí với Ôn Gia của Lão Tự Hiệu, người cũng không cần lên tiếng vạch trần Ôn Lão Hải lên thà Triều Thấp trùng, cũng không cần tại Bất Phá quan gần Cự Xà Môn khách sạn, phá tan cuộc tập kích của Tiểu Lâm bang và Thất Trùng Thiên với ta...

Cao Tiểu Thượng rất nguyên ý giải thích:

- Khi đó thời cơ còn chưa tới. Ta thấy Ôn Gia căn bản không muốn thương tổn ông, nếu y phát hiện Ôn Lão Hải dùng Triều Thấp trùng đã thương ông, nhất định sẽ giải độc cho ông, nói không chừng các người còn không đánh thì không quen, trở thành tương giao tâm đầu ý hợp. Cho nên ta không để ông có cơ hội này. Còn về cuộc ám toán mai phục tại hẻm núi Hồng sa mạc, trong Thất Trùng Thiên có kẻ thù của ta, người của Tiểu Lâm bang cũng muốn đối phó ta, hơn nữa bọn họ tới đa chỉ có thể giết được đồng môn và đồng đạo đi cùng với ông, nhiều nhất cũng chỉ có thể đã thương ông, muốn giết chết ông thì còn kém xa. Cho nên ta thừa dịp lãnh công trạng này, để lấy được sự tín nhiệm của ông, cũng nhờ vậy khiến ta trở thành nhân vật hàng đầu không thể thay thế trong Kim Tự Chiêu Bài.

Cự hiệp đã hiểu.

Y yên tĩnh lại.

Sương chiều mờ nhạt, ráng đỏ hỗn loạn.

Mây mù gấp gáp, nhận bay khốc thảm.

- Ta hiểu rồi, các người muốn ta chết.

Y nói:

- Được, ta chết.

Kẻ địch đã đến gần.

Mễ Hữu Kiều, Lôi Mị, Đường Phi Ngư chia ba làm hướng tiếp cận.

Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng thì bất động.

Bọn họ bất động, nhưng sát ý còn nồng hơn tiếp cận

Trong thoáng chốc này, Phương cự hiệp nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện, rất nhiều rất nhiều người. Văn Y còn đó không? Ngày trước mới vừa gặp gỡ, thâm tình đã gieo. Sư phụ Tổng Cuồng Hiệp sầu não mà chết. Văn Y còn sống không? Sư mẫu anh dũng tự sát, sư phụ ủy khuất chết đi. Văn Y có khỏe không? Thiết môn chủ coi trọng nâng đỡ mình. Khô Hải Kiếp Dư môn ban đầu xảo trá hãm hại và sau đó đau buồn đáng thương. Cảnh ngộ bi thảm của vợ chồng bang chủ Phân Cốt bang. Tình cảm sâu đậm của hai đại tông sư phạt đạo và cái kết. Văn Y, ta không chiếu cố được Tiểu Khán nữa rồi. Huyết Hà xa, Kim Hồng kiếm, Vô Đầu cốc, Ác Nhân lâm. Bay qua Tuyệt Tình phong, xông pha Thiếu Lâm phái. Văn Y, ta xin lỗi nàng. Long môn nước xiết, thiên hà chảy ngược, thạch động bao vây, kỳ nhân phong đá, tuyệt màu đỏ tươi. Văn Y, ta sắp theo nàng rồi. Nhân sinh thường buồn, năm tháng không ca. Sống luôn vui vẻ, chết không hối tiếc. Văn Y, ta sắp chết rồi...

Tất cả đột nhiên bất động, bao gồm tâm tư của cự hiệp.

Y quay người, rơi xuống...

Mất mát vĩnh viễn không điểm dừng, giống như một cuộc ước hẹn giữa cự hiệp và cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Dịch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lưu luyến

Nhìn thấy Phương cự hiệp rơi xuống dốc núi vạn trượng, Phương Ứng Khán đột nhiên đỏ mặt.

Cao Tiểu Thượng lại khóc lớn.

Nhậm Lao và Nhậm Oán cũng bị thương, Tiểu Xuyên Sơn và Thảng Ngọc Cường đang bị đau, chỉ có Đường Phi Ngự và Mễ Thương Khung giống như không việc gì, nhìn hai tên hung thủ một kẻ vừa giết cha, một kẻ vừa giết thầy đang khóc.

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được.

Có lẽ chỉ hai người này mới có thể hiểu rõ lẫn nhau, hiểu được cái cảm giác phồn hoa rơi mất, phút chốc không còn.

Cho nên Cao Tiểu Thượng nói:

- Dù sao y cũng là một nhân vật rất tài giỏi.

Trong giọng nói của hắn tràn đầy cảm khái:

- Không có y, ta không thể thành tài, cũng không thể thành nhân tài.

- Ta cũng vậy.

Ngữ điệu của Phương Ứng Khán cũng tràn đầy nhớ nhung và hoài tưởng:

- Không có cha, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Hắn đưa tay lau nước mắt trên mặt, nói:

- Thực ra có không ít người nói xấu ta trước mặt y, nhưng y đều không nghe, vẫn tín nhiệm ta, nếu không thì ta cũng không thể dễ dàng đắc thủ như vậy.

Cao Tiểu Thượng lại thành thực hỏi:

- Bao gồm cả ta?

Phương Ứng Khán cũng nói thẳng:

- Ngươi chính là người muốn y đặc biệt đề phòng ta.

Cao Tiểu Thượng giống như thương tiếc nói:

- Làm như vậy, y mới không nghĩ đến ta và ngươi lại hợp sức giết y.

Phương Ứng Khán nói:

- Ngươi nói xấu ta, lại có chỗ tốt này.

Cao Tiểu Thượng bổ sung:

- Chỗ tốt không chỉ có một. Nếu y thật sự đề phòng ngươi, cũng nhất định sẽ nói với ta, đến lúc đó ta có thể nhắc ngươi cẩn thận một chút.

Phương Ứng Khán lại bổ sung:

- Có lẽ ngươi biết y đề phòng ta, cũng chưa chắc sẽ thông báo cho ta, nói không chừng còn quay lại cùng y diệt trừ ta.

Cao Tiểu Thượng nhíu đôi mày rậm. Mặc dù hắn đã giết Phương cự hiệp, nhất định sẽ lên làm tổng minh chủ của sáu thế lực Kim Tự Chiêu Bài, Phụ Phụ Uy Vọng môn, Lão Tự Hiệu, Phán Cốt bang, Vạn Cổ Trường Không bang, Huyết Hà phái, nhưng hắn dường như chỉ vui một phần ba, hai phần ba còn lại vẫn nhíu chặt mày rậm, trong lòng lo lắng, không được thư thái.

- Ngươi nói đúng.

Hắn dường như có vẻ bất đắc dĩ:

- Nhưng dù sao, ta vẫn cùng ngươi giết y.

Sát ý màu vàng trên mặt Phương Ứng Khán đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ sầu bi nhàn nhạt, giống như khi đã giết người, nhất là người rất khó giết, loại sát khí ẩn giấu kia của hắn sẽ tự động tiêu tan.

Sở dĩ Phương cự hiệp không nhìn ra hắn động sát cơ, đó là không ngờ cũng không biết hắn đã luyện thành “Son Tự Kinh” và “Nhấn Nhục thần công”. Một khi luyện thành “Son Tự Kinh”, chỉ cần Phương tiểu hầu gia lên lút ám toán, Phương cự hiệp cũng chưa chắc có thể chế ngự được hắn. Còn “Nhấn Nhục thần công” lại có thể thay đổi toàn bộ khí tức sắc mặt của một người, cho dù cự hiệp có khả năng nhìn khí nhìn mặt, cũng bị con nuôi của y lừa gạt.

Đồng dạng, Lôi Mị đã học “Thương Tâm thần tiên quyết”, cũng có công năng “bên trong đối sắc, bên ngoài đối mặt” này.

Điểm này ngay cả Phuong Thập Thanh cũng không biết. Ít nhất trước khi chiến dịch này diễn ra, hắn không hề biết Lôi Mị đã nắm giữ “Thương Tâm thần tiên quyết”. Cho đến vừa rồi ba mũi “tên” va chạm giữa không trung, Phuong tiểu hầu gia mới nhìn với con mắt khác, trong lòng thầm hô nguy hiểm.

Nhưng trong lòng hắn chấn động nhất vẫn là thực lực của Cao Tiểu Thượng, hiển nhiên đã coi thường đối phương.

Cao Tiểu Thượng chưa từng luyện “Sơn Tự Kinh”.

Hắn có thể còn không biết “Nhẫn Nhục thần công” là gì.

Hắn đương nhiên ngay cả “Thương Tâm thần tiên quyết” cũng chưa từng xem qua.

Nhưng vừa rồi giết chết Phuong cự hiệp, hắn vẫn lập công đầu.

Nghiêm túc mà nói, nếu như không có hắn phản bội hợp kích, đồng mưu đánh lén, có thể sẽ không giết được nghĩa phụ Phuong cự hiệp.

Phuong Ứng Khán vốn không hề xem thường Cao Tiểu Thượng, nhưng hắn vẫn luôn cho rằng “Thuận Nghĩa Tiểu Gia Cát” này nhiều nhất chỉ là nhân tài phụ trợ, còn chưa đến mức có thể một mình gánh vác, hô mưa gọi gió, rung chuyển trời đất. Hiện giờ xem ra, kẻ này tâm cơ thâm trầm, thực lực phi phàm, tiềm lực kinh người, thế lực to lớn, quả thật không thể xem thường.

Ngay cả Bạch Sầu Phi năm đó muốn mưu đoạt vị trí ở Vạn Cổ Trường Không bang, hao tổn tâm cơ vẫn không thành công, nhưng hiện giờ Cao Tiểu Thượng này lại dễ dàng nắm được trong tay.

Cho nên hắn nhanh chóng thay đổi thái độ, đưa tay vỗ vào bả vai Cao Tiểu Thượng, nhiệt liệt nói:

- Còn may, Tiểu Thượng, không có người giúp ta một tay, chuyện này thật sự không thể thành công. Lỡ may y phản công, e rằng cả ta và người đều chưa chắc chống đỡ được.

Cao Tiểu Thượng lại có vẻ được sủng ái mà lo sợ, dường như cũng không còn lo lắng, đưa tay chỉ vào vách núi đối diện, đầy thâm ý nói:

- Đối diện chính là Tổng Tử nhai, thật thú vị, dù sao các người cũng là cha con, vẫn là tiền cự hiệp một đoạn đường.

Hắn chỉ về phía xa như vậy, tay của Phuong Ứng Khán lại không vỗ xuống được. Ít nhất nếu thật sự vỗ xuống, bốn yếu huyết dưới nách sẽ hoàn toàn lộ ra dưới tay Cao Tiểu Thượng.

Tay của Phuong Ứng Khán khựng lại giữa không trung một lúc, biểu tình của hắn cũng cứng đờ trong nháy mắt.

Chỉ có Mễ công công quen thuộc hắn mới nhìn ra được, ấn đường của Phuong tiểu hầu gia đã đỏ lên, ánh mắt cũng hiện màu vàng.

Tim của hắn đập nhanh hơn mấy cái, gần như có phần lo lắng vì “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng kia.

Nhưng Cao Tiểu Thượng vẫn điềm nhiên như không, chỉ ung dung nhìn về núi xa, cũng theo dõi sườn núi thăm thẳm. Điểm này hắn và Phuong Ứng Khán đều giống nhau, cũng nhất trí, thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn khe sâu, giống như rất lưu luyến cảnh tượng nơi này, thực ra là sợ cự hiệp có thể vurun mình bay lên, tro tàn cháy lại.

Mọi người đều sợ Phuong cự hiệp.

Nhưng cự hiệp đã chết.

Người chết không thể sống lại, cho dù là vĩ nhân cao thủ cũng không ngoại lệ.

Sườn núi yên tĩnh.

Một trận mưa máu kiếm khí vừa rồi, chỉ còn lại sương chiều nặng trĩu, bóng đêm mờ mịt, tà dương một vệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hao tử và lão tử (con chuột và con chuột)

Không ngờ một người đột nhiên cười lên, lạnh lùng nói:

- Mèo khóc chuột, giả từ bị đến mức này, ta xem như phục các người rồi.

Người lên tiếng là Đường Phi Ngư.

Mái tóc rối của hắn tung bay, bay tung trong mây mù trời chiều.

Trong hoàng hôn rắng chiều và tóc rối tung bay, ánh mắt của hắn vẫn rất lạnh, rất ác, rất xấu cũng rất độc.

- Ai là mèo?

Mẽ Thương Khung cô ý hỏi:

- Ai là chuột?

- Người chết chính là chuột.

Đường tam thiếu gia ôm ngực:

- Người khóc đương nhiên là mèo.

Cao Tiểu Thượng nhìn sang Phương Ứng Khán, Phương Ứng Khán cũng nhìn sang Cao Tiểu Thượng.

Cuối cùng vẫn là Phương Ứng Khán lên tiếng trước:

- Người nói nghĩa phụ của ta là chuột, không sợ sét đánh sao? Y mặc dù đã chết, nhưng đừng quên người ủng hộ y rất nhiều, bè đảng phe cánh cũng rất nhiều.

Ngực của Đường Phi Ngư cũng nhuộm máu, rực rỡ như hoa, vẫn kinh tâm trong trời chiều:

- Ta không sợ. Y đã tan xương nát thịt, hơn nữa còn là bị bè đảng phe cánh và người ủng hộ y giết chết, ta có gì phải sợ? Ta cười là vì các người đã ám sát y, cần gì phải làm bộ làm tịch, cố ý chảy vài giọt nước mắt cá sấu để lừa mình dối người, đúng là buồn nôn.

Cao Tiểu Thượng cười cười nói với Phương Ứng Khán:

- Hắn đang nói ta.

Phương Ứng Khán lạnh nhạt nói:

- Hắn đang nói chúng ta.

Đường Phi Ngư lạnh lùng nói:

- Một con hao tử, một con lão thử, ta nói cả hai, cũng mắng cả hai.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Nhưng vừa rồi người cũng tham gia giết cự hiệp.

Đường Phi Ngư cười lạnh nói:

- Ta giết y, là vì ta đã ăn com tại Tập đoàn Hữu Kiều, người khác bảo ta làm gì thì ta làm đó, bảo ta giết ai thì ta giết người đó. Huống hồ tham gia giết nhân vật như Phương cự hiệp, đương nhiên là cơ hội để ta biểu dương tên tuổi, cũng là vinh quang của ta. Ta không giống các người, uống công cự hiệp tín nhiệm và coi trọng, lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy hãm hại y. Ta thấy y đúng là chết không nhắm mắt. Y không phải chết bởi kẻ địch, mà là chết trong tay người nhà.

Nhậm Oán hỏi một câu khiêu khích:

- Vậy người muốn báo thù cho Phương cự hiệp?

Đường Phi Ngư đột nhiên cười lên, trong tiếng cười lời nói vẫn lạnh giá thâm trầm:

- Báo thù cho y? Tại sao? Ta vốn cũng muốn giết y. Một vị cự hiệp giống như y, đã sớm leo lên vị trí của thần rồi. Nhưng y vẫn cứ mình mẫn, còn muốn quân chuyện, can gián thiên tử đừng nên hoang dâm hại nước, dâng tấu hoàng đế loại trừ gian nịnh, lại thỉnh cầu cấm quân tăng cường thao luyện, còn kiến nghị đại tướng và quân đội nên chung sống nhiều hơn, nắm giữ quyền lực quyết định. Cứ như vậy, những kẻ vơ vét của dân, bao gồm cả những kẻ bòn rút quân phí đều muốn giết y. Nếu như y là đại hiệp khác, chỉ lo tranh danh đoạt lợi trong võ lâm, đánh lòi đãi làm mình chủ, Thực Trung Đường môn chúng ta cũng sẽ mặc kệ y. Hoặc y sớm một chút tuyên bố rút lui về hưu, rửa tay chậu vàng, chúng ta tôn y làm Tam Công tế rượu cũng được. Nhưng y lại lãnh đạo lục lâm, hợp nhất võ lâm, làm chuyện này chuyện kia, luôn vì nước tận trung, vì dân trừ hại. Nếu người của Đường gia bảo chúng ta không

sớm giúp đỡ các người diệt trừ y, e rằng chậm một chút y sẽ tới san bằng họ. Đường chúng ta rồi. Ban đầu ta cũng không hiểu, tại sao trong hành động giết cự hiệp này tiểu hầu gia lại muốn ta động thủ với y trước, hơn nữa còn nói rõ sẽ không truy cứu, cứ ra tay không sao, hóa ra là trong kế có kế. Nếu như không có biến hóa trước trận, đánh lộn con đen như vậy, Phurong cự hiệp cũng không đến nỗi rơi vào trong bẫy, hoa mắt chóng mặt, cuối cùng trúng kế.

Tiểu Xuyên Sơn nghe đến đây, một mặt còn chưa tỉnh hồn, một mặt đang lau chùi thịt vụn, một mặt không nhận được hiếu kỳ hỏi:

- Đến bây giờ chúng ta vẫn không rõ, tại sao trong kế hoạch này tiểu hầu gia lại hạ lệnh chúng ta xuất thủ với ngài, hơn nữa ra tay càng nặng càng tốt.

Cao Tiểu Thượng nói:

- Đây gọi là đánh lừa tai mắt.

Mễ Thương Khung nói tiếp:

- Phurong cự hiệp không phải là kẻ hồ đồ, cho dù y không đề phòng tiểu hầu gia giết mình, cũng sẽ phòng bị Đường tam thiếu gia và chúng ta. Cho nên một khi các người ra tay với Phurong tiểu hầu gia, y sẽ cho rằng chúng ta hợp mưu giết cha con bọn họ. Y sẽ nóng lòng cứu con, không tiếc dốc hết toàn lực trợ giúp tiểu hầu gia, như vậy tiểu hầu gia mới có thể động thủ thành công. Mà các người sau khi tập kích, lại quay sang tấn công Phurong cự hiệp, như vậy mới có cơ hội.

Phurong Ứng Khán không hề hồ thẹn, còn gật đầu bổ sung:

- Cho nên các người xuất thủ với ta, ra tay phải nặng, bởi vì nghĩa phụ không phải là một người dễ mắc lừa.

Dáng vẻ của Thảng Ngọc Cường hoàn toàn tâm phục khẩu phục, vô cùng cảm thán, lúc này mới nói:

- Tiểu hầu gia đúng là nhìn rõ vạn dặm, cao thâm khó lường. Ban đầu hạ lệnh cho chúng tôi không cần để ý, cứ việc hạ thủ, tôi thật sự không rõ nguyên nhân, chỉ có kinh hãi. Bây giờ mới biết tuyệt diệu ở đâu, cao thâm nơi nào, đúng là lạc hậu thật.

Đường Phi Ngự cười lạnh nói:

- Đã dùng kế độc như thế, mưu sâu như vậy, cần gì phải mèo khóc chuột giả từ bi.

Phurong Ứng Khán chỉ lạnh nhạt nói:

- Ta cũng có tình cảm cha con với y...

Đường Phi Ngự một câu “giết” tiếp:

- Vậy mà người lại giết y?

Phurong Ứng Khán cười nhạt nói:

- Bây giờ ta giết y, y vẫn còn nổi danh, mọi người vẫn sẽ nhớ đến y. Nếu bây giờ không giết y, y sẽ cản đường chúng ta, cũng cản đường mọi người. Có ngày y già cả rồi, hồ đồ rồi, mê muội rồi, tâm thương rồi, vẫn cứ già mà không chết, khi đó có ai không ghét y? Có ai không hận y? Bây giờ ta giết y, còn nhớ đến y, cũng sẽ thường thường cảm kích y, hối hận vì mình ra tay quá độc ác. Cự hiệp như y vẫn nên chết sớm thì hơn.

Đường Phi Ngự cười lạnh nói:

- Nói như vậy, người giết y là thành toàn cho y. Người đúng là hiếu thảo thật.

Phurong Ứng Khán không hề hoài nghi về bản thân, nói:

- Ít nhất, cái chết của y có thể khiến hiệp danh không đổ.

Đường Phi Ngự cười như không cười:

- Vậy người đúng là lòng dạ vĩ nhân, chu toàn chuyện tốt.

- Người đừng bị phần vì người chết.

Phurong Ứng Khán cũng thần nhiên tiếp nhận, chỉ thêm một câu:

- Người vĩ đại không chỉ là ta, mà còn có hân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hai cục phân chuột

Người mà hấn nói dĩ nhiên là “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng.

- Hấn à?

Ánh mắt Đường Phi Ngự xuyên qua mái tóc dài lộn xộn, lạnh lùng âm độc trừng mắt nhìn đối phương:

- Nghe nói huynh đệ bằng hữu của Phương cự hiệp không ai không phải là rường cột võ lâm, tinh anh nước nhà. Ngươi và hấn, hai người thật có thể xem là hai cục phân chuột trong hũ gạo trắng của Kim Tự Chiêu Bài.

- Phân chuột?

Cao Tiểu Thượng nghe vậy, không giận mà lại cười:

- Nếu ta và tiểu hầu gia là hai cục phân chuột, vậy dĩ nhiên là hai cục rất lớn.

- Chẳng những rất lớn.

Đường tam thiếu gia cắn một miếng còn chưa nhả ra:

- Còn rất hôi.

- Hai cục phân chuột mới ra lò chúng ta, đương nhiên là vừa lớn, vừa hôi, vừa nổi bật.

Cặp mắt dưới đôi mày rậm của Cao Tiểu Thượng híp lại thành một đường, lần đầu tiên lộ ra một chút đắc ý:

- Nhưng cho đến giờ, mọi người đều nghĩ rằng Hắc Quang Thượng Nhân bị Thái Kinh sai khiến, cùng với cao thủ của Kim Phong Tế Vũ lâu ám sát Phương cự hiệp. Cái chết của y chẳng liên quan gì đến ta.

Đường Phi Ngự cười lạnh nói:

- Đây là ngươi dùng tay máu che mắt thiên hạ.

Khóe miệng Cao Tiểu Thượng hơi nhếch lên, đưa mắt liếc nhìn Phương Ứng Khán:

- Đây là hẹn ngầm giữa ta và tiểu công tử. Nếu thật sự truy tìm ngọn nguồn, điều tra được cái chết của cự hiệp là do Thục Trung Đường môn một tay gây nên, e rằng phiền phức trong môn các ngươi sẽ không ít. Các ngươi cũng không muốn kết ân oán này chứ?

- Ta muốn lập đại danh.

Đường Phi Ngự lạnh lùng nói:

- Ta cũng không muốn trở thành đích ngắm của mọi người, như vậy chỉ thành danh ngốc.

- Vậy thì đúng rồi.

Cặp mắt Cao Tiểu Thượng càng híp lại, sóng mắt dập dờn:

- Cho nên ở nơi này giết chết cự hiệp, chúng ta thành đại sự không lưu danh, làm chuyện lớn không cầu công, làm chuyện tốt không lộ diện, ai nói ra thì người đó cũng không dễ chịu, đây cũng là hẹn ngầm giữa ta và tiểu công tử.

- Đúng đúng đúng.

Phương Ứng Khán vỗ tay đồng ý, nhưng lập tức hồn nhiên cười nói:

- Nếu như nói ra, vẫn là Tiểu Gia Cát khó gánh vác hơn ta.

- Hử?

Cao Tiểu Thượng biết Phương Ứng Khán có thâm ý, nhưng nhất thời không rõ trong hồ lô của hấn bán thuốc gì.

- Nghĩa phụ là một nhân vật danh lừng thiên hạ, một khi bị hãm hại, nhất định người và thần đều giận dữ, kẻ sát hại y sẽ bị võ lâm chính đạo khinh bị,

người báo thù rất nhiều, không dễ đặt chân trên giang hồ.

Phương Ứng Khán ung dung nói:

- Ta và ngươi không giống nhau. Ta trấn giữ kinh thành, tước vị hầu gia là do hoàng đế phong tặng, chủ lực của Tập đoàn Hữu Kiều nằm ở hoàng thất tần phi, thái giám nội cung, cùng với nhân thủ và cao thủ do ta và Mễ công công tập hợp chiêu mộ, không có quá nhiều liên hệ với đội ngũ trước kia và đệ tử trực hệ của nghĩa phụ. Cho nên lỡ may bọn họ biết được nguyên nhân cái chết của nghĩa phụ, lại có thể làm gì được ta. Nhưng ngươi thì khác... cực kỳ khác biệt.

Cao Tiểu Thượng nghe vậy, lại hơi cúi đầu, giống như còn một chút ý cười. Nếu cẩn thận xem xét, mới biết nụ cười của hắn đã sớm cùng dờ ra.

Nhậm Oán xoa xoa đôi tay nhuộm máu, nhưng không vì đau đớn mà giảm đi khả năng nắm bắt thời cơ, lập tức tiếp lời Phương Ứng Khán:

- Tiểu Thượng ca thì khác. Ngươi vẫn luôn giúp Phương cự hiệp làm việc vặt trong Kim Tự Chiêu Bài. Mà đệ tử trong môn phần lớn là môn sinh của cự hiệp, nếu không thì cũng là đệ tử kính trọng cự hiệp, được y cảm hóa nên tụ hợp cùng nhau. Nếu bọn họ biết là ngươi ra tay giết cự hiệp, ta thấy chẳng những cái chức môn chủ của ngươi không làm được, ngay cả đặt chân cũng là vấn đề, hơn nữa...

Lần này đến phiên Nhậm Lao tiếp lời:

- Đâu chỉ không thể đặt chân, ngay cả sống tiếp cũng là vấn đề.

Cao Tiểu Thượng biến sắc.

Phương Ứng Khán giả vờ quát mắng:

- Nhậm Lao, ngươi nói nhầm nhiều quá! Cao sư huynh hôm nay đã không còn là Tiểu Cao ngày xưa, mà là giao long đương đại sắp lên làm môn chủ. Ngươi nói chuyện với hắn như vậy, không muốn tiếp tục xông pha võ lâm nữa sao. Chúng ta và Tiểu Thượng huynh đã cùng nhau động thủ, có hậu quả gì đương nhiên phải cùng nhau gánh vác, không đến thời khắc sống chết, há lại để cho hắn một mình đối diện với quần hùng vây giết.

- Chuyện ngày hôm nay, kết quả thế nào, mọi người chúng ta đều quá rõ ràng, trong lòng hiểu được.

Nhậm Oán cũng cố ý trả đũa:

- Huống hồ, võ công của Tiểu Thượng huynh sâu không lường được như vậy, còn tinh thông các loại phương pháp ám sát mưu hại. Người ngoài và đồng môn muốn diệt trừ hắn, trong mắt hắn chẳng qua là kiến thức nông cạn, tài năng thấp kém mà thôi.

Nhậm Lao vừa xoa xương sườn bị thương của mình, vừa lầm bầm nói:

- Vậy cũng chưa chắc. Trên đời này không có người nào không bị đánh bại, cũng không có người nào không thể giết chết.

Hắn phản bác như vậy, ngay cả Nhậm Oán vốn quen ăn hiếp hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng ở trước mặt mọi người cũng không tiện trách mắng hắn.

Nhưng trong hoàng hôn, sắc mặt Cao Tiểu Thượng lại lúc sáng lúc tối.

Chuyện này cũng khó trách, Phương Ứng Khán và Nhậm Lao, Nhậm Oán ba người một hát hai họa, hàm ý rất rõ ràng.

Mặc dù mọi người cùng hợp mưu giết Phương cự hiệp, nhưng Phương Ứng Khán lãnh đạo Tập đoàn Hữu Kiều tại kinh hoa trọng địa xa xôi, môn chúng đệ tử của hắn không đáng nhiều đến cự hiệp môn chủ, hơn nữa hắn lại thừa kế chức vị vương hầu, rất được nội thích thái giám ủng hộ, dân chúng bình thường và hảo hán giang hồ thật sự không thể đánh ngã được hắn.

Nhưng Cao Tiểu Thượng thì khác.

Chỉ cần chuyện hắn giết cự hiệp truyền ra, đồng môn của hắn đương nhiên không dám ủng hộ hắn, môn sinh của cự hiệp nhất định sẽ đối phó với hắn, những người trung thành với cự hiệp cũng nhất định sẽ báo thù cho cự hiệp.

Nói cách khác, một khi chuyện chủ mưu hoặc đồng mưu “giết cự hiệp” bị tiết lộ, mặc dù cũng ảnh hưởng không nhỏ đến Phương Ứng Khán, nhưng đối với Cao Tiểu Thượng thì là ảnh hưởng cực lớn.

Thậm chí là không đất dung thân, có thể chết người.

Cho nên chỉ Phương Ứng Khán có thể uy hiếp Cao Tiểu Thượng, còn Cao Tiểu Thượng lại không thể dùng bí mật này để ép bức Phương tiểu hầu gia.

Do đó Cao Tiểu Thượng không trả lời, sau khi nghe rõ ràng ẩn ý của đám người Phương tiểu hầu gia, sắc mặt hắn cũng không kim được trở nên ngưng trọng.

Giết Phương cự hiệp, chuyện này chẳng những đã trở thành vết nhơ trong đời hắn, hơn nữa còn trở thành sơ hở chí mạng của hắn, trở thành tội trạng để người khác uy hiếp hắn.

Chương 44: Trời chiều xuống núi sâu

Cặp mắt sắc bén của Đường Phi Ngự nhìn Phương Ứng Khán, lại nhìn sang Cao Tiểu Thượng, sau đó lần lượt quét qua đám người Nhậm Lao, Nhậm Oán, Mễ Thương Khung, mới bật cười nói:

- Cự hiệp đã chết, hiện giờ mọi người cũng không yên ổn, lại đến phiên tất cả tranh giành chức đại hiệp mới, đánh nhau sống chết rồi.

Phương Ứng Khán đột nhiên nói một câu:

- Đường tam thiếu gia!

Đường Phi Ngự ừm một tiếng. Tuy hấn ngạo mạn, nhưng cũng không dám ở trước mặt phốt lờ Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán nhìn chăm chú vào hấn, giống như rất quan tâm:

- Vết thương của ngươi có đau không?

Đường Linh lại bực bội hừ một tiếng.

Trên người hấn từng trúng vài món ám khí, nhưng đều không gây thương tổn được hấn, trái lại hoàn toàn biến thành ám khí của hấn, nhưng hấn vẫn bị một món ám khí gây thương tích.

Đó là một đóa hoa.

Một đóa hoa do Cao Tiểu Thượng tiện tay hái bên sườn núi, thuận tay phát ra.

Đóa hoa này lại gần như đâm xuyên ngực hấn.

Hiện giờ hoa trước ngực hấn vẫn chưa rút ra, máu từ vết thương thấm vào quần áo, vừa đau đớn vừa khổ sở.

Người đã thương hấn là Cao Tiểu Thượng, thù này hấn đương nhiên không quên.

Đây cũng là sự sỉ nhục của hấn.

Một cao thủ hàng đầu của Thục Trung Đường môn như hấn, chuyên biến ám khí của người khác thành của mình, thân thể đã luyện thành một loại “trung tâm thu phát” ám khí, nhưng lại bị ám khí người khác gây thương tích, hơn nữa đó còn là một đóa hoa cúc nhỏ, hấn làm sao nén được cơn giận này.

Hấn rất thương, cũng rất đau.

Bởi vì hấn là một kẻ rất ngạo mạn.

Phương Ứng Khán hỏi như vậy, giống như đã xúc động và xúc phạm đến vết thương của hấn, cho nên hấn lạnh lùng nói:

- Phiền đã quan tâm, còn không chết được.

Phương Ứng Khán có vẻ áy náy nói:

- Đều do ta không tốt. Là ta muốn ngươi toàn lực công kích ta, cộng thêm Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường phối hợp, có thể làm nhiều loạn tâm thần nghĩa phụ.

Đến lúc này, hấn gọi Phương cự hiệp là nghĩa phụ vẫn rất lưu loát, không hề đỏ mặt.

Đường tam thiếu gia hất mái tóc rối, vén sợi tóc lên trên đầu, lạnh lùng nói:

- Đó là vì ngươi muốn tạo ra cảnh tượng giả dối, ta và Thăng Ngọc Cường, Tiểu Xuyên Sơn cùng phản bội đánh lên ngươi, nếu như Mễ công công và Hắc Quang Thượng Nhân một kích không thành, vẫn có thể khiến cự hiệp phân tâm cứu ngươi, còn ngươi lại cho ý một kích trí mạng.

- Một kích chí mạng vẫn là do bàn tay của Cao sư huynh.

Phương Ứng Khán lập tức khéo léo phủ nhận:

- Đúng là ta gợi ý cho Cao sư huynh giả vờ ngăn cản ngươi tập kích, khiến nghĩa phụ càng tin tưởng Cao sư huynh là người cùng trận tuyến với mình, nhưng ta lại không muốn hấn ra tay với ngươi nặng như vậy.

Đường tam thiếu gia không lập tức lên tiếng, hấn đang chờ đối phương nói tiếp.

Có lẽ, trước tiên hấn muốn biết rõ ý tứ của Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán dừng một chút, nhìn hấn một chút, dường như còn trầm ngâm một chút, mới nói tiếp:

- Võ công của ngươi rất cao.

Đây là một câu khen ngợi.

Sau khi nói xong, hấn lại dừng một chút, không nói nữa, qua một lúc sau mới tiếp tục nói:

- Nhưng hấn vẫn đã thương ngươi.

Phương Ứng Khán giống như rất bất bình cho Đường Phi Ngư:

- Chúng ta vốn là người nhà, cùng ra tay đối phó kẻ địch, hấn vốn không cần làm như vậy.

Xem ra, hấn chỉ còn thiếu không nói câu “hấn chỉ dùng một đóa hoa cúc nhỏ đã sát thương ngươi”.

Nhưng đã đủ rồi.

Đường Phi Ngư nhìn chăm chăm vào Cao Tiểu Thượng, với một loại ánh mắt cực kỳ ác độc.

Cao Tiểu Thượng từ từ ngẩng đầu lên, cũng nhìn về Đường Phi Ngư, hai người bốn mắt giao nhau, giống như nổ ra một chùm tia lửa trên đỉnh núi vách đứng, mây mù gấp gáp này.

Nhưng bên dưới vách núi giống như có tiếng vượn kêu cú khóc, cuồng phong gào thét kỳ dị, như khóc như kên, lại giống như những tiếng kinh hô trong cơn ác mộng.

Trời chiều từ từ chìm xuống, chỉ còn lại một điểm đỏ.

Núi sâu chiều xuống, hoàng hôn mệnh mang.

Ánh mắt Đường Phi Ngư lại phát vàng, trong vàng lạnh còn có màu xanh lục.

Khiến người ta chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy da đầu ngứa ngáy, đầu tay lạnh giá.

Tiếng nói của hấn còn lạnh hơn băng.

Chợt nghe hấn lạnh lùng hỏi:

- Ngươi biết Hoa Quyền Tú Thoái thần công?

Cao Tiểu Thượng trầm mặc một hồi, lại trầm ngâm một hồi, mới nặng nề trầm giọng nói:

- Đúng.

Mọi người đều động dung.

Ngay cả Phương Ứng Khán cũng không kìm được giật mình.

Đường Phi Ngư lạnh như băng hỏi:

- Cho nên không phải ngươi hái một đóa hoa ném ta bị thương, cũng không phải phát ám khí, mà là dùng một quyền đánh đóa hoa kia đến, mới khiến ta bị thương.

Trong mắt Cao Tiểu Thượng đã hiện lên một loại thần sắc kỳ lạ.

Thần sắc này rất kỳ lạ, giống như gặp được tri âm, lại giống như gặp phải đại địch, nhưng đều khó che giấu sự kính trọng của hấn.

- Ta ra tay rất nhẹ.

Hắn nhẹ giọng trầm ngâm nói:

- Vô cùng nhẹ.

Đường Phi Ngự lại đột nhiên cười ha ha:

- Người ra tay càng nhẹ, ta mới không đề phòng, mới sẽ bị thương, hơn nữa bị thương càng nặng. Đệ nhất đặc sắc của “Hoa quyền”, ta từng nghe nói đến, nhưng lần này mới thật sự kiến thức được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mảo Kim Dao Thanh Kiến Tử

- Ban đầu ta tưởng phải một đóa hoa của người, cũng không hoàn toàn nhìn ra được.

Đường Phi Ngự thở dài nói:

- Cho đến khi người dùng kỹ xảo khiến Diễm Thần thương của Phương tiểu hầu gia đâm vào Phương cự hiệp, lại dùng khuỷu tay thúc vào ngực Phương đại hiệp, ta mới nhìn rõ đây là chiêu thức đặc biệt của Hoa quyền nổi danh giang hồ, xem như đã kiến thức rồi.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Trong võ lâm, thông thường khi nói một người sử dụng “hoa quyền tứ thoái” (khoa chân múa tay), hàm ý gần như là châm biếm võ công của đối phương kém cỏi, chỉ có bề ngoài. Nhưng nếu thật sự sử dụng “hoa quyền tứ thoái” thành một loại thần công đại pháp, vậy thì người võ lâm lại nghe tên biến sắc. Bởi vì người hiểu được quyết pháp “Hoa Quyền Tứ Thoái”, chính là người lĩnh hội được bộ võ công này. Người này và bộ võ công này đều danh chấn thiên hạ. Người sáng tạo ra võ công này luôn ghét ác như thù, mà bộ võ công này mộ khi xuất hiện, cũng không mấy người có thể phá được, ngăn được, chống đỡ được. Bình thường những hán tử giang hồ đều không dám gọi thẳng tên người này, chỉ gọi y là “Mảo Kim Dao Thanh Kiến Tử”.

Sở dĩ gọi là “Mảo Kim Dao”, là vì y họ Lưu.

Sở dĩ tên là “Thanh Kiến Tử”, là vì tên của y là “Tĩnh Tử”.

Nói cách khác, mấy chữ “Mảo Kim Dao Thanh Kiến Tử” này là tách tên họ “Lưu Tĩnh Tử” của y ra, không cho gọi thẳng.

Người trong võ lâm sợ y, ngoại trừ do võ công của y cao, còn vì y từng ở dưới trướng Tiểu Phạm Lão Tử (Phạm Trọng Yên), nhiều lần lập được chiến công, cũng không phải là lực lượng hảo hán bình thường trên giang hồ tranh quyền đoạt lợi, nói đánh nói giết.

Nghe nói dáng vẻ của y rất đẹp, giống như công tử hào hoa phú quý. Lúc vừa đầu quân, Xung Sư Đạo còn vì vậy mà từ chối thu nhận, nói y ẻo là chỉ biết khoa chân múa tay. Nhưng y lại nghiêng rằng thật sự sáng tạo ra một bộ tuyệt thế võ công “Hoa Quyền Tứ Thoái”, dùng nhẹ đầu nặng, ba chiêu hai thức, lấy nhu chế cương, chẳng những khó gặp đối thủ trong quân, ngay cả Tiểu Phạm Lão Tử nghe tin cũng thử công phu của y, khen ngợi tài năng, không tiếc đích thân tới mời y gia nhập dưới trướng, còn đề bạt lên làm phó tướng.

Mọi người tôn trọng người này, không chỉ vì y có thể đánh, có thể sáng tạo, có thể lập quân công, mà còn vì y có một vị huynh trưởng rất có danh vọng.

Lưu Độc Phong, “Bổ Thần”.

Mặc dù Lưu Độc Phong đã chết (chi tiết cụ thể xin đọc Tứ Đại Danh Bổ Nghịch Thủy Hàn), nhưng thanh danh của y vẫn không đổ. Mà Lưu Tĩnh Tử là vị tiểu đệ đệ nhỏ nhất cũng được cưng chiều nhất của y.

Không ngờ hôm nay, võ công mà Cao Tiểu Thượng sử dụng lại là loại tuyệt học bất truyền này, “Hoa Quyền Tứ Thoái”.

Không phải Cao Tiểu Thượng vẫn luôn làm môn hạ của Phương cự hiệp sao? Hắn làm sao học được “Hoa Quyền Tứ Thoái” này?

Hắn làm thế nào quen biết Lưu Tĩnh Tử? Hắn và Lưu Tĩnh Tử rốt cuộc có quan hệ gì?

Phương cự hiệp có biết chuyện này không? Phương Ứng Khán thì sao?

“Cao Tiểu Thượng” rốt cuộc là ai? Hắn có phải là “Tiểu Cao” không? Hay cái tên “Tiểu Cao” này cũng chỉ là một biệt hiệu mà thôi?

Cao Tiểu Thượng lại chỉ nói:

- Nhân lực tốt.

Đường Phi Ngự nghiêng tai, giống như cũng đang lắng nghe tiếng kêu gào thê lương dưới sườn dốc, một lúc sau mới nói:

- Xem ra, muốn tranh hùng kinh sư, cầm đầu võ lâm, các hạ là một nhân vật không thể xem thường.

Phương Ứng Khán đứng lúc thêm một câu:

- Huống hồ, hôm nay hấn còn đã thương người.

Nhậm Oán lại bồi thêm một câu:

- Hơn nữa, hôm nay hấn đã tự tay giết chết sư phụ môn chủ Phương cự hiệp của mình.

Hai câu này, hàm ý rất rõ ràng.

Đây là núi sâu, dốc đứng.

Phương cự hiệp đã chết.

Nơi này đều là người của Phương Ứng Khán.

Chỉ cần giết chết Cao Tiểu Thượng, mọi người tự nhiên sẽ cho là Cao Tiểu Thượng mưu hại Phương cự hiệp, còn Phương tiểu hầu gia thì hợp sức với Đường tam thiếu gia báo thù cho Phương cự hiệp, giết chết “Loạn Thế Giao Long” Cao Tiểu Thượng.

Chỉ cần Đường Phi Ngự đồng ý, gần như có thể lập tức động thủ.

Cao Tiểu Thượng có lợi hại, cũng không đánh lại Phương Ứng Khán, Mễ Thương Khung cộng thêm Đường tam thiếu gia liên thủ.

Nhưng nếu Đường Phi Ngự liên hợp với Cao Tiểu Thượng, tình hình lại không được lạc quan.

Sau khi giết chết Phương cự hiệp, Phương tiểu hầu gia giống như lại có ý xúi giục một trận giết chóc khác, một âm mưu khác.

Đường Phi Ngự lại đột nhiên cười.

Trong nụ cười này có sự chế nhạo không nói ra ngoài.

Hấn nói:

- Khi đó người phóng ám khí vào ta không chỉ có Cao Giao Long, hai trợ thủ đắc lực của người cũng hạ sát thủ với ta như vậy, không phải sao?

Phương Ứng Khán cười nói:

- Đó là vì kịch phải diễn cho giống, phải diễn y như thật, cha mới sẽ không ngờ đến hấn.

Cặp mắt sắc bén của Đường tam thiếu gia sáng lên:

- Lỡ may bọn họ đắc thủ, giết chết ta cũng là một công đôi việc, đúng không?

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Nhưng các hạ vẫn không tổn hại chút nào, chỉ bị thương bởi đóa hoa nhỏ của Cao sư huynh.

Hai mắt Đường Phi Ngự càng sáng ngời, càng sắc bén:

- Nếu bây giờ chúng ta hợp sức giết Tiểu Gia Cát, người tiếp theo nằm xuống trên sườn núi này sẽ là ta, đúng không?

Hấn cười lớn, dáng vẻ rất tự đắc, lại nói:

- Tiểu hầu gia muốn trong một ngày diệt trừ ba đại địch, chẳng phải là quá ảo tưởng thành công, được như ý nguyện rồi.

Phương Ứng Khán nghe vậy cũng cười rạng rỡ:

- Tam thiếu gia quá lời rồi. Cao Tiểu Thượng là sư ca của ta, vừa rồi chúng ta còn cùng nhau đồng tâm hiệp lực giết chết nghĩa phụ, sao có thể hai lòng được? Bây giờ chúng ta nên liên hợp lại, tay nắm tay nỗ lực gây dựng một phen sự nghiệp, sao có thể vào lúc này nơi này lại nội chiến đấu đá nhau.

Đường Phi Ngự nghe vậy chỉ cười hà hà, tiếng cười giống như một thanh đao lạnh.

Cao Tiểu Thượng nghe đến đây cũng cười lên, giống như một con chó ưu tư, trong nụ cười có vẻ ưu sầu nhiều hơn vui vẻ.

Mẽ Thương Khung cũng cười, nụ cười của hắn trong gió lạnh giống như những tiếng ho khề.

Lôi Mị không cười.

Vừa rồi nàng còn khóc.

Lúc cự hiệp rơi xuống sườn dốc, nơi mắt trái của nàng cũng có một giọt lệ đồng thời chảy xuống.

Không ai biết nàng từng khóc, không ai phát hiện ra.

Ngoại trừ Mẽ Hữu Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Trăng sáng mọc trên biển

Khi Lôi Mị lặng lẽ chảy xuống một giọt nước mắt, ba người Phương Ứng Khán, Đường Phi Ngự, Cao Tiểu Thượng đều không hẹn mà cười lên.

Lúc này nắng chiều đã chìm xuống, trời tây chỉ còn lại một góc đỏ hỗn loạn.

Nhưng trên biển mây phía đông Tổng Từ son lại từ từ dâng lên một vầng trăng sáng.

Trăng sáng tỏ, giống như tẩy hết một vùng cừu hận, tay đầy máu tanh trên đỉnh núi vừa rồi.

- Sau này.

Phương Ứng Khán thuần khiết thanh tú đến mức hoàn toàn không nhiễm bụi trần, chưa từng dính máu, giống như một đóa hoa sen trắng, cười một cách rất tận tâm, càng rất chân thành nói:

- Còn có rất nhiều đại sự phải dựa vào Cao sư ca và Tam thiếu gia, cùng với Mẽ công công chư vị, vì chúng ta đánh ra giang sơn tốt đẹp, lập nên công lao cái thế.

- Không dám, không dám. Sau này chúng ta muốn đứng chân trong võ lâm, vẫn phải nhờ tiểu hầu gia rộng lòng giúp đỡ, ban cho cơm ăn.

Cao Tiểu Thượng cũng cười nói. Hắn càng cười, biểu tình trên mặt lại càng sâu muện:

- Chúng ta đều chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh tiểu hầu gia. Tiểu hầu gia có gì phân phó, cứ hạ lệnh chỉ thị là được, không cần khách khí, cũng không cần xa cách.

Đường Phi Ngự cũng đang cười.

Hắn đang cười, ngay cả tiếng cười cũng rất sắc bén, chói tai.

- Dù sao, một lần khai, hai lần tanh, ba lần không ngại cả người đầy mùi. Hợp tác giữa chúng ta đã bắt đầu, đã giết đến mức đủ để chọc giận luật trời, không quan tâm giết thêm vài tên khiến dân chúng phẫn nộ, làm thêm vài chuyện khiến người người oán trách.

Ba người vỗ tay cười lớn.

Đột nhiên trong tiếng cười, Cao Tiểu Thượng giống như tán thưởng hâm mộ nói một câu:

- Thương Tâm tiền quyết của Lôi nữ hiệp đúng là thiên hạ vô song.

Hắn ung dung nói:

- Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng chết, mọi người vẫn không biết tiền quyết lợi hại này rơi vào tay ai. Có người nói là vào lúc lâm chung hắn đã giao cho tiểu thiếp Vô Mộng Nữ, cũng có lời đồn là rơi vào tay Vương Tiểu Thạch. Hiện giờ xem ra đều là nghe sai đồn bậy, môn tuyệt học này thật ra là rơi vào tay nữ anh hùng đây mới đúng, thật là giỏi. Một tên này nếu như bắn ta, có lẽ ta cũng không chống đỡ được.

Nói xong hắn lại lén liếc nhìn Lôi Mị và Phương Ứng Khán, giống như hai mắt trái phải của hắn có thể tách ra, mỗi con liếc nhìn một hướng.

Vừa rồi hắn đột nhiên thoáng nhìn, phát hiện Lôi Mị ra tay ẩn chứa tuyệt thế võ công.

Xem ra võ công tiềm lực của cô gái này mới thật sự là sâu không thể lường.

Sau đó lại thấy Phương Ứng Khán bỗng nhiên quát mắng, hẳn đoán Phương tiểu hầu gia cũng không biết Lôi Mị thân mang tuyệt kỹ. Hôn nữa từ trong tiếng quát của Phương Thập Thanh vừa rồi, có thể đoán được Phương Ứng Khán cũng tức giận vì bị lừa gạt.

Cho nên lúc này hẳn đặc biệt nhắc đến.

Hắn nhắc lại “chuyện cũ”, là vì muốn xem thử rốt cuộc Phương Ứng Khán sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nhưng Phương Ứng Khán lại cười.

Cười rất hồn nhiên, rất chân thật, lại rất thành khẩn, ngữ khí càng ân cần.

- Hóa ra tiền quyết ở trong tay nàng.

Hắn vui mừng nói:

- Hại ta mấy lần sai người lục soát khắp nơi. Nếu sớm biết là ở chỗ nàng, vậy thì trời đã quang rồi, cần gì phải tìm tìm kiếm kiếm nữa. Chỉ cần biết nàng đã học được, vậy thì ta yên tâm rồi.

Hắn nói như vậy, ngay cả Lôi Mị cũng cảm thấy bất ngờ.

- Tất cả mọi thứ, không phải đều của tiểu hầu gia sao.

Lôi Mị dịu dàng cười nói:

- Nếu không phải tiểu hầu gia gợi ý, ta làm sao có thể học được bí kỹ nho nhỏ này từ chỗ Vương Tiểu Thạch. Mấy cái công phu mèo quào này của ta, làm sao so với được với đại thần thông, đại pháp lực của tiểu hầu gia, có thể khiến mùa đông nở ra hoa sen, mùa hè rơi xuống sương tuyết, ngay cả trời chiều ngã về tây cũng có thể ngược trời mà đi.

Nàng vừa nói vừa cười dịu dàng đáng yêu.

Nàng vừa cười duyên rũ vừa đến gần Phương Ứng Khán.

Nàng biết rõ tình thế hiện giờ.

Phương Ứng Khán vốn không biết nàng đã học được “Thương Tâm tiền quyết”.

Chỉ cần hắn biết được, lập tức sẽ hiểu ra ngọn nguồn chân tướng ngày đó Vương Tiểu Thạch và Ôn Nhu mơ mơ màng màng. Phương Ứng Khán nhất định không thể khoan dung.

Nhưng vừa rồi là giây phút sống chết, cũng không biết Phương Ứng Khán thật sự không thể ra tay, hay là không muốn ra tay cứu giúp. Nếu như nàng không phát ra tuyệt chiêu, cho dù không bị hải cốt của Hắc Quang Thượng Nhân do Đường tam thiếu gia kích nổ thành một đám mây đánh rơi xuống vách núi, cũng nhất định sẽ bị kinh lực sinh ra do “Đại Ma tiền” và “Sơn Tự Kinh” của cha con Phương Ứng Khán và Phương cự hiệp va chạm nổ đến tan xương nát thịt.

Nàng đành phải dùng kiếm làm tên, phát ra đòn sát thủ.

Thương Tâm tiền vừa ra tay, lập tức hóa giải nguy cơ, nhưng cũng khiến người ta biết được nội tình của nàng.

Nàng không đoán được Phương Ứng Khán sẽ đối phó với mình như thế nào.

Phương Ứng Khán đang muốn triển khai kế hoạch lớn, bây giờ chính là lúc cần người.

Nếu như nàng lập tức chạy trốn, vậy trước tiên sẽ chọc giận Phương Ứng Khán. Nếu Phương Ứng Khán động thủ với nàng, Cao Tiểu Thương và Đường Phi Ngự cũng đồng loạt ra tay, vậy nàng nhất định không thể sống xuống núi.

Cho dù nàng không đi, chỉ cần Cao Tiểu Thương và Đường tam thiếu gia có ý giết nàng, e rằng nàng cũng rất khó sống xuống Thục Sơn. Nàng từng nhiều lần góp lời phá hoại âm mưu hợp tác giữa Phương tiểu hầu gia và Loạn Thế Giao Long, hơn nữa trong Tập đoàn Hữu Kiều cũng từng tranh giành ân huệ với Đường Phi Ngự mà tạo thành thế nước với lửa.

Cho nên nàng quyết định không đi, không trốn.

Nàng quyết tâm phải đối diện.

Nàng vừa nói vừa đến gần Phương Ứng Khán, nhưng cũng không phải quá gần. Ít nhất nếu như Phương Ứng Khán đột nhiên ra tay, nàng vẫn có cơ hội né tránh và phản kích.

Nàng đến gần như vậy, người khác cũng không đoán được nàng và Phương Ứng Khán rốt cuộc có chuyện gì.

Nàng một mặt nói những lời tăng bốc lấy lòng Phương Ứng Khán, một mặt lại úp úp mở mở, thuận theo tình thế lộ ra một bí mật lớn trong võ công của Phương Ứng Khán.

Nàng biết bí mật này sẽ khiến người có mặt ở đây đều động dung.

Bọn họ quả nhiên đã động dung.

Người tranh quyền coi trọng địa bàn và thế lực, người tranh tiền coi trọng lợi và ích, người tranh danh coi trọng ca tụng và phi báng, người tranh chức vị trong võ lâm đương nhiên coi trọng võ công và chiến lực.

Người động dung là Đường Phi Ngự và Cao Tiểu Thượng (đôi mày rậm của hắn trầm xuống, lại đề trên mắt), còn có Mễ Thương Khung.

Mễ Hữu Kiều động dung bởi vì hắn và Phương Ứng Khán là chiến hữu thân thiết nhất, gần gũi nhất, Phương Ứng Khán có tuyệt thế võ công như vậy, hắn sao có thể không nghe nói đến? Gần đây từ rất nhiều manh mối, hắn đã đoán được Phương Ứng Khán nhất định đang bí mật luyện công, hơn nữa còn là công phu vô cùng lợi hại, nhưng rốt cuộc là công phu gì thì hắn lại tra cứu không ra.

Cao Tiểu Thượng động dung bởi vì hắn là Cao Tiểu Thượng, một tên đệ tử ngoài phòng của Phương cự hiệp. Về võ công hắn không trực tiếp nhận được chân truyền của Phương cự hiệp, nhưng về tư tưởng và địa vị thì lại hoàn toàn được y truyền thừa. Huống hồ hắn còn là “Loạn Thế Giao Long”.

Đường Phi Ngự lại cười khan, tiếng cười the thé.

Sau đó hắn trực tiếp không hề khách khí hỏi:

- Khiến đông lạnh nở hoa sen, bảo mùa hè rơi mưa tuyết, ngay cả mặt trời lặn cũng có thể kêu trở lại? Ta từng nghe nói đến, nhưng những người biết được đều chết cả rồi, có một người thì mất tích không biết đi đâu. Hắn biết sao?

Hắn yên lặng nhìn Phương Ứng Khán, lạnh lùng nói:

- Ta không tin.

Sau đó hắn lại cất giọng the thé nói:

- Ta không tin người có thể làm được.

Người cười là Phương Ứng Khán.

Phương Ứng Khán đã cười.

Sau đó Phương Ứng Khán cười hiền lành nói:

- Người không tin? Ta lập tức làm cho người xem.

Không ai tin Phương Ứng Khán lại nói ra những lời này.

Không ai tin Phương tiểu hầu gia có thể làm được loại chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một cục phân chuột rơi vào trong hũ gạo

Sau đó hai tay hắn đan chéo bên hông, toàn thân tiến vào một loại trạng thái nhập định. Có lẽ là vì ánh trăng sáng ngời, có lẽ là vì nắng tàn chiếu đỏ, có lẽ là vì trên đỉnh núi này vừa mới gột chóc quá nặng, máu tanh quá nồng, hiện giờ nhìn Phương tiểu hầu gia mặc áo bào trắng, đứng thẳng trên sườn núi khi hoàng hôn dần sâu, ánh trăng dần sáng, mặt mày xinh đẹp, đường nét ưu mỹ, toàn thân khiến người ta có cảm giác thuần khiết, thậm chí là thánh khiết, hơn nữa còn khiến người ta cảm thấy bình tĩnh yên ổn, giống như một xử nữ, một con chim bất động, một đóa hoa sen.

Hoa sen trắng.

Phương Ứng Khán nhắm mắt lại, có lẽ nghĩ đến chuyện gì, chiếc miệng nhỏ như anh đào, đôi môi mỏng điểm lệ còn hơi nhếch lên, khẽ mỉm cười.

Đẹp đến mức có điểm khả ái, ngạo đến mức có phần hồn nhiên.

Hắn nhắm mắt đứng yên trong mây mù như vậy, gió thổi khiến cho áo bào trắng tung bay phấp phật, cả người cũng giống như muốn thuận gió đi về, thậm chí loáng thoáng truyền đến một mùi hương thoang thoảng.

Hương của hắn rất tĩnh, ý của hắn rất trầm.

Kỳ quái là mùi hương thoang thoảng kia rất giống với hương vị khi Lôi Mị phát ra “Thương Tâm tiễn”.

Sau đó Phương Ứng Khán đột nhiên mở mắt.

Con người của hắn lại có màu vàng, trên đỉnh núi hoang tỏ ra vô cùng xinh đẹp, giống như một con thú thần thánh.

Sau đó hai tay hắn tạo thành nửa hình cung, từ từ nâng lên.

Động tác của hắn rất chậm chạp.

Rất chậm chạp.

Rất chậm.

Rất chạp.

Nhưng nơi mà tay hắn đưa qua, bóng tay vẫn lưu lại ở đó, giống như không hề biến mất. Cho đến khi hai mu bàn tay của hắn hợp lại trên đỉnh đầu, huyền tượng cánh tay vùng nửa vòng tròn vẫn không biến mất, vẫn lưu lại trong thị giác mọi người.

Sau đó... đây là lần thứ tư “sau đó”, mỗi huyền tượng giống như cánh hoa bách hợp, cánh hoa sen trắng, mặc dù ưu mỹ phức tạp, nhưng vẫn trình tự phân minh, từng cánh rõ ràng. Lúc này toàn thân hắn tỏa ra một loại ánh sáng bảy màu.

Màu sắc rất rực rỡ.

Ánh sáng lưu động, vô cùng diễm lệ.

Mọi người đều bị cảnh tượng đặc sắc trước mắt thu hút.

Sau đó... đây là lần thứ năm “sau đó”, ánh chiều vốn đã chìm xuống, đột nhiên lại từng lớp, từng tầng, từng đoạn bay lên, tiếp theo là ánh nắng tròn xoe, sau đó là mặt trời giống như lòng đỏ trứng, kể cả biển mây giống như nạm vàng, đều lần lượt trở lại bên cạnh trời tây, giống như là thời gian chảy ngược, cảnh vật trở về trạng thái cũ.

Mọi người đều ngơ ngác, chần động, trợn mắt há miệng, cứng mồm cứng lưỡi, hồn bay phách lạc vì cảnh tượng thần kỳ này.

Cùng lúc đó, ánh trắng dường như cũng âm ỉ đi.

Chợt nghe Lôi Mị thất thanh nói:

- Đây... đây mới là Sơn Tự Kinh đại pháp thật sự?

Phương Ứng Khán cười nói:

- Vừa rồi ta ra tay bán nghĩa phụ là tiền pháp Nhãn Nhục thần công, còn đây mới là sát pháp bí truyền Sơn Tự Kinh của Nguyên Thập Tam Hạng.

Lần đầu tiên, thần sắc của hắn có vẻ đặc ý và cuồng vọng khó kìm nén được.

Trong lúc nói chuyện, cặp mắt màu vàng kia của hắn đột nhiên có một con chuyển thành màu đỏ, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục màu vàng.

Màu vàng sắc sỡ.

Cũng trong khoảnh khắc đó, trời chiều vốn đã từ từ dâng lên, đột nhiên từ tâm vòng tròn giống như có một con quạ hoàng hôn bay ra, rung cánh lướt đi, nhanh chóng bành trướng, nhưng trong phút chốc lại biến mất vô hình.

Đây đều là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Đường Phi Ngự và Cao Tiểu Thượng lặng lẽ nói với nhau vài câu.

Nói rất nhanh, rất nhẹ.

Đường Phi Ngự nhìn thấy cảnh này cũng liú lười, kinh tâm động phách:

- Không ngờ hấn thật sự đã luyện thành Sơn Tự Kinh. Với tài năng của hấn, chỉ cần luyện thành rồi, e rằng trong thiên hạ khó ai là đối thủ của hấn.

Cao Tiểu Thượng trông thấy mặt trời đã chìm xuống phía tây núi lại dâng lên, cũng cảm thấy hoa mắt kinh ngạc, nhưng hấn lập tức chỉ ra một điểm:

- Nếu như hấn thật sự có đủ lòng tin, cũng sẽ không cố ý lộ ra năng lực này trước mặt chúng ta.

- Xem ra vẫn có sơ hở.

Đường tam thiếu gia chỉ xéo vào trời đông trắng lạnh, giống như moi xương trong trứng gà:

- Là mặt trời dâng lên, nhưng trăng còn chưa mất, hơn nữa trên đỉnh núi không có ánh mặt trời, cũng không âm áp, xem ra thần công này vẫn chỉ là huyền tượng.

- Hấn vẫn kém một nước cờ.

Cao Tiểu Thượng cũng nhìn con quạ đột nhiên từ trong mặt trời bay ra, giống như tự an ủi mình:

- Cái đốm đen trên mặt trời này giống như một cục phân chuột rơi vào trong hũ gạo, khiến người ta phát hiện ra sơ hở trong Sơn Tự Kinh của hấn.

Đường Phi Ngự nói:

- Cho dù người nhìn ra sơ hở, nhưng vẫn không đánh ngã được hấn, đúng không?

Cao Tiểu Thượng ngẩn ra, mới trả lời:

- Đúng.

Lúc này Phương Ứng Khán đã thu công.

Màu sắc đột nhiên từ bên cạnh hấn biến mất.

Sắc trời lại tối, trời chiều chìm nhanh.

Trong trời đất lại khôi phục một vầng trắng sáng như ban đầu, hoàng hôn khép lại, mây mù gấp gáp.

Mẽ Thương Khung vuốt râu bạc, khẽ than một tiếng, lầm bầm nói:

- Hóa ra thứ mà hấn bí mật khổ tu là Sơn Tự Kinh và Nhẫn Nhục thần công.

Nhậm Oán vội nói nhỏ:

- Thế nào, công công có cao kiến gì về thần công cái thế của hầu gia?

- Tiểu công tử là kỳ tài luyện võ hiếm thấy, tu vi Sơn Tự Kinh có lẽ đã vượt trên Nguyên Thập Tam Hạn, thật tài giỏi.

Mẽ Hữu Kiều cảm thán nói:

- Đáng tiếc là có hai thiếu sót lớn.

Nhậm Oán vội hỏi:

- Thiếu sót gì?

- Thứ nhất là hấn không nên vận dụng trước mặt hai tên xấu xa này. Thực ra hấn cần gì phải khoe khoang công lực, biểu hiện thực lực trước mặt bọn họ, ngược lại để bọn họ có cơ hội quan sát, sớm gia tăng phòng bị. Từ khi nào hấn lại trở nên dễ kích động như vậy?

Mẽ Thương Khung tiếc nuối nói:

- Thứ hai là khi tiểu công tử phân thần nói chuyện với Lôi Mị, có lẽ là Quách Đông Thần cố ý làm hấn phân tâm, một con mắt của hắn đảo lên, đó là dấu hiệu công lực chưa hoàn toàn thuần thực.

Nhậm Oán nghe vậy, nhất thời trầm ngâm không nói, cũng không biết là hấn nghe không hiểu, hay là kiến thức nửa vơi, hoặc là đang cẩn thận nghiền ngẫm huyền cơ trong lời nói của Mẽ công công.

Chỉ có Nhậm Lao là gỡ đầu, xoa vết thương, lầm bầm ca tụng:

- Oa, có thể khiến trời sinh dị tượng, thời gian chảy ngược, tiểu hầu gia đúng là thần tiên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mấy con chuột rơi vào trong hũ gạo

Trong mấy người này, đại khái có thể xem Tiểu Xuyên Sơn và Thăng Ngọc Cường là người không hiểu nhất.

Cho nên bọn họ cũng nhìn đến kinh tâm động phách, khâm phục kính trọng nhất.

Người càng không rõ nội tình thì càng dễ say sưa, sùng bái, xuất thần.

Trong lần phục kích ám sát cự hiệp này, cũng có thể xem Thăng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn là người không rõ nguyên nhân nhất.

Chỉ thị mà bọn họ nhận được là “giết chết Phương cự hiệp”.

Không có lý do, chỉ có mệnh lệnh.

Mà phương thức giết chết là, chỉ cần Đường Phi Ngự vừa ra tay, bọn họ cũng phải đồng thời xuất thủ.

Bất kể Đường Phi Ngự ra tay với ai, bọn họ cũng phải xuất thủ với người đó.

Bọn họ đương nhiên cho rằng, đã muốn ám sát Phương cự hiệp, vậy Đường Phi Ngự nhất định là ra tay với cự hiệp.

Điểm này không cần nghi ngờ.

Ai dè không phải.

Đường Phi Ngự lại ra tay với Phương Ứng Khán.

Tại khoảnh khắc đó, Tiểu Xuyên Sơn lập tức ngăn ra, còn Thăng Ngọc Cường lại không hề do dự, chân đạp “Uyên Ương Hồ Điệp bộ”, tay phải phát ra Uyên Ương Kiềm Kiềm toa, tay trái đánh ra “Lưu Tinh Hồ Điệp quyền” tấn công Phương tiểu hầu gia.

Đó là một mệnh lệnh, Thăng Ngọc Cường chỉ có phục tùng.

Tiểu Xuyên Sơn thấy Thăng Ngọc Cường xuất thủ, hấn cũng đánh phải ra tay.

Hắn đã phát ra Xuyên Tâm thập tự qua của mình.

Bọn họ đương nhiên không muốn lấy mạng Phương Ứng Khán, mà lần công kích thứ hai của Đường tam thiếu gia rất nhanh đã thay đổi mục tiêu, toàn lực tấn công Phương cự hiệp.

Với võ công của bọn họ, đương nhiên không thể thương tổn được Phương cự hiệp. Cho đến khi cự hiệp rơi xuống vách đứng, hai người mới tỉnh ngộ. Tác dụng của bọn họ chẳng qua là giúp Đường tam thiếu gia nhiễu loạn tâm thần Phương cự hiệp, bao gồm cả Hắc Quang Thượng Nhân cũng chỉ là tốt qua sông, không tiếc hi sinh tính mạng của mình để yểm hộ mấy người Phương Ứng Khán, Lôi Mị, Đường Phi Ngự, Mễ Thương Khung làm chủ công đánh lên.

Bọn họ có thể may mắn sống sót, đã xem như mạng lớn.

Lúc này, bọn họ tận mắt nhìn thấy Phương tiểu hầu gia hiển lộ kỳ công trên đỉnh núi, có thể khiến mặt trời lặn lại dâng lên, màn đêm tan đi, thật là khiến người ta lú lú cảm thán.

Mặc dù bọn họ cũng không biết tại sao sau khi giết cự hiệp, Phương Ứng Khán lại muốn làm loại chuyện rất hao tổn nội lực này, nhưng thần công phi thường như vậy, đừng nói bọn họ chưa từng nhìn thấy, quả thật cũng chưa từng nghe thấy, đúng là được mở rộng tầm mắt.

Trong suy nghĩ của bọn họ, cự hiệp đã chết thì Phương tiểu hầu gia là vô địch trên đời.

Bọn họ đi theo tiểu hầu gia, dĩ nhiên là sẽ vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô tận, giống như mấy con chuột rơi vào trong hũ gạo, ăn cũng không hết.

Trước khi hành động, bọn họ nhận được mệnh lệnh rất vội vàng.

Lúc đầu chỉ thị nói là muốn đề Hà Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện và Trần Cửu Cửu Cửu chấp hành nhiệm vụ, nhưng sau đó hình như Mễ Thương Khung cho rằng Trần, Hà quá sùng kính Phương cự hiệp, nếu muốn bọn họ tiến hành ám sát, e rằng sẽ làm lỡ đại sự, sau đó mới đổi thành Thăng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn cùng lên núi, tể lễ, hạ độc, bỏ thuốc, giết chết cự hiệp.

Sự tình tuyệt mật, hơn nữa vừa nhận được mệnh lệnh lập tức chấp hành, ngay cả Tiểu Xuyên Sơn và Thắng Ngọc Cường cũng không kịp thông báo cho đồng liêu như Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, “Hong Bào Lão Quái” Hà Hồng Thân, Cô Hành đại sư, “Tuyệt Thân Quân” Trần Cửu Cửu Cửu, Nhị Thập Thất Hoa Sinh, Tiểu Lý công công cùng với “Triển Phách Siêu Hồn Thư Vân Thủ” Dư Mộc Thi, “Tứ Thần Túy Yêu Ma Vân Thủ” Kim Tiểu Ngư, thậm chí “Phá Hoại Vương” Lôi Diễm gần đây rất đặc biệt, Thắng Ngọc Cường và Tiểu Xuyên Sơn cũng không kịp cho biết, không kịp gọi tin, cũng không kịp từ biệt.

Bọn họ đang vui mừng vì lần này liên thủ giết cự hiệp, cho dù mình chỉ được vợ vết đi theo, nhưng cũng là một vinh dự, càng là một đại công, sau này trên giang hồ cũng phải nhớ đến phần bọn họ. Đối với điểm này, Tiểu Xuyên Sơn lại hơi thấp thòm bất an, chỉ sợ môn nhân của cự hiệp sẽ tìm hấn báo thù; còn Thắng Ngọc Cường thì chỉ sợ chuyện này không được nhiều người biết đến, bởi vì hấn cuối cùng đã làm được một chuyện lớn chấn động thiên hạ ngoại trừ chuyện tham sắc hái hoa, khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Không ngờ Phương Ứng Khán vừa thu công, vòng sáng đầy màu xoay tròn giống như bóng tơ bên cạnh hấn đột nhiên biến mất, Phương tiểu hầu gia đã trầm mặt trầm giọng dặn dò hai người:

- Sáng sớm ngày mai, các ngươi hãy bảo Tiểu Lý công công, Dư ti giám, Kim nội giám dẫn người xuống vách núi, cần phải tìm ra di hài của nghĩa phụ ta, để ta nghiệm chứng, sau đó an táng ổn thỏa.

Hấn bình tĩnh nói:

- Còn nữa, y là bị Hắc Quang Thượng Nhân ám sát, còn Chiêm Biệt Dã đã chết trên tay chúng ta, chúng ta đã báo thù cho cự hiệp. Các ngươi nghe rõ chưa?

Tiểu Xuyên Sơn vội đáp:

- Rõ rồi.

Thắng Ngọc Cường cũng đáp:

- Hiểu rồi.

Đương nhiên là hiểu, cự hiệp cũng không thể chết trên tay bọn họ

Một khi tin tức này lộ ra, chỉ sợ rất nhiều nhân sĩ tự xem là chính đạo trên giang hồ sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

- Nếu như tin tức có một điểm lộ ra.

Phương Ứng Khán nghiêm nghị nói, hai mắt lại hiện lên hai điểm sáng lạnh màu vàng:

- Trong các ngươi, không ai thoát được liên quan!

Sau đó hấn mới quay lại, chấp tay khiêm tốn nói với đám người phía sau:

- Xin lỗi, xin lỗi, tại hạ bêu xấu rồi!

- Đâu có, đâu có.

Từ việc Phương Ứng Khán vừa thu công đã lập tức dặn dò hai người Tiểu Xuyên Sơn, Thắng Ngọc Cường phải tìm thi thể cự hiệp, Cao Tiểu Thượng phát giác Thần Thương Huyết Kiếm Tiểu Hầu Gia này lúc thi triển “Sơn Tự Kinh” đại pháp cũng không tập trung tinh thần, dùng hết toàn lực. Lúc phân tâm còn có năng lực xoay chuyển cần khôn như vậy, nếu dùng toàn lực thì càng không thể tưởng tượng nổi. Hấn không kìm được cảm thấy kinh hãi:

- Tiểu hầu gia thần công cái thế, cự hiệp đã chết, quả thật thiên hạ khó có người sánh ngang.

- Hóa ra ngươi đã luyện thành Sơn Tự Kinh.

Mễ Thương Khung trong bóng đêm thần sắc mênh mang, ngay cả ngữ điệu cũng nhọt nhọt, ánh mắt cũng có vẻ già nua:

- Chúc mừng ngươi.

Đường tam thiếu gia hừ một tiếng:

- Người mà ta bội phục là Nguyên Thập Tam Hận, y có thể sáng tạo ra thần công này, đáng tiếc lại chết quá sớm. Tiếc là ta sinh sau đẻ muộn, không thể tìm y so tài.

- Có điều.

Cao Tiểu Thượng lại vội vàng bổ sung một chuyện:

- Kể lớn này e rằng có tiết lộ.

Phương Ứng Khán và Mễ Thương Khung coi trọng điểm này nhất, cùng có phản ứng.

- Hà?

- Lời này nghĩa là sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mấy hạt gạo rơi vào trong ổ chuột

- Chúng ta vốn là chín người cùng nhau lên núi.

Cao Tiểu Thương phân tích:

- Phương cự hiệp, tiểu hầu gia, Mễ công công, Đường tam thiếu gia, Nhậm Lao, Nhậm Oán, Thắng Uyên Ương, Dư Hảo Thiểm, còn có ta, đúng không?

Thắng Uyên Ương đương nhiên là Thắng Ngọc Cường. Bất kể trên trang phục, khăn tay, khăn đầu, binh khí hay giày của hắn đều có thêu hình uyên ương, người quen biết đều thân mật gọi hắn là Thắng Uyên Ương.

Cao Tiểu Thương nói như vậy, Thắng Ngọc Cường biết nhân vật hàng đầu sắp thay thế Phương cự hiệp này từ trước tới giờ vẫn chú ý đến mình, không kìm được tâm lý có phần cảm động.

Dư Hảo Thiểm chính là Tiểu Xuyên Sơn. Hắn lúc trước vẫn luôn phục vụ trong quân đội, không ngờ Cao Tiểu Thương vẫn có thể ung dung nói ra tên họ gốc của hắn.

Tiểu Xuyên Sơn nghe vậy, trong lòng đột nhiên có một sự tỉnh ngộ. Lúc đầu hắn vẫn luôn sống trong quân lữ, đã thành thói quen, khi ở cùng với người của tập đoàn Hữu Kiều lại lờ mờ, tranh đấu gay gắt, khó tránh khỏi cảm thấy lực bất tòng tâm. Lúc này hắn bỗng sinh ta ý niệm, dù sao dưới trướng Loạn Thế Giao Long này đều là nhân vật võ lâm, hảo hán giang hồ, liệu có thể mùi thói hợp nhau, thích hợp với mình hơn một chút? Nhưng hắn lập tức nhớ đến, vừa rồi Cao Tiểu Thương giết thầy ra tay rất độc ác, há là hạng người dễ chung sống? Hắn không kìm được rung mình một cái. Lại nghĩ đến Phương tiểu hầu gia dụng tâm bồi dưỡng mình, một tay kéo hắn từ trong quân doanh ra, nào lại dễ dàng để mình rời khỏi như vậy, ném cho người khác? Nhớ lại vừa rồi Phương tiểu hầu gia giết cha rất tàn nhẫn, không tự chủ được lập tức bỏ đi ý niệm vừa nảy sinh.

- Đúng vậy.

Nhậm Oán vô tư nói tiếp:

- Là chín người, nhưng còn có Lôi Mị hóa trang lên Chiết Hồng phong đối diện trước, cộng thêm Hắc Quang Thượng Nhân đi trước bố trí tại Thục Sơn.

- Người muốn nói còn có Đối Thần Hạng Phi Mộng mà chúng ta gặp phải trên đường?

Phương Ứng Khán cẩn thận hỏi:

- Nhưng hắn là một người mù.

Nhậm Lao nhe hàm răng vừa vàng vừa đen, người khác cũng không biết hắn đang cười hay là thị uy:

- Người mù thì không nhìn thấy.

Cao Tiểu Thương bình tĩnh nói:

- Người mù không nhìn thấy, nhưng lại nghe được.

- Trên đời có mấy ai coi trọng những gì người mù nghe được?

Nhậm Oán không đồng ý, khinh miệt nói:

- Chỉ cần hắn không nhìn thấy, vậy thì sẽ không ai tin. Cho dù hắn nghe được, người cho rằng hắn có thể nói ra được sao?

Cao Tiểu Thương vẫn ôn hòa nói:

- Hắn không nhìn thấy, nhưng Thác Quỷ lại thấy được.

- Cho dù Đối Thần Hạng Phi Mộng và Thác Quỷ Thi Toán Liễu ở cùng nhau, hơn nữa đều ở trên núi, còn lưu ý chặt chẽ chúng ta.

Mễ Thương Khung thận trọng nói:

- Nhưng Phương cự hiệp đã chết, Hắc Quang Thượng Nhân cũng chết, chết thì không có đối chứng.

Cao Tiểu Thượng vẫn nhíu mày không giãn:

- Trước khi gặp Đối Thần, cự hiệp đã từng nói có mười một người cùng lên núi.

Nhậm Oán hỏi lại:

- Có phải y muốn nói đến Chiêm Biệt Dã và tiểu phu nhân?

Cao Tiểu Thượng nói:

- Không phải. Ít nhất còn có một người khác, trước đó ta đã phát hiện.

Đường Phi Ngự và Mễ Thương Khung đều động dung, hỏi:

- Ai?

Phương Ứng Khán và Cao Tiểu Thượng gần như trả lời cùng lúc.

- Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

- Hà Hồng Thân.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện là một người, Hà Hồng Thân lại là một người khác, mặc dù cả hai đều họ Hà.

Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện là nữ nhân. “Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện” của nàng luyện quá xuất sắc, có lẽ là người luyện loại võ công ngành môn này tốt nhất từ trước đến nay, nàng lại vừa lúc xếp hàng thứ mười ba trong Hạ Tam Lạm Hà gia, cho nên người khác đều gọi là “Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện”, thậm chí đã sớm quên tên họ thật của nàng.

Hà Hồng Thân có ngoại hiệu là “Hồng Bào Lão Quái”, thích mặc áo bào lụa đỏ, là một nam nhân, cũng là một cao thủ trong tập đoàn Hữu Kiều.

Dù sao đây cũng là hai người khác nhau.

Hai câu trả lời khác nhau, nhưng cũng có chỗ tương đồng.

Phương Ứng Khán cười nói:

- Ta cho rằng người theo dõi là Hà Hồng Thân, bởi vì hắn thi triển khinh công của Hạ Tam Lạm, hơn nữa hắn vốn xuất thân từ chi nhánh của Huyết Hà phái, có ngọn nguồn đặc biệt với nghĩa phụ.

Cao Tiểu Thượng cũng giải thích:

- Ta đoán là Hà Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, cũng bởi vì cô ta sử dụng khinh công đặc thù của Hạ Tam Lạm, hơn nữa quan hệ giữa cô ta và Phương cự hiệp không bình thường, đồng thời luôn rất sùng kính Phương đại hiệp.

Phương Ứng Khán gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi:

- Được, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ.

Cao Tiểu Thượng xem xét nói:

- Bây giờ thứ mà chúng ta nên tìm kiếm nhất vẫn là di hài của Phương cự hiệp.

Phương Ứng Khán mỉm cười nói:

- Chuyện này đương nhiên.

Cao Tiểu Thượng nhìn chăm chú vào Phương Ứng Khán, nói:

- Xem ra trong kinh thành, tiểu hầu gia còn phải phí nhiều tâm cơ, mới có thể diệt trừ những chương ngại như Thích Thiếu Thương, Vương Tiểu Thạch,

Lôi Thuần, Địch Phi Kinh. Trong tập đoàn Hữu Kiều, e rằng trước tiên cũng phải nhổ mấy cây đinh.

- Đó chỉ giống như mấy hạt gạo rơi bên cạnh ổ chuột.

Đường tam thiếu gia cũng không biết là trào là phúng, hay là khen là ngợi:

- Phương tiểu hầu gia ăn chắc bọn chúng rồi.

Phương Ứng Khán không bày tỏ ý kiến, chỉ cười:

- Có điều, Cao sư ca ở trong Kim Tự Chiêu Bài cũng có những hạt gạo chường mắt, còn phải thanh trừ quét dọn.

- Sợ cái gì?

Đường Phi Ngự đột nhiên cười lên:

- Tên gian xảo này vốn là một con chuột lớn, chỉ chờ ăn gạo.

Cao Tiểu Thượng ôn hòa nói:

- Vấn đề là, nhiệm vụ quan trọng đã hoàn thành, may mắn không hổ thẹn. Nếu tiểu hầu gia không có phân phó gì khác, chờ ngày mai tìm được thi thể cự hiệp, ta sẽ hộ tống di hài trở lại trong môn đề báo tin dữ này.

Phương Ứng Khán vội nói:

- Phân phó thì không dám. Cao sư huynh đã tới, cần gì phải vội đi như vậy?

Cao Tiểu Thượng cười nói:

- Ta ở lại nơi này? E rằng nếu không chết trong tay Đường tam thiếu gia, Mễ công công cũng tuyệt đối sẽ không để ta sống, tiểu hầu gia cũng sẽ không yên tâm để ta ở lại kinh thành lâu dài, đúng không?

- Nói đùa rồi, Cao huynh.

Phương Ứng Khán nghiêm mặt nói:

- Ta lại có chính sự muốn nhờ công công và sư huynh đi làm.

- Hơn nữa còn là đại sự.

Phương Ứng Khán bổ sung một câu:

- Nếu chuyện này thành công, Tiểu Thượng ca đầu chỉ là chúa tể một phương tại Kim Tự Chiêu Bài. Triển khai mưu đồ, danh chấn kinh hoa, dưới chân thiên tử cũng mặc sức vùng vẫy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chân núi

Phía dưới sườn núi có tiếng vượn kêu khi hú bi thương.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối, trăng sáng vàng vạc, cái lạnh thấm vào y phục.

Phương Ứng Khán nhanh chóng nhủ một cái.

Hắn dường như rất không thích nghe tiếng vượn kêu gào.

Nhưng lời của hắn đã khiến Cao Tiểu Thượng và Đường Phi Ngự cảm thấy hứng thú.

Nếu có thể đứng vững trong triều đình, cung điện, có ai muốn dẫn thân vào giang hồ sóng to gió lớn, lưỡi đao liếm máu, dưới kiếm siêu sinh?

Loạn Thế Giao Long cũng không muốn mãi mãi lãnh đạo đám hào kiệt nghĩa sĩ Kim Tự Chiêu Bài. Từ sáng đến tối, đông đánh Hà Hoàng, tây công Thổ

Phiên, bác phạt Tây Hạ, nam diệt Bốc Lộ. Nhưng cho dù mạo hiểm lớn, lập công lớn, cũng không được triều đình ban thưởng, ngược lại còn bị cấm quân chỉ huy, lo lắng hoang mang, tổn công vô ích. Đó là vì ai? Vì cái gì?

Nếu như tay nắm binh quyền, lại được phong quan tiến chức, Cao Tiểu Thượng đương nhiên vui vẻ làm quyền thần ái tướng, chứ không muốn đi ra từ trong đồng người chết đầy máu và mồ hôi.

Đường Phi Ngự đến kinh sư, gia nhập tập đoàn Hữu Kiều, chính là vì muốn thành đại công, thành đại danh, thành đại sự. Ngoại trừ những thứ này thì không còn gì khác.

Hắn muốn giống như Phương Ứng Khán, có vương hầu tước phong, thế nhưng hắn không có.

Hắn cũng muốn giống như Phương Ứng Khán, có thể ra vào cung đình, yết kiến thiên tử, rạng rỡ tổ tông, vinh hoa phú quý, đáng tiếc hắn không được.

Hắn càng muốn giống như Phương Ứng Khán, một tay nắm giữ tập đoàn Hữu Kiều, một trong ba bang hội lớn kinh sư, ba thế lực võ lâm giang hồ, có điều hắn không thể.

Hắn không có danh dự này, không có may mắn này, không có năng lực tổ chức như vậy.

Nhưng hắn có thể chiến.

Hắn giỏi ám khí, hắn nhanh nhẹn dũng mãnh.

Cho nên hắn không phục, hắn muốn sở hữu.

Người quyết sách của Thục Trung Đường môn phái hắn vào kinh, nếu như hắn có thể vượt qua mọi người, nổi bật xuất chúng, có thể ổn định bước chân nơi kinh thành, mở ra một khoảng trời riêng, thậm chí có thể tranh giành quan cao chức lớn trong triều đình, nhờ đó làm rạng rỡ Đường môn, đưa thế lực Đường gia vào kinh sư, khi đó hắn có thể mười mặt uy phong trong võ lâm, đồng thời cũng có thể xem là đại công thần trong gia tộc.

Đó là chuyện tốt, chuyện rất tốt, chuyện cực kỳ tốt.

Cho nên hắn cũng động tâm giống như Cao Tiểu Thượng.

Cao Tiểu Thượng hỏi:

- Là chuyện gì, ngươi cứ nói!

Phương Ứng Khán nói:

- Chắc ngươi cũng biết, nhờ được thiên tử khen ngợi yêu mến, tại hạ nhiều lần có cơ hội được diện thánh khai tấu.

Đường Phi Ngự không kiên nhẫn nói:

- Ta biết ngươi có thể. Nhưng ta chỉ muốn biết, có chuyện gì ngươi không làm được mà chúng ta lại làm được.

Phương Ứng Khán cười, ung dung nói:

- Cũng không chỉ có ta.

Hắn quay đầu lại nhìn Mễ Thương Khung. Mễ Hữu Kiều thần sắc tịch mịch đứng ở bên núi, râu vàng và tay áo bị gió mạnh thổi dựng lên như muốn bay đi.

- Mễ công công cũng là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, y nghe được thánh thượng hiện nay cũng có lúc than thở.

Cao Tiểu Thượng hứng thú hỏi:

- Lại không biết là than thở chuyện gì?

Phương Ứng Khán thông dong nói:

- Hắn than rằng cục diện kinh sư không được ổn định, những thế lực giang hồ, nếu không phải giống như Lục Phân Bán đường bị Thái Kinh khống chế, giống như Ngự Hồ Tướng, Vạn Nhân Dịch bị Đồng Quán thao túng, hoặc như cha con Chu Trùng, Chu Miễn nắm giữ Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, thì cũng giống như Vương Phủ khống chế Thiết Kiếm đại tướng quân, Kinh Bó đại tướng quân, còn Thái Du thì nuôi dưỡng Tứ Đại Hung Đồ. Hoàng thượng cũng muốn có thế lực giang hồ của riêng mình, muốn có cao thủ võ lâm tương trợ.

Cao Tiểu Thượng lạnh lùng nói:

- Vậy thì hắn có thể tự mình bồi dưỡng một số cao thủ.

- Có.

Mễ Thương Khung nói:

- Hoàng thượng trọng dụng đám thuật sĩ, phương sĩ, đạo sĩ như Trương Hư Bạch, Vương Lão Chí, Vương Tử Tích, Lâm Linh Tố, Ngu Tiên Cô, Trương Hoài Tổ, xây dựng rầm rộ, thành lập đạo quán, chính là vì tiện bề bồi dưỡng những nhân tài nhân sĩ này cống hiến cho hần. Hắc Quang Thượng Nhân cũng như vậy, nhưng cuối cùng lại phục vụ Thái Kinh. Thánh thượng vốn cũng hạ chỉ triệu nghĩa phụ vào kinh, muốn tổ chức một đám cao thủ giang hồ, tăng cường bảo vệ cho an nguy thánh thượng.

- Mời đám yêu tà lộng ngôn, lừa gạt dối trá kia đến hộ giá.

Đường Phi Ngự lạnh lùng nói:

- Còn không bằng mời ta.

- Đúng vậy.

Phong Ứng Khán lập tức nói tiếp:

- Nhưng trước tiên các người phải lập công, thanh trừ kẻ xấu để vua nghe được, thánh thượng rất có thể sẽ đề bạt các người, phong quan thưởng lộc, không chuyện gì không thể làm.

- Vậy các người thì sao?

Cao Tiểu Thương luôn có thể bình tĩnh phân tích mọi chuyện:

- Công trạng lớn như vậy, sao các người không tranh giành mưu cầu? Chỉ cần diệt trừ kẻ địch, quyền thế của hầu gia có thể đầu gây trăm thước, tiến thêm bảy tám chục bước rồi (1).

- Ta rất muốn, nhưng có đôi khi ta không tiện làm.

Phong Ứng Khán rất thành khẩn nói:

- Chẳng hạn như Lục Phân Bán đường đã ngầm lệ thuộc vào Thái Nguyên Trường, chúng ta đều ở trong cung, không dễ đắc tội. Lại như Mê Thiên minh đã bị Lương Sư Thành mua chuộc, Mễ công công và hần ngang vai ngang vế, không tiện đụng chạm. Còn các người thì khác.

- Còn mấy tổ chức khác như hai đảng Phát Mộng, Kim Phong Tế Vũ lâu, Thiên Cơ thì sao?

Cao Tiểu Thương vẫn có điểm không hiểu:

- Có thể chiêu an bọn họ, bán mạng cho triều đình.

Phong Ứng Khán nói:

- Bọn họ à? Thích Thiếu Thương đã chọc giận đến trời, hoàng thượng làm sao có thể dùng hần? Vương Tiểu Thạch từng giết Phó tướng, Chí Tôn làm sao dám thu nhận hần? Muốn được hoàng thượng tin tưởng coi trọng, trước tiên còn phải diệt trừ hai kẻ hung ác này mới đúng. Hai đảng Phát Mộng chưa thành bang lớn, Tượng Tị thấp chỉ là những kẻ lưu vong, Thiên Cơ đều là dân gian, Hủy Nặc thành không ngoài nữ lưu, dùng Tiểu Lôi môn thì không bằng nhờ các người, chẳng phải càng có thể lực, thực lực, phách lực (quả quyết) hơn sao.

Đường Phi Ngự liền phấn khởi, lớn tiếng nói:

- Người nói đúng, nếu có thể cống hiến cho đương kim thánh thượng, ta nhất định sẽ làm hết sức mình. Nhưng sau khi thành công, ta muốn thống lĩnh cấm quân, phong quan ban tước, muốn gia tộc ta có thể được thụ phong tiếp nhận trong kinh.

Phong Ứng Khán nói ngay:

- Chuyện này thì dễ. Ta nhất định sẽ dâng tấu, mở con đường vào kinh vinh hoa muôn đời cho Thục Trung Đường môn.

Đường Phi Ngự càng hưng phấn:

- Vậy nên bắt đầu từ đâu?

Phong Ứng Khán đảo qua chung quanh một vòng, thấy mọi người đều chuyên chú nghiêng tai lắng nghe, mới nói:

- Ta đã dùng kế khiến đương gia Lôi Thuần của Lục Phân Bán đường hẹn gặp chủ sự Thích Thiếu Thương của Kim Phong Tế Vũ lâu vào tối mai, chúng ta dự định... như vậy như vậy... chỉ cần các người phối hợp... như thế như thế... nhất định nắm chắc trong tay, đại sự thành công.

Mọi người đều nghe rõ ràng mạch lạc, chỉ có gió núi càng lúc càng mạnh, càng lúc càng gấp, khe núi vượn kêu hồ gầm, liên miên không dứt, lạnh lẽo thấu

xương.

Trăng sáng trên trời.

Ánh trăng giống như thấp sáng đôi mắt xinh đẹp của Lôi Mị.

Gió quá lớn.

Núi cũng giống như đang động.

Là núi này thật sự mọc hai chân, hay chỉ đơn thuần là một loại ảo giác?

Sườn núi cũng giống như khẽ lung lay.

Nhưng trên sườn núi này, một đám đệ tử ngoài phòng, hầu gia thái giám, những kẻ liều mạng, cao thủ võ lâm, vừa rồi không tiếc chọc giận luật trời, giết cha giết thầy, mà bây giờ vết máu còn chưa khô, đã hứng thú bùng bùng bày mưu lập kế, muốn tiến hành âm mưu lớn tiếp theo.

Đây chính là trăng lạnh gió gấp đêm giết người.

Kính sư máu tanh gió bão lại bắt đầu từ đây.

Chú thích:

(1) Đầu gậy trăm thước, tiến thêm một bước: ám chỉ học vấn, thành tựu... đã đạt đến mức độ rất cao, nhưng vẫn tiếp tục cố gắng tiến thêm một bước.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Địch [Luận Anh Hùng]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.